CĂRȚI ROMANTICE

Îndrăgostindu-mă de Rachel

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA STANISLASKI"

Rachel Stanislaski, fiica mai mică a familiei Stanislaski, este avocat din oficiu și complet dedicată meseriei. Mereu pe fugă, nu are deloc timp pentru viața personală, in afară de ocazionalele întâlniri de familie. Dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Nicholas LeBeck, un tânăr de nouăsprezece ani, este prins in flagrant delict in timpul unui jaf chiar de Alexi, fratele lui Rachel, detectiv în poliție. Ceilalți membri ai bandei Cobrele fug, lăsându-l singur pe Nick la locul faptei. Rachel, desemnată de tribunal să se ocupe de caz, încearcă în zadar să-l facă să spună cine sunt complicii, pentru a primi o pedeapsă mai blândă.

Zachary Muldoon, fratele vitreg al lui Nick, un fost marinar care acum deține un bar, este hotărât să facă tot ce-i stă in putință să-și scape fratele de închisoare și să-l reabiliteze, așa că la început nu are încredere că frumoasa avocată din oficiu îl va putea ajuta. Însă ea reușește să-l scoată pe cauțiune și obține împreună cu Zack tutela lui Nick, printr-o hotărâre neobișnuită a instanței.

Cei doi frați trebuie să treacă peste neînțelegeri și să înceapă să aibă încredere unul in altul, iar Rachel încearcă să reziste atracției pe care o simte față de fratele clientului său. Însă aprigul irlandez nu-i dă nici o șansă ucrainencei care il tulbură mai mult decât a făcut-o vreodată o femeie.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat in topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate in 35 de țări, in peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2027-9
9 786063 320279
Lira

NORA ROBERTS

Îndrăgostindu-mă de Rachel

Falling for Rachel
Nora Roberts
Copyright © 1993 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îndrăgostindu-mă de Rachel
Nora Roberts

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Îndrăgostindu-mă de Rachel / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2027-9

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS
Îndrăgostindu-mă de Rachel

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Lira

Mary Kay, iată una numai și numai pentru tine!

prolog

Nick nu-şi dădea seama cum naiba putuse să fie atât de al naibii de prost. Poate că, de fapt, era mai important pentru el să facă parte din gaşcă, decât fusese dispus să recunoască. Poate că era furios pe lume în general şi se gândise că era absolut corect să se răzbune oricând şi pe oricine avea ocazia. Şi, cu siguranţă, şi-ar fi distrus reputaţia şi s-ar fi făcut de râs, dacă ar fi dat înapoi, când Reece, T.J. şi Cash erau aşa de porniţi.

Doar că era pentru prima dată când încălca efectiv legea.

„Asta nu-i tocmai adevărat", îşi aminti el, în timp ce îşi lua avânt să intre pe geamul spart şi să pătrundă în depozitul din spatele magazinului de electronice. Dar în trecut fuseseră doar legi minore. Păcălise turişti şi fraieri cu un fel de alba-neagra cu trei cărţi de joc pe Madison, vânduse ceasuri furate sau ceasuri Gucci contrafăcute pe Fifth, îşi falsificase câteva cărţi de identitate ca să poată cumpăra bere. Şi mai lucrase o vreme şi la un atelier de dezmembrări de maşini furate, dar tot nu era ca şi când furase el efectiv vreo maşină. El doar le dezmembrase pentru piese. Mai fusese săltat de câteva ori de gabori pentru că se încăierase cu membrii găştii Hombres - dar şi asta era tot o chestiune de onoare şi de loialitate.

Şi, din punctul lui de vedere, intrarea prin efracţie într-un magazin de electronice şi furtul de calculatoare şi casetofoane portabile era o diferenţă mare. Chiar dacă i se păruse o poznă distractivă când băuse câteva beri, acum realitatea acţiunilor sale îi făcea berile alea să îi fiarbă în stomac.

În opinia sa, în clipa de față era prins între ciocan și nicovală - la fel cum se întâmpla întotdeauna. Și nu exista nici o modalitate ușoară de a scăpa.

- Hei, omule, chestia asta-i cu mult mai tare decât șterpelitul de dulciuri, nu crezi?

Ochii negri, aroganți și ursuzi ai lui Reece scanară în grabă rafturile depozitului. Era un tip scund, cu o piele aspră, care își petrecuse o bună parte din cei douăzeci de ani ai săi prin școli de corecție și tribunale juvenile.

- O să fim bogați.

T.J. chicoti imediat. Era felul lui de a fi de acord cu orice lucru spus de Reece. Cash, care de obicei nu se exterioriza prea mult, începuse deja să înghesuie cutii de jocuri video în geanta neagră pe care o adusese cu el.

- Hai, Nick, zise Reece și-i aruncă un sac militar. Fă-i plinul!

Nick simțea cum începeau să i se prelingă pe spate broboane de sudoare rece, în timp ce arunca în sac radiouri și casetofoane. Oare fura de la un biet nefericit care se străduia din răsputeri să-și câștige traiul? Nu era ca păcălirea unor turiști sau ca vinderea mărfurilor furate de altcineva. Treaba asta era jaf în toată regula, pentru Dumnezeu!

- Ascultă, Reece, eu...

Dar se opri imediat din vorbit, când Reece se întoarse spre el și-i băgă în ochi lumina de la lanternă.

- Ai o problemă cu asta, frățioare?

Se simțea prins între ciocan și nicovală, din nou. Dacă dădea bir cu fugiții acum, asta tot nu i-ar fi oprit pe ceilalți să ia lucrurile după care veniseră acolo. Și nu i-ar fi adus altceva decât umilință în ochii fraților lui de gașcă.

- Nu. Nu, omule, n-am nici o problemă. Nerăbdător să termine mai repede cu tot, începu să îndese în sac tot felul de cutii, fără să se mai uite măcar la ele. Dar hai să nu ne lăcomim prea tare, da? Adică... tot trebuie să mai scoatem astea de-aici și apoi să le vindem pe sub mână. Și nu vrem să luăm mai mult decât putem împrăștia.

Cu buzele arcuite într-un rânjet batjocoritor, Reece îl bătu pe spate pe Nick.

- Vezi? Tocmai de-asta te ţin pe lângă mine. Ai o minte pragmatică. Nu-ţi bate capul că n-o să avem cum să vindem chestiile astea. Am eu o relaţie.

- Bine.

Nick îşi linse buzele uscate şi îşi aminti că era o Cobră. Era tot ce fusese vreodată şi tot ce va fi vreodată.

- Cash, T.J., duceţi prima tranşă la maşină. Reece scoase apoi cheile şi zise: Dar să nu uitaţi s-o încuiaţi. N-am vrea s-apară cumva vreo gaşcă de infractori care să ne fure, nu?

Chicotelile lui T.J. răsunară cu ecou prin depozit, în timp ce se strecura afară pe geam.

- Nu, domnule. Îşi împinse apoi ochelarii de soare înapoi pe nas. În ziua de azi, peste tot sunt numai hoţi. Nu-i aşa, Cash?

Dar Cash doar mârâi gutural şi se chinui să iasă şi el pe fereastră.

- T.J. ăla e un mare idiot, zise Reece, apucând un radio cu ceas. Nick, vino-n încoace şi ajută-mă cu ăsta.

- Parcă ai zis să luăm numai chestii mici.

- Păi, uite că m-am răzgândit, replică Reece şi împinse cutia în braţele lui Nick. Bătrâna mea mă cicăleşte de mult că vrea unul d-ăsta. Îşi dădu apoi părul pe spate şi se căţără pe geam. Ştii care-i problema ta, Nick? Ai prea multă conştiinţă. Dar la ce bun ţi-a servit asta vreodată? Uite, noi, Cobrele, pe de altă parte... noi suntem o familie... zise şi întinse braţele.

După ce Nick îi înmână radioul, Reece dispăru în întuneric.

„Familie", gândi Nick. Reece avea dreptate. Gaşca Cobrele reprezenta familia lui. Se putea bizui pe ei. Fusese nevoit să aibă încredere în ei. Aruncă apoi sacul pe umăr şi se strădui să-şi alunge eventualele îndoieli din minte. În fond, trebuia să se gândească la el, nu-i aşa? Partea lui din captura din noaptea aceea avea să-i păstreze un acoperiş deasupra capului timp de încă vreo

lună sau două. Desigur... şi-ar fi putut plăti chiria din muncă cinstită, dacă nu ar fi fost dat afară de la slujba de curier.

„Economie de rahat!", cugetă el. Dacă era nevoit să fure ca să-şi câştige traiul, atunci asta era numai şi numai vina guvernului. Gândul acesta îl făcu să chicotească, în timp ce îşi proptea piciorul peste tocul geamului. Reece avea dreptate. Un om trebuia să aibă mereu grijă de numărul unu... adică de el însuşi.

- Ai nevoie de o mână de ajutor?

Vocea aceea necunoscută îl făcu pe Nick să înlemnească, pe jumătate ieşit pe fereastră. În lumina slabă şi difuză care se infiltra printre umbre putea distinge ţeava unui pistol şi strălucirea unei insigne de poliţist. Panicat, îi trecu prin minte să arunce sacul spre silueta întunecată şi să încerce să fugă. Dar poliţistul veni mai aproape de el, clătinând din cap. Era tânăr, brunet şi în ochi i se citea o resemnare obosită, care îi dădea de înţeles lui Nick că se mai confruntase cu astfel de situaţii.

- Fă-ţi o favoare, puştiule, îi sugeră poliţistul. Pune totul pe seama ghinionului.

Resemnat, Nick ieşi de tot pe fereastră, lăsă jos sacul, se întoarse cu faţa la zid şi se aşeză în poziţia de arest.

- De parcă ar mai exista şi altceva decât ghinion... mormăi el, lăsându-şi mintea să-i zburde în timp ce i se citeau drepturile.

capitolul 1

Cu o servietă într-o mână şi cu un covrig mâncat pe jumătate în cealaltă, Rachel se grăbi în sus pe scările tribunalului. Nu-i plăcea deloc să întârzie. De fapt, ura asta cu toată fiinţa ei. Iar faptul că ştia că nimerise la judecătorul Snyder Faţă-de-Topor pentru audierea de dimineaţă o făcea să fie şi mai hotărâtă să ajungă înăuntru şi la masa apărării înainte de 8.59. Mai avea trei minute de rezervă... şi ştia că ar fi avut de două ori mai mult timp dacă nu ar fi trebuit să treacă pe la biroul ei mai întâi.

Dar cum ar fi putut şti că şeful ei o aştepta deja cu un alt dosar?

Lucra deja de doi ani ca avocat din oficiu, îşi aminti când ajunse la uşă în fugă. Şi tocmai de asta ar fi trebuit să ştie.

Cercetă în grabă liftul şi mulţimea care aştepta şi o luă spre casa scărilor. Îşi blestemă în gând pantofii cu toc şi porni în sus, urcând câte două trepte o dată şi înghiţind aproape nemestecat restul covrigului. Nu mai avea nici un rost să viseze cu ochii deschişi la cafeaua pe care tânjea să o bea ca să i se ducă din gât covrigul uscat.

Se opri brusc la uşile sălii de judecată şi îşi luă zece secunde preţioase ca să îşi îndrepte sacoul albastru din serj şi să-şi netezească părul negru ciufulit, care îi ajungea până la bărbie. Verifică rapid, ca să se convingă că cerceii erau încă la locul lor. Se uită apoi la ceas şi inspiră adânc.

„Ai ajuns la fix, Stanislaski!" îşi spuse în gând, în timp ce intra serioasă în sala de judecată. Clienta ei – o prostituată de douăzeci şi trei de ani, cu o inimă de piatră – fu escortată în sală, chiar când Rachel se aşeză

la masa apărării. Probabil că acuzaţiile de prostituţie nu i-ar fi adus mai mult decât o amendă mică şi închisoare cu suspendare... doar faptul că îi furase şi portofelul clientului ei agravase situaţia.

După cum îi explicase Rachel bietei femei, nu toţi clienţii erau prea jenaţi ca să se ducă la poliţie atunci când erau uşuraţi de două sute de dolari şi de un card bancar platinum.

– Toată lumea să se ridice!

Faţă-de-Topor îşi făcu apariţia, cu roba neagră fluturându-i în jurul siluetei masive de aproape un metru nouăzeci şi o sută douăzeci de kilograme. Avea o piele de culoarea unui cappuccino şi o faţă la fel de rotundă şi neprietenoasă ca a dovlecilor pe care Rachel îşi amintea că îi cioplise în copilărie împreună cu fraţii ei de Halloween.

Judecătorul Snyder nu tolera în sala lui de judecată nici întârzieri, nici obrăznicii şi nici alte scuze de orice fel. Rachel se uită spre procurorul care avea să fie oponentul ei în instanţă. Făcură schimb de priviri compătimitoare şi trecură la treabă.

Rachel o scăpă pe prostituată cu nouăzeci de zile de închisoare. Clienta ei nu era tocmai fericită şi nici nu strălucea de recunoştinţă, când o conduse afară din sală aprodul.

Avu mai mult noroc cu un caz de ultraj... „La urma urmei, onorată instanţă, clientul meu a plătit o masă caldă cu toată buna-credinţa. Şi când pizza a ajuns rece, a subliniat această problemă, oferindu-i o felie şi băiatului care i-a livrat-o. Din păcate, înflăcărarea sa a adăugat prea multă emfază gestului său şi, în timpul încăierării care s-a pornit, pizza a ajuns întâmplător în capul băiatului..."

– Foarte amuzant, doamnă avocat. Cincizeci de dolari amendă şi eliberare imediată.

Rachel îşi pledă toate cazurile din acea dimineaţă. Cel al unui hoţ de buzunare, un caz de deranjare a liniştii publice, încă două cazuri de ultraj şi un caz de furt

minor. Încheiară totul la ora 12.00 cu cazul unui recidivist, acuzat de furt din magazin. Fu nevoie de toată iscusința și de toată hotărârea lui Rachel ca să-l convingă pe judecător să fie de acord cu evaluarea și consilierea psihiatrică pentru clientul ei.

– Nu-i rău deloc. Avocatul acuzării era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Rachel, care avea douăzeci și șase, însă se considera deja un expert în domeniu. Aș zice că am ieșit la egalitate.

Ea zâmbi și își închise servieta.

– Nici pomeneală, Spelding. Te-am depășit cu hoțul din magazine.

– Poate. Spelding, care se chinuia de săptămâni bune să obțină o întâlnire de la ea, veni în dreptul ei. E foarte posibil ca evaluarea lui psihiatrică să iasă curată.

– Da, da... sigur! Tipul are șaptezeci și doi de ani și fură din magazine lame de ras de unică folosință și felicitări cu floricele. E absolut evident că e normal la cap.

– Voi, avocații apărării, sunteți toți niște tăntălăi sensibili. Spuse însă acestea fără înverșunare, pentru că admira foarte mult stilul de lucru al lui Rachel în sala de judecată. Și îi aprecia la fel de mult și picioarele lungi și frumoase. Uite ce-ți propun... eu te scot la prânz, și tu poți să încerci să mă convingi de ce societatea ar trebui să le întoarcă și celălalt obraz acestor indivizi.

– Îmi pare rău. Îi aruncă un zâmbet rapid și alese să coboare pe scări. Dar mă așteaptă un client.

– Unde? La închisoare?

Ea ridică din umeri.

– Păi, ce vrei, dacă acolo îi găsesc?! Îți urez mai mult noroc data viitoare, Spelding.

În secția de poliție era gălăgie și duhnea a cafea proastă. Rachel intră tremurând ușor. Omul care prezenta vremea greșise un pic cu promisiunea unei veri indiene. Nori grei și amenințători acopereau încet cerul Manhattanului. Rachel regreta că nu-și luase nici haină

şi nici umbrelă când îşi părăsise în grabă apartamentul în dimineaţa aceea.

Cu puţin noroc, reflectă ea, va fi înapoi în biroul ei într-o oră - ceea ce însemna că va scăpa de ploaie. Îi salută scurt pe câţiva dintre poliţiştii pe care îi cunoştea, după care îşi luă ecusonul de vizitator de la biroul principal.

- Nicholas LeBeck, îi spuse sergentului. Tentativă de jaf.

- Da, da... mormăi sergentul, frunzărind hârtiile din faţa sa. Fratele tău l-a adus.

Rachel oftă. Să ai un frate poliţist nu-ţi făcea întotdeauna viaţa mai uşoară.

- Mda, am auzit. Şi-a folosit apelul la care are dreptul?

- Nu.

- A venit cineva să-l caute?

- Nu.

- Grozav, zise Rachel şi-şi mută servieta în cealaltă mână. Aş vrea să fie adus la camera de vizite.

- S-a făcut. Pare-mi-se că ţi-au dat pe mână altă pramatie, Ray. Foloseşte sala de conferinţe A.

- Mersi.

Se întoarse, evitând un individ destul de oacheş, încătuşat, şi pe poliţistul în uniformă care mergea în spatele lui. Reuşi să-şi ia o cană de cafea şi se duse în cămăruţa mică, care avea o singură fereastră, prevăzută cu gratii şi ocupată de o singură masă lungă şi două scaune şubrede. Se aşeză, îşi deschise servieta şi scotoci după dosarul lui Nicholas LeBeck.

Clientul ei avea nouăsprezece ani, era şomer şi locuia cu chirie undeva în Lower East Side. Oftă prelung, atunci când dădu cu ochii de lista lungă de antecedente penale. „Nimic catastrofal", cugetă ea. Însă, cu siguranţă, erau destule acolo, încât să dea de înţeles că puştiul avea obiceiul de a se băga în belele. Tentativa de jaf ridica, fără îndoială, ştacheta infracţiunilor comise până atunci, trimiţându-l într-o altă „ligă", motiv pentru care erau slabe şanse să reuşească să obţină să fie judecat

ca minor. În sacul lui se găsiseră electronice în valoare de câteva mii de dolari, atunci când îl săltase detectivul Alex Stanislaski.

Rachel se gândi imediat că fără îndoială o va contacta şi Alex cât de curând. În fond, fratelui ei nu îi plăcea nimic mai mult decât să o bată la cap şi să îi facă zile fripte.

Continuă să soarbă din cafea, când se deschise uşa de la sala de conferinţe şi dădu cu ochii de un bărbat, adus înăuntru de un poliţist masiv.

Avea un metru şaptezeci şi şapte înălţime şi şaizeci şi ceva de kilograme. Ar fi avut nevoie să mai pună ceva carne pe el. Părul blond-închis, destul de ciufulit şi încurcat, îi ajungea până la nivelul umerilor. Îşi ţinea buzele curbate în ceva ce părea un rânjet superior permanent. Altfel, gura aceea a lui ar fi putut fi considerată chiar atrăgătoare. Iar în lobul uneia dintre urechi îi strălucea un cercel mic şi rotund cu peridot, care era aproape de aceeaşi culoare cu ochii săi. Ochi, care ar fi fost şi ei extrem de frumoşi, dacă nu ar fi existat acolo o furie plină de amărăciune, care licărea chiar sub suprafaţă.

– Mulţumesc, domnule poliţist. Încuviinţă scurt din cap, iar poliţistul îi scoase cătuşele clientului ei şi îi lăsă singuri. Domnule LeBeck, eu sunt Rachel Stanislaski. Avocata ta.

– Pe bune? Tânărul se trânti pe scaun şi se lăsă pe spate. Ultimul avocat din oficiu pe care l-am avut eu era scund şi slab şi avea un început de chelie. Se pare că am noroc de data asta.

– Din contră. Ai fost prins în timp ce încercai să ieşi dintr-un depozit de electronice, cu marfă furată, în valoare de şase mii de dolari.

– Mi se pare uimitor cât de tare s-au scumpit porcăriile astea. Nu era deloc uşor să-ţi păstrezi rânjetul superior după o noapte mizerabilă petrecută în arest, însă Nick avea mândria sa. Auzi, ai cumva o ţigară?

– Nu. Domnule LeBeck, aş vrea ca audierea ta să aibă loc cât mai curând posibil, ca să putem aranja

să te scoatem pe cauțiune. Asta dacă nu cumva preferi să-ți petreci nopțile la închisoare, desigur.

El ridică din umerii slăbănogi, încercând să pară cât mai nepăsător cu putință.

- Mda, cred că aș prefera să nu, scumpo. Așa că las totul în seama ta.

- Foarte bine. Și e Stanislaski, zise ea cu blândețe. *Domnișoara* Stanislaski. Mă tem că am primit dosarul tău abia azi-dimineață, când eram deja în drum spre tribunal, așa că n-am reușit să port decât o conversație foarte scurtă cu procurorul care se ocupă de cazul tău. Din cauza cazierului și a tipului de infracțiune, statul a decis să fii judecat ca adult. Arestarea a fost curată, așa că n-o să ai parte de nici o reducere a pedepsei.

- Hei, să fie clar că nici nu mă aștept să primesc vreo reducere.

- Foarte bine, pentru că în general oamenii au foarte rar parte de ele. Își împreună mâinile peste dosarul lui. Hai să trecem direct la subiect, domnule LeBeck. Ai fost prins asupra faptului. Și dacă nu cumva ai de gând să inventezi vreo poveste despre cum ai văzut geamul spart și ai intrat ca să verifici ca un bun cetățean...

El nu se putu abține să nu zâmbească, atunci când auzi asta.

- Hm! Nu-i deloc o idee rea.

- Ei bine, e o tactică de rahat. Ești vinovat, și, din moment ce polițistul care te-a arestat n-a făcut nici o greșeală de procedură și mai ai și o listă nefericită de antecedente, o să plătești după cum prevede legea. Acum, cât o să plătești depinde numai și numai de tine.

El continuă să se legene în scaun, dar un firicel de sudoare i se prelinse pe șira spinării. O celulă de închisoare. De data asta urmau să-l închidă într-o celulă - și nu doar pentru câteva ore, ci pentru câteva luni, poate chiar câțiva ani!

- Am auzit că închisorile noastre sunt suprapopulate... că îi costă mult pe contribuabilii cinstiți să le țină

funcţionale. Mă gândesc că procurorul o să se grăbească să cădem la o învoială.

– Mda, s-a menţionat asta.

Rachel îşi dădu seama că în ochii lui nu se ascundea numai amărăciune şi furie. Acum vedea şi frică. Era tânăr şi speriat, şi, la drept vorbind, nu ştia nici ea în ce măsură îl va putea ajuta.

– Pe lângă ceea ce s-a găsit în posesia ta, din magazinul acela s-a furat marfă în valoare de aproximativ cincisprezece mii de dolari. Nu ai intrat singur acolo, LeBeck. Tu o ştii, eu o ştiu şi o ştiu şi poliţiştii. Şi la fel şi procurorul. Dacă le dai nişte nume şi câteva indicii despre unde s-ar putea afla marfa aia acum, atunci aş putea să aranjez o înţelegere pentru tine.

În clipa aceea picioarele scaunului se izbiră tare de podea.

– La naiba! N-am zis că mai era cineva cu mine. Şi nu poate să dovedească nimeni contrariul, la fel cum nimeni nu poate demonstra că am furat mai mult decât aveam asupra mea, când m-a săltat poliţistul ăla.

Rachel se aplecă în faţă. Fu o mişcare foarte subtilă, dar îl făcu pe Nick să se uite în ochii ei.

– Sunt avocata ta, LeBeck. Aşa că ceea ce n-o să faci e să mă minţi. Pentru că, dacă mă minţi, atunci o să te las baltă, la fel cum au făcut amicii tăi aseară.

Vocea ei era liniară, lipsită de înverşunare, dar el simţi furia mocnind pe dedesubt. Se străduí să nu se foiască pe scaun, deşi îl treceau fiori reci pe şira spinării.

– Dacă nu vrei să faci o înţelegere, continuă ea, atunci asta e numai şi numai alegerea ta. Dar în condiţiile astea, o să faci între trei şi cinci ani fără suspendare, în loc de cele şase luni şi cei doi ani de eliberare condiţionată pe care ţi le pot aranja eu. Eu o să-mi fac treaba, oricum ar fi. Dar nu sta acolo aşa, insultându-mă, susţinând că ai făcut totul de unul singur. Te ocupi de găinării, LeBeck, sublinie ea şi fu foarte mulţumită să vadă furia apărând din nou pe chipul lui. Pentru că teama pe care o văzuse mai devreme începuse s-o înmoaie. Escrocherii

minore şi furtişaguri mărunte. Chestia asta deja e într-o altă ligă. Tot ce-mi spui rămâne confidenţial, dacă nu vrei altfel. Dar fii sincer cu mine sau plec.

- Nu poţi pleca. Ai fost numită avocata mea din oficiu.

- Şi la fel de bine, pot să fiu revocată şi să mi se dea alt caz. Şi atunci o să treci iar prin toată treaba asta cu alt-cineva. Începu să-şi aşeze hârtiile în servietă. Dar atunci ar fi pierderea ta. Pentru că sunt bună. De fapt, sunt al naibii de bună.

- Şi dacă eşti aşa de bună, cum se face că lucrezi ca avocat din oficiu?

- Hai să spunem doar că plătesc o datorie. Închise servieta şi îl mai întrebă o dată: Deci ce alegi?

Preţ de o clipă, pe chip i se citi nehotărârea, făcându-l să pară şi mai tânăr, şi mai vulnerabil, după care clătină din cap.

- N-o să-i dau în gât pe prietenii mei. Nu facem nici o înţelegere.

Rachel scoase un oftat scurt, nerăbdător.

- Purtai o jachetă cu însemnele găştii Cobra, când ai fost arestat...

Poliţiştii i-o luaseră atunci când îl reţinuseră - la fel cum făcuseră şi cu portofelul, cureaua şi cu pumnul de mărunţiş pe care îl avea în buzunar.

- Şi ce dacă?

- Păi, poliţiştii o să se ducă să îi caute pe *prietenii* ăia ai tăi... aceiaşi prieteni care s-au dat la fund şi te lasă pe tine să pici drept ţap ispăşitor. Procuratura poate să considere asta spargere şi să te facă vinovat de un furt de douăzeci de mii de dolari.

- Nu dau nici un nume, repetă el. Nu facem nici o înţelegere.

- Loialitatea ta e admirabilă... din păcate o oferi unor oameni care nu merită. O să fac tot ce pot ca să reduc acuzaţiile şi să aranjez să ieşi pe cauţiune. Totuşi, nu cred că suma o să fie mai mică de cinci mii de dolari. Ai de unde să faci rost de zece la sută din ea?

„Poate când o zbura porcul", se gândi el, însă ridică din umeri.

- Aş putea să sun să cer să-mi fie plătite nişte datorii.

- Foarte bine, atunci. O să mă întorc. Se ridică şi scoase o carte de vizită din buzunar. Dacă ai nevoie de mine înainte de audiere sau dacă te răzgândeşti în privinţa înţelegerii cu procurorul, dă-mi un telefon.

Ciocăni scurt în uşă, după care ieşi din încăpere. Un braţ se strânse în jurul taliei ei. Se încordă instinctiv, după care răsuflă uşurată, când ridică privirea şi-l văzu pe fratele ei rânjind.

- Rachel! Nu te-am văzut de mult!

- Mda, cred că a trecut o zi şi jumătate.

- Morocănoaso! Rânjetul lui se mări în timp ce o trase de pe coridor în biroul poliţiştilor. Dar cred că-i un semn bun. Privirea lui zbură peste umărul ei şi se opri o clipă asupra lui LeBeck. Ah, deci ţi l-au dat pe ăsta, ei? Mare ghinion, scumpo.

Ea îi trase un cot fratern în coaste.

- Nu te mai umfla atâta-n pene şi fă-mi rost de o cană de cafea mai de Doamne-ajută!

Se sprijini cu şoldul de colţul biroului lui şi bătu uşor cu degetele pe servietă. Undeva în apropiere, un individ scund, durduliu ţinea o bandană la tâmplă şi gemea încet, în timp ce dădea o declaraţie altui poliţist. Cineva vorbea repede şi tare în spaniolă. O femeie cu o vânătaie pe obraz plângea şi legăna în braţe un copilaş grăsuţ.

Biroul poliţiştilor mirosea a de toate - a disperare, a furie, a plictiseală. Rachel crezuse mereu că, dacă aveai simţurile destul de ascuţite, puteai identifica şi un iz de justiţie sub toate celelalte. Cam acelaşi lucru era valabil şi pentru biroul ei, care se afla la câteva străzi distanţă.

Preţ de o clipă, Rachel şi-o închipui pe sora ei, Natasha, luând micul dejun împreună cu familia ei în bucătăria frumoasă din casa mare şi luxoasă pe care o avea în West Virginia. Sau poate deschizând magazinul ei colorat de jucării pentru o nouă zi. Imaginea o făcu să zâmbească un pic în sinea ei, la fel ca şi imaginea

fratelui ei, Mikhail, sculptând entuziast ceva fantezist în noul lui atelier scăldat de soare, poate bând repede o ceaşcă de cafea cu superba lui soţie, înainte ca aceasta să se grăbească să plece la biroul ei din centru.

Şi iat-o aici şi pe ea, aşteptând o ceaşcă de cafea care, fără îndoială, avea să fie proastă, într-o secţie de poliţie din centrul oraşului încărcată de imaginile, mirosurile şi sunetele suferinţei şi ale nenorocirii.

Alex îi dădu cafeaua, după care se sprijini uşor de biroul de lângă ea.

- Mersi.

Rachel sorbi, se strâmbă şi urmări din priviri două prostituate care părăseau celulele. Un bărbat înalt, cu o privire înceţoşată şi cu barbă crescută peste noapte trecu pe lângă ei şi urmă un poliţist în uniformă pe uşa care ducea spre celule. Rachel oftă.

- Ce-i cu noi, Alex?

El rânji din nou şi o luă pe după umeri.

- Ce? Doar pentru că ne spetim cu munca printre scursurile societăţii, pe bani puţini şi pentru şi mai puţină recunoştinţă? Nimic, scumpo. Absolut nimic!

Ea chicoti şi se revigoră cu uleiul de motor deghizat în cafea.

- Măcar tu tocmai ai fost promovat. Detectiv Stanislaski.

- N-am ce să fac dacă-s bun. Tu, pe de altă parte, te dai peste cap să-i trimiţi pe infractori înapoi pe străzile pe care eu îmi risc viaţa şi siguranţa să le menţin curate şi sigure.

Ea pufni batjocoritor şi se încruntă la el peste marginea paharului de carton din care bea cafea.

- Majoritatea oamenilor pe care îi reprezint nu fac nimic mai mult decât să încerce să supravieţuiască.

- Mda, sigur că da... furând, înşelând oamenii şi comiţând acte de violenţă.

Rachel începu să se ambaleze.

- Azi-dimineaţă am fost în instanţă, reprezentând un bătrân care a şterpelit nişte lame de ras de unică

folosință. Așa că mda, ce pot să spun?! Într-adevăr un caz disperat, un real pericol pentru societate. Bănuiesc că ar fi fost mai bine să-l încarcereze și să arunce cheia, nu-i așa?

– A, deci e în regulă să furi, câtă vreme ceea ce iei nu e foarte valoros?

– Omul ăla avea nevoie de ajutor, nu să fie trimis la închisoare.

– La fel ca nemernicul ăla pe care l-ai scăpat luna trecută, care a terorizat două proprietare de magazin în vârstă, le-a vandalizat magazinele și a furat suma jenantă de șase sute de dolari?

Nu-i plăcuse deloc cazul acela. De fapt, îl detestase de-a binelea. Dar legea era clară și fusese făcută așa cu motiv.

– Știi ce? Voi ați dat-o-n bară atunci! Polițistul care l-a arestat nu i-a citit drepturile în limba lui maternă și nici n-a aranjat să-i fie adus un translator. Clientul meu abia dacă înțelegea zece cuvinte în limba engleză. Clătină apoi din cap înainte ca Alex să aibă timp să se lanseze într-unul dintre argumentele lui înflăcărate. Dar n-am timp să stau acum să dezbat litera legii cu tine. Vreau să te întreb câte ceva despre Nicholas LeBeck.

– Păi, ce-i cu el? Doar ai primit raportul, nu?

– Tu ai fost polițistul care l-a arestat.

– Da... și ce-i cu asta? Eram în drum spre casă și s-a întâmplat să văd geamul spart și lumină înăuntru. Iar când m-am dus să investighez, l-am văzut pe infractor furișându-se pe fereastră cu un sac plin de electronice furate. L-am citit drepturile și l-am adus la secție.

– Păi, și cum rămâne cu ceilalți?

Alex ridică din umeri și termină ultimele câteva guri din cafeaua lui Rachel.

– Nu mai era nimeni prin preajmă, în afară de LeBeck.

– Haide, Alex... Din magazinul acela s-au furat de două ori mai multe bunuri decât ceea ce, chipurile, avea clientul meu în geantă.

– M-am gândit şi eu că l-a ajutat cineva, dar n-am mai văzut pe nimeni. În plus, clientul tău şi-a exercitat dreptul de a păstra tăcerea. Are un cazier lung.

– Copilării numai.

Alex rânji.

– Atunci ai putea spune că nu şi-a petrecut copilăria la cercetaşi.

– Este în banda Cobra.

– Avea jachetă de-a lor, da, aprobă Alex. Şi atitudinea corespunzătoare la pachet.

– E doar un puşti speriat.

Alex scoase un sunet de dezgust şi aruncă paharul gol de cafea în coşul de gunoi.

– Nu mai e puşti, Rachel.

– Nu-mi pasă câţi ani are, Alex. În clipa asta este un puşti speriat care stă într-o celulă în arest şi încearcă să facă pe durul. Şi dacă n-ar fi fost mama şi tata, ai fi putut fi tu... sau Mikhail... sau chiar Tash, sau eu...

– La naiba, Rachel!

– E posibil, insistă ea. Dacă nu am fi avut familia asta, care a muncit din greu şi a făcut multe sacrificii pentru noi, oricare dintre noi ar fi putut fi atras de mirajul infracţiunilor de stradă. Şi ştii şi tu asta foarte bine.

Şi, într-adevăr, ştia. De ce naiba credea că se făcuse poliţist?

– Da, dar ideea e că n-am fost. E o chestiune clară în a face diferenţa între ce e bine şi ce e rău.

– Uneori oamenii fac alegeri proaste pentru că nu au pe nimeni care să-i ajute să le facă pe cele corecte.

Ar fi putut petrece ore în şir dezbătând asupra numeroaselor nuanţe ale justiţiei, dar Alex trebuia să se întoarcă la muncă.

– Eşti prea îngăduitoare, Rachel. Doar ai grijă ca asta să nu ducă la îngăduinţă. Cobra e una dintre cele mai dure găşti din oraş. Ai grijă ca nu cumva să începi să crezi că tânărul acesta, clientul tău, e un candidat pentru titlul de cel mai cuminte băiat din oraş...

Rachel își îndreptă spatele, mulțumită să vadă că fratele ei rămăsese aplecat deasupra biroului. Însemna că erau ochi în ochi.

– Avea vreo armă?

Alex oftă.

– Nu.

– S-a opus arestării?

– Nu. Dar asta nu schimbă cu nimic ce făcea sau ceea ce este.

– Poate că nu schimbă ceea ce... *chipurile*... făcea... Dar s-ar putea foarte bine să ne spună ceva despre ceea ce este. Audierea preliminară e la ora două.

– Știu.

Ea zâmbi din nou și-l sărută pe obraz.

– Ne vedem acolo.

– Hei, Rachel!

Ea se întoarse din pragul ușii și se uită înapoi.

– Vrei să mergem la un film în seara asta?

– Desigur. Abia făcuse doi pași afară din clădire, când cineva o strigă din nou, dar de data aceasta mult mai formal.

– Domnișoară Stanislaski!

Ea se opri, își dădu părul pe spate cu o mână și se uită peste umăr. Era individul bărbos și cu ochii obosiți, pe care-l observase și mai devreme. „Greu de ratat", cugetă ea, în timp ce el se grăbea spre ea. Avea în jur de un metru optzeci și trei înălțime și niște umeri lați, care-i țineau sus tricoul larg și lăbărțat. Purta o pereche de blugi decolorați, uzați și franjurați la tiv, albi și rariți în punctele de presiune, dar care îi îmbrăcau frumos picioarele lungi și șoldurile înguste.

Și ar fi fost greu să nu observe și furia lui. Radia din el și se reflecta în ochii de un albastru metalic, pe fața trasă și aspră.

– Rachel Stanislaski?

– Da.

O prinse de mână și, în timp ce i-o scutura energic, o trase câțiva pași mai aproape de el. Poate că părea suplu

şi atletic, cugetă Rachel, dar avea o strânsoare de mână ca o capcană de urs.

– Sunt Zackary Muldoon, zise el, ca şi când asta ar fi explicat totul.

Rachel doar ridică dintr-o sprânceană. Cu siguranţă, bărbatul părea să scoată fum pe urechi de nervi. Şi după ce gustase scurt din forţa lui, nu ar fi neglijat asta. Însă ea nu era atât de uşor de intimidat, mai ales că se afla într-o zonă mişunând de poliţişti.

– Pot să te ajut cu ceva, domnule Muldoon?

– Pe asta mă bazez. Îşi trecu apoi mâna prin părul ciufulit şi la fel de negru precum al ei. Înjură şi o apucă de cot s-o conducă pe restul treptelor. De ce-i nevoie ca să-l scoatem de la pârnaie? Şi de ce naiba te-a sunat pe tine, şi nu pe mine? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, l-ai lăsat să zacă în celula aia peste noapte? Ce fel de avocat eşti?

Rachel îşi trase braţul, să se elibereze – o sarcină deloc uşoară – şi se pregăti să-şi folosească servieta ca armă, dacă devenea necesar. Auzise despre irlandezii bruneţi şi despre temperamentul lor... dar nici ucrainenii nu erau de lepădat.

– Domnule Muldoon, nu ştiu nici cine eşti şi nici despre ce vorbeşti. Şi se întâmplă să fiu foarte ocupată. Reuşi să se îndepărteze doi paşi, înainte ca el s-o apuce de braţ şi s-o răsucească din nou spre el. Rachel îşi miji ameninţător ochii căprui. Uite ce e, amice...

– Nu-mi pasă cât de ocupată eşti. Vreau răspunsuri. Şi dacă n-ai timp să-l ajuţi pe Nick, atunci o să căutăm alt avocat. Dumnezeu ştie de ce şi-a ales o muiere îmbrăcată în costum de firmă. Ochii lui albaştri scuipau flăcări, iar gura lui de poet irlandez împietri într-un rânjet.

Ea pufni şi se înroşi la faţă de furie.

– *Muiere?* Ia vezi pe cine numeşti tu muiere, amice... altfel...

– Altfel o să-l pui pe iubiţelul tău să mă încuie într-o celulă? sugeră Zack.

Da, fără îndoială, asta era o față frumoasă, cugetă dezgustat. O piele moale ca untul, de culoarea aurului pal și ochi ca un whisky irlandez de calitate. Avea nevoie de un luptător de stradă și se pomenise cu o muieruşcă din înalta societate.

- Nu știu ce apărare se așteaptă Nick să primească de la o femeie care-și pierde timpul sărutându-se cu polițiști și stabilind întâlniri, când ar trebui să muncească.

- Nu-i deloc treaba ta ce... Dar se opri brusc și inspiră adânc. „Nick", repetă în gând. Vorbești despre Nicholas LeBeck?

- Normal că vorbesc despre Nicholas LeBeck! Despre cine naiba crezi că vorbesc?! Sprâncenele negre, stufoase i se apropiară deasupra ochilor furioși. Și ar fi mai bine să-mi dai niște răspunsuri, cucoană, altfel o să te pomenești că zbori de la cazul lui, cu un șut în fundul acela drăgălaș.

- Hei, Rachel! Un polițist sub acoperire deghizat în bețiv se apropie din spatele ei. Se uită urât la Zack și întrebă: Ceva probleme aici?

- Nu. Și deși ochii îi scăpărau de furie, reuși să-i arunce omului un zâmbet strâmb. Nu, sunt bine, Matt. Mersi. Se trase apoi într-o parte și coborî vocea: Nu-ți datorez nici un răspuns, Muldoon. Și ca să știi, să mă insulți e o modalitate proastă de a-mi câștiga cooperarea.

- Ești plătită ca să cooperezi, zise el, pe un ton tăios. Și mai exact de câți bani îl ușurezi pe băiat?

- Pardon? Nu cred că te-am auzit bine?!

- Care-i tariful tău, scumpo?

Rachel scrâșni din dinți. Din punctul ei de vedere, „scumpo" era aproape același lucru cu „muiere".

- Sunt avocat din oficiu, Muldoon! Și am fost numită să mă ocup de cazul lui LeBeck. Și asta înseamnă că nu-mi datorează absolut nimic. La fel cum nici eu nu-ți datorez nimic ție!

- Avocat din oficiu? Era atât de furios și intimidant că aproape că o împinse de pe trotuar spre clădire. De ce naiba are nevoie Nick de-un avocat din oficiu?

– Pentru că e falit şi şomer. Şi acum, te rog să mă scuzi... Îşi aşează mâna pe pieptul lui şi îl împinse. Dar nu se întâmplă nimic. Probabil i-ar fi fost mai uşor să mişte clădirea de cărămidă din spatele ei.

– Şi-a pierdut slujba? Dar... Cuvintele lui se stinseră şi nu-şi mai termină ideea. Iar de data asta Rachel citi altceva decât furie în ochii lui. Oboseală. O urmă de disperare. Resemnare. Putea să vină la mine...

– Şi tu cine naiba eşti?

Zack îşi frecă faţa cu mâna.

– Sunt fratele lui.

Rachel ţuguie buzele şi ridică dintr-o sprânceană. Ştia cum funcţionau găştile de cartier şi se gândi imediat că, deşi Zack arăta suficient de dur şi de puternic ca să se integreze perfect cu Cobrele, arăta şi mult prea bătrân ca să fie încă în rândurile lor.

– Cobrele nu au nici o limită de vârstă?

– Poftim? Lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp şi se concentră asupra ei, ca şi când ar fi văzut-o într-o lumină nouă. Păi, ţi se pare ţie că arăt ca şi când aş face parte dintr-o gaşcă de cartier?

Rachel înclină uşor capul într-o parte şi-l cercetă cu privirea. De la bascheţii uzaţi pe care-i purta şi până-n creştetul capului său ciufulit. Avea înfăţişarea unui băiat rău, cu siguranţă a unui ins care putea îngrozi aleile, bumbăcindu-şi rivalii cu pumnii aceia mari. Faţa lui aspră şi suptă şi ochii aceia febrili o făcură să-şi închipuie că i-ar fi plăcut să spargă nişte capete... în special pe al ei.

– De fapt, ai putea trece ca un membru al unei bande, da. Şi, negreşit, comportamentul tău reflectă codul străzii. Nepoliticos, grosolan şi dur.

Lui Zack nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce părere avea ea despre înfăţişarea sau despre comportamentul său. Dar era momentul să clarifice lucrurile.

– Sunt fratele lui Nick... fratele lui vitreg, ca să fiu mai exact. Mama lui s-a căsătorit cu tatăl meu. Te-ai prins?

Ochii ei rămaseră prudenţi, dar se vedea că îi captase un pic interesul.

– Mi-a zis că nu mai are alte rude.

Pentru o clipă, i se păru că văzu durere în ochii aceia albaştri metalici. Apoi dispăru, redevenind duri.

– Ei bine, mă are pe mine, indiferent dacă-i convine sau nu. Şi eu pot să-mi permit să plătesc un avocat adevărat, aşa că ce-ar fi să mă pui la curent cu tot şi o să mă ocup eu mai departe.

Şi de data asta Rachel nu doar scrâşni din dinţi, ci practic mârâi la el.

– Se întâmplă să fiu un avocat *adevărat*, Muldoon. Şi dacă LeBeck vrea un alt avocat, n-are decât să ceară el altul cu gura lui.

Zack se strădui din răsputeri să găsească în el răbdarea, care părea să-l ocolească mai mereu.

– Bine, lasă că vorbim despre asta mai târziu. Pentru moment, vreau să ştiu ce dracu' se întâmplă aici.

– Bine, se răsti ea şi se uită la ceas. Îţi acord cincisprezece minute din timpul meu, atâta vreme cât eşti de acord să discutăm în timp ce mănânc. Trebuie să fiu înapoi la tribunal într-o oră.

capitolul 2

După cum arăta – elegantă şi sexy, în costumul din trei piese –, Zack îşi închipui că era genul care mânca într-unul dintre restaurantele acelea mici şi cochete care serveau sortimente complicate de paste şi vin alb. În schimb, ea mărşălui pe stradă, cu picioarele lungi muşcând din trotuar, astfel încât nu fu deloc nevoit să-şi micşoreze el paşii ca să ţină ritmul cu ea.

Se opri la o tarabă şi îşi comandă un hotdog – cu de toate – şi un suc, după care se dădu într-o parte ca să-l lase şi pe Zack să aleagă. Ideea de a mânca orice care semăna cu un hotdog într-un moment al zilei pe care îl considera „cu noaptea în cap" aproape că îi întoarse stomacul pe dos. Aşa că Zack se mulţumi cu un suc – genul

acela care conținea zahăr și cofeină - și îl asezonă cu o țigară.

Rachel luă prima mușcătură, lingându-și mușțarul de pe degetul mare. Și dincolo de mirosul puternic de ceapă și condimente, Zack simți o dâră din parfumul ei. Era ca și când s-ar fi plimbat prin junglă, își spuse încruntându-se. Toate mirosurile acelea coapte și înăbușite... și apoi, dintr-odată și complet pe neașteptate... puteai da peste ceva uimitor... liane exotice, seducătoare, împletindu-se printre flori viu colorate.

- E acuzat de intrare prin efracție, zise Rachel cu gura plină. Nu sunt prea mari șanse să scape. A fost arestat în timp ce ieșea pe fereastră având în posesie marfă furată în valoare de câteva mii de dolari.

- E o prostie! mârâi Zack și dădu pe gât o jumătate din cutia de suc. N-are nevoie să fure.

- Asta n-are nici o legătură cu subiectul. A fost prins și acuzat și nici nu și-a negat în vreun fel fapta. Procurorul e dispus să facă o înțelegere. Îi oferă eliberare condiționată și muncă în folosul comunității, dacă Nick cooperează.

- Atunci o să coopereze! exclamă Zack, aproape scoțând fum pe urechi.

Rachel ridică din sprânceana stângă, după care o coborî la loc. Nu avea nici o îndoială că Zackary Muldoon chiar credea că putea convinge, intimida sau bate pe oricine să facă orice.

- Mă îndoiesc sincer. E speriat, dar și foarte încăpățânat. Și este extrem de loial Cobrelor.

Zack rosti câteva cuvinte urâte la adresa Cobrelor. Iar Rachel fu nevoită să fie de acord cu el.

- Ei bine, poate că e adevărat, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Are destul de multe antecedente și nu va fi deloc ușor să trecem de ele. Din fericire, sunt în mare parte escrocherii și găinării. Iar faptul că este la prima infracțiune gravă s-ar putea să ne ajute să micșorăm sentința. Cred că pot să-l scap cu numai trei

ani de închisoare. Şi o să facă numai unul, dacă se comportă bine.

Degetele lui Zack se strânseră în jurul cutiei de aluminiu, aproape strivind-o. De teamă, i se puse un nod în stomac.

- Nu vreau să ajungă la închisoare.

- Sunt avocat, Muldoon... nu magician.

- Dar au recuperat bunurile pe care le-a furat, nu?

- Asta nu anulează infracţiunea, dar da. Şi, desigur, mai lipsesc încă bunuri în valoare de alte câteva mii bune.

- O să rezolv treaba asta. „Cumva", continuă în gând Zack şi aruncă apoi cutia spre coşul de gunoi. Se lovi de margine, se clătină câteva clipe acolo, după care căzu înăuntru. Ascultă, o să restitui eu contravaloarea a tot ce s-a furat. Nick are doar nouăsprezece ani. Şi va fi mai uşor, dacă îl poţi convinge pe procuror să-l judece ca minor.

- Statul nu îi priveşte cu ochi buni pe membrii bandelor de stradă. În plus, la ce cazier are, chiar nu prea cred că o să se întâmple...

- Dacă tu nu eşti în stare s-o faci, o să găsesc pe altcineva care este, zise Zack, după care ridică mâna, oprind-o, înainte să aibă timp să se ia la harţă cu el. Ştiu că am fost cam dur cu tine mai devreme. Îmi pare rău. Lucrez de noapte şi nu sunt în cea mai bună formă dimineaţa. Îi venea destul de greu chiar şi să îşi ceară scuze aşa, dar avea nevoie de ea. Şi acum o oră am primit un telefon de la unul dintre prietenii lui Nick, care mi-a spus că şi-a petrecut noaptea la închisoare. Iar când ajung aici să vorbesc cu el, aud aceeaşi placă veche. „N-am nevoie de tine. N-am nevoie de nimeni. Mă descurc singur." Aruncă ţigara pe trotuar, o strivi cu piciorul şi îşi aprinse alta. Şi ştiu că e speriat până-n măduva oaselor. Scoase apoi un sunet, care semăna foarte mult cu un oftat şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Eu sunt tot ce i-a mai rămas, domnişoară Stanislaski. Şi o să fac orice e nevoie ca să nu-l văd intrând la închisoare.

Lui Rachel nu-i venea niciodată uşor să fie tare în faţa sentimentelor cuiva. Cu toate astea, încercă. Se şterse cu grijă pe mâini pe şerveţelul de hârtie.

– Ai suficienţi bani ca să acoperi pagubele? Ai cincisprezece mii de dolari?

El se strâmbă, când auzi suma, apoi încuviinţă din cap.

– Pot să fac rost.

– Asta o să ajute. Câtă influenţă ai asupra lui Nick?

– Aproape deloc. Zâmbi, iar Rachel fu surprinsă să constate că avea un zâmbet destul de fermecător. Dar asta se poate schimba. Am o afacere care merge bine şi un apartament cu trei camere. Pot să-ţi aduc referinţe profesionale şi de caracter... orice ai nevoie. Dosarul meu e curat... deşi... ei bine, am petrecut la un moment dat treizeci de zile la bulău, când eram în marină. O încăierare într-un bar, nimic grav... Ridică din umeri. Dar nu cred că ar mai conta asta acum, din moment ce s-a întâmplat acum doisprezece ani.

Rachel întoarse pe toate părţile informaţiile.

– Dacă înţeleg eu bine, vrei să încerc să conving instanţa să-l lase pe Nick în custodia ta.

– Cu tot cu eliberarea condiţionată şi munca în serviciul comunităţii. Şi ar avea un adult responsabil care să se îngrijească de el. Şi toate pagubele ar fi plătite.

– S-ar putea să nu-i faci nici o favoare cu asta, Muldoon.

– E fratele meu.

Rachel înţelegea asta perfect. Ridică ochii spre cer când căzu pe pământ prima picătură de ploaie.

– Trebuie să mă întorc la birou. Dacă ai timp, poţi să vii cu mine. O să dau nişte telefoane şi o să văd ce pot să fac.

„Un bar", se gândi Rachel oftând, în timp ce încerca să încropească o propunere raţională şi verosimilă pentru audierea din după-amiaza aceea. De ce trebuia omul acesta să fie proprietarul unui bar? Pe de altă parte, îşi

zise că i se potrivea – umeri mari, mâini mari și nasul acela strâmb, despre care presupunea că-l avusese spart cândva. Și, desigur, înfățișarea aceea dură de irlandez brunet, care se dovedise pe măsura temperamentului său.

Cu toate astea, ar fi fost cu mult mai ușor, desigur, dacă i-ar fi putut spune judecătorului că Zackary Muldoon era proprietarul unui magazin respectabil de confecții pentru bărbați din centrul orașului. În schimb, trebuia să-i ceară judecătorului să predea responsabilitatea și custodia unui puști de nouăsprezece ani – care avea deja cazier și o atitudine sfidătoare pe măsură – fratelui său vitreg de treizeci și doi de ani, care avea un bar în East Side, numit Lower the Boom.

Mai exista încă o șansă să reușească. Una foarte mică. Procurorul încă mai făcea presiuni să i se dea nume de complici, dar proprietarul magazinului se calmase considerabil când auzise că va fi despăgubit pentru tot. Și nu exista nici o îndoială că umflase și prețul bunurilor. Dar asta era problema lui Muldoon, nu a ei.

Nu avea prea mult timp la dispoziție să-l convingă pe procuror ca Nick să nu fie judecat ca adult. Cu toate informațiile pe care le putuse obține de la Zack, îl găsi pe avocatul acuzării, și se duseră într-una dintre sălile mici de conferințe din tribunal.

– Haide, Haridan, hai să rezolvăm treaba asta ușor și repede și să salvăm timpul judecătorului și banii contribuabililor. Să-l aruncăm în închisoare pe puștiul ăsta nu e răspunsul.

Haridan – un bărbat masiv, cu un început de calviție – se așeză greoi într-un scaun.

– Ei bine, acesta e răspunsul meu, Stanislaski. E un golan. Un membru al unei găști de cartier, cu un istoric de comportament antisocial.

– A înșelat niște turiști și a mai făcut câteva găinării.

– Și atac la persoană.

– Acuzațiile alea au fost retrase. Haide, Haridan, știm amândoi că sunt mărunțișuri. Că *el* este de ligă mică. Avem un puști speriat și cu probleme care încearcă

să-şi găsească locul într-o gaşcă. Da, vrem să-l scoatem din gaşca aia, nu există nici o îndoială în privinţa asta. Dar închisoarea nu e soluţia. Ridică apoi mâna şi îl opri, înainte ca Haridan să apuce să o întrerupă. Fii atent... Fratele lui vitreg e dispus să-l ajute... nu doar plătind despăgubirile pentru nişte bunuri pe care n-ai absolut deloc cum să demonstrezi că le-ar fi furat clientul meu... dar şi asumându-şi responsabilitatea pentru el. Oferindu-i lui LeBeck o slujbă, o casă şi supraveghere. Şi tot ce trebuie să faci tu e să fii de acord ca LeBeck să fie judecat ca minor.

- Vreau nume.

- N-o să-ţi dea nimic. Nu se dusese şi ea înapoi să stea de vorbă cu el şi-l hărţuise aproape o oră, încercând să afle măcar un singur nume? Poţi să-l bagi la răcoare şi pentru zece ani, şi tot n-o să spună nimic... N-o să-ţi dea nici măcar *un* nume. Aşa că ce rost are? Nu ai de-a face aici cu un infractor înrăit... cel puţin nu încă. Aşa că hai să nu-l transformăm în unul!

Continuară să discute şi să se certe pe tema aceasta, până când Haridan se mai înmuie puţin. Şi nicidecum din bunătatea inimii sale... ci pentru că şi el era la fel de ocupat ca şi Rachel. Nu avea nici timpul şi nici energia necesară ca să urmărească un puşti rebel prin tribunale şi prin sistemul complicat al justiţiei.

- Dar să ştii că nu reduc acuzaţia de la furt cu spargere la intrare prin efracţie pe timp de noapte. Avea să rămână ferm pe poziţii în privinţa asta. Însă era dispus să-i întindă un deget. Chiar şi dacă suntem de acord să-l judecăm ca minor, judecătorul tot n-o să-l lase să scape cu condamnare fără executare.

Rachel îşi luă servieta.

- Lasă-l pe judecător în seama mea. Cine ne-a picat?

Haridan rânji.

- Beckett.

Marlene C. Beckett era o femeie excentrică. La fel ca un magician, scotea la iveală sentinţe neobişnuite din

roba ei neagră de judecătoare, ca şi când ar fi fost iepuri mici şi albi. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era extrem de atrăgătoare, cu o singură şuviţă albă în părul ei bogat şi roşu ca focul.

Personal, Rachel o plăcea foarte mult. Judecătoarea Beckett era o feministă convinsă şi fostă hipiotă, care demonstrase cu vârf şi îndesat că o femeie - o femeie necăsătorită şi orientată pe carieră - putea fi extrem de inteligentă şi de succes, fără să devină nesuferită sau plângăcioasă. Poate că se învârtea într-o lume a bărbaţilor... dar doamna judecător Beckett era o femeie adevărată. Rachel o respecta, o admira şi chiar spera să-i calce pe urme într-o bună zi.

Doar că şi-ar fi dorit foarte mult să fi fost desemnat alt judecător.

În timp ce Beckett asculta pledoaria ei neobişnuită, lui Rachel i se strânse stomacul. Beckett ţinea buzele strânse şi ţuguiate. Era un semn rău. Şi un deget cu o unghie perfect manichiurată bătea ritmul lângă ciocânel. Rachel o surprinse pe judecătoare studiindu-l pe inculpat şi apoi pe Zack, care stătea în primul rând din spatele lui.

- Aşadar, domnilor avocaţi, ceea ce-mi spuneţi este că inculpatul va restitui contravaloarea tuturor bunurilor furate şi că, deşi statul este de acord să fie judecat ca minor, nu vreţi să fie trimis în judecată.

- Propun ca în circumstanţele date să se renunţe la proces, onorată instanţă. Ambii părinţi ai inculpatului sunt decedaţi. Mama sa a murit acum cinci ani, când inculpatul avea doar paisprezece ani, iar tatăl său vitreg a murit anul trecut. Domnul Muldoon este dispus şi mai mult decât capabil să-şi asume responsabilitatea pentru fratele său vitreg. În cazul în care curtea este de acord, apărarea sugerează că, odată ce se acordă despăgubirile şi clientului meu i se aranjează să locuiască într-un cămin stabil, un proces n-ar fi altceva decât o modalitate neproductivă de a-l pedepsi pe clientul meu pentru o greşeală pe care deja o regretă profund.

Cu ceea ce semăna mai degrabă cu un pufnet, Beckett aruncă o privire spre Nick.

– Regreți profund că ai dat-o în bară cu tentativa de furt, tinere?

Nick ridică dintr-un umăr, cu o expresie ursuză pe chip. Fratele său vitreg îi trase una peste ceafă din spate și asta îl făcu să rânjească dispreţuitor.

– Sigur, eu... apoi se uită la Rachel și avertismentul din ochii ei îl făcu să se conformeze mai prompt decât palma peste ceafă primită de la fratele său. A fost o prostie.

– Fără îndoială, aprobă judecătoarea Beckett. Domnule Haridan, dumneata unde te situezi în problema asta?

– Procuratura nu este dispusă să renunțe la acuzații, onorată instanță. Însă suntem de acord ca inculpatul să fie judecat ca minor. Am lansat o ofertă de a reduce acuzațiile sau chiar de a renunța cu totul la ele... dacă inculpatul ne dă numele complicilor săi.

– Vrei să-i dea în vileag pe cei pe care îi consideră... în mod greșit, sunt sigură... prietenii săi? Beckett ridică dintr-o sprânceană spre Nick. Nici o șansă bănuiesc, nu?

– Nu, doamnă.

Beckett scoase un sunet pe care Rachel nu știa cum să-l interpreteze, după care arătă spre Zack.

– Ridicați-vă în picioare... domnul Muldoon, nu?

Zack se ridică cu inima strânsă.

– Da, doamnă?! Adică... onorată instanță.

– Unde erați când fratele dumneavoastră mai mic se încurca cu gașca Cobrele?

– Pe mare. Am servit în marina militară până acum doi ani, când m-am întors acasă și am preluat afacerea tatălui meu.

– Ce grad ați avut?

– Maistru militar, doamnă.

– Mm-hmm... Îl măsură din cap până-n picioare, atât ca judecător, cât și ca femeie. Am fost în barul dumneavoastră... cu ceva ani în urmă. Pe vremuri aveați cele mai bune cocktailuri Manhattan din oraș...

- Încă mai avem, doamnă, zise Zack rânjind.

- Spuneți-mi, domnule Muldoon. Sunteți de părere că îl puteți ține pe fratele dumneavoastră departe de belele și să îl transformați într-un cetățean respectabil?

- Eu... eu... Ei bine... sincer să fiu, nu sunt sigur de nimic. Decât de faptul că vreau să încerc.

Beckett începu din nou să bată cu degetul în birou și se lăsă pe spate.

- Luați loc! Domnișoară Stanislaski, curtea nu este de părere că un proces ar fi deplasat sau inutil în condițiile date...

- Onorată instanță...

Beckett o întrerupse imediat pe Rachel cu un singur gest scurt.

- Nu am terminat. O să fixez cauțiunea la cinci mii de dolari.

Afirmația aceasta aduse imediat proteste din partea procurorului, căruia i se închise gura la fel ca mai devreme.

- De asemenea, o să-i ofer inculpatului ceea ce voi numi o perioadă de supraveghere. Două luni, precizează Beckett, împreunându-și mâinile. Voi fixa data procesului de acum în două luni. Dacă în timpul acestei perioade de două luni, inculpatul este găsit ducând o viață ireproșabilă, este angajat cu plată și se abține de la a se asocia cu orice membri cunoscuți ai bandei Cobrele și nu mai comite nici o altă infracțiune, curtea este dispusă să extindă perioada de eliberare condiționată, cu posibilitatea executării unei pedepse cu suspendare.

- Onorată instanță! exclamă Haridan, aproape pufnind. Cum puteți fi atât de sigură că inculpatul nu va veni aici peste două luni pretinzând că a respectat termenii înțelegerii, fără să fie adevărat?

- Pentru că va fi strict supravegheat de un trimis al curții, care va servi drept cotutore împreună cu domnul Muldoon, în decursul perioadei de două luni. Și eu voi primi un raport scris despre domnul LeBeck de la acest trimis al curții. Buzele doamnei Beckett se curbară,

luând forma unui zâmbet amuzat. Cred că o să-mi facă plăcere treaba asta. Reabilitarea, domnule Haridan, nu trebuie să se realizeze numai în spatele zidurilor unei închisori.

Rachel se abţinu să nu îi arunce lui Haridan un rânjet îngâmfat.

- Mulţumesc, onorată instanţă.

- Cu mare plăcere, domnilor avocaţi. Şi vreau să am pe birou raportul dumitale în fiecare vineri, la ora trei.

- Ra... raportul meu... Rachel clipi confuză, păli, după care icni: Raportul *meu?* Dar onorată instanţă! Doar nu vreţi să spuneţi că o să fiu *eu* cea care trebuie să-l supravegheze pe domnul LeBeck!

- Ba exact asta vreau să spun, domnişoară Stanislaski. Cred că îi va face un bine enorm domnului LeBeck să aibă atât o figură de autoritate masculină, cât şi una feminină.

- Da, onorată instanţă, sunt de acord cu asta, dar... dar eu nu sunt asistent social.

- Dar eşti funcţionar public, domnişoară Stanislaski. Aşa că fă-ţi datoria! Bătu tare din ciocănel. Următorul caz!

Mută de uimire după sentinţa de-a dreptul neobişnuită a judecătoarei, Rachel se duse în spatele sălii de judecată.

- Bine lucrat, campioano! îi murmură la ureche fratele său. Acum chiar te-ai pricopsit bine de tot!

- Cum a putut să facă una ca asta? Vreau să zic... cum a putut *să facă* asta pur şi simplu?

- Toată lumea ştie că e un pic nebună. Furios, o apucă de cot pe Rachel şi o împinse pe coridor. O să te las să faci tu pe dădaca golanului ăluia, când o zbura porcul! Beckett nu te poate obliga.

- Nu, sigur că nu. Rachel îşi trecu mâna prin păr, după care se eliberă din strânsoarea mâinii lui Alex. Nu mai trage de mine aşa şi lasă-mă să mă gândesc!

- Păi, la ce, Doamne, iartă-mă, să te mai gândeşti? Ai viaţa ta şi familia ta. Nici nu se pune problema să stai să-l păzeşti pe LeBeck. În plus, n-ai de unde să ştii

că fratele ăla al lui nu-i şi mai periculos decât el. E suficient de rău că trebuie să te privesc apărându-i pe toţi netrebnicii ăştia. Dar nici să nu te gândeşti că o să stau deoparte să privesc şi să te las să te joci de-a sora mai mare cu unul dintre ei.

Dacă ar fi empatizat cu situaţia dificilă în care se afla, probabil ea nu ar mai fi reacţionat aşa. Dacă i-ar fi spus că i se aplicase un tratament incorect, probabil ar fi fost de acord şi ar fi pus toate roţile în mişcare ca să refuze cererea judecătoarei. Dar aşa...

- Nu trebuie să mă vezi tu făcând nimic, Alex! Şi pot să mă joc de-a sora mai mare cu oricine am eu chef! Şi acum ia-ţi insigna aia mare şi du-te şi arestează un cerşetor inofensiv!

Doar că el era la fel de temperamental ca ea.

- Nu faci asta!

- O să hotărăsc singură ce fac şi ce nu! Acum lasă-mă în pace!

Rachel ridică bărbia sfidătoare, iar Alex o apucă ferm de bărbia aceea obraznică.

- Tare îmi vine acum să...

- Doamna ţi-a cerut s-o laşi în pace. Vocea lui Zack era calmă ca a unui şarpe înainte să atace.

Alex îşi răsuci brusc capul, cu ochii scăpărând şi gata să riposteze. Avu nevoie de toată pregătirea sa de om al legii ca să se abţină să nu-i tragă un pumn.

- Nu te băga în treburile noastre!

Zack îşi priponi picioarele în podea, rămânând ferm pe poziţii. Părea pregătit de orice.

- Nu prea cred.

Arătau ca doi câini turbaţi care se pregăteau să sară la jugulară. Rachel se împinse şi se interpuse între ei.

- Terminaţi imediat! Nu aşa se poartă cineva în faţa unei săli de judecată. Muldoon, aşa ai de gând să-l înveţi tu pe Nick să fie responsabil? Luându-te la harţă cu oamenii?

El nici măcar nu aruncă o ocheadă spre ea. În schimb, rămase cu privirea aţintită asupra lui Alex.

– Nu-mi place să văd că se poartă cineva urât cu femeile.

– Pot să am grijă de mine şi singură. Se răsuci apoi spre fratele ei: Se presupune că eşti poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Şi acum te comporţi ca un bătăuş de liceu. Ia gândeşte-te un pic! Curtea crede că asta e o soluţie viabilă, aşa că sunt obligată măcar să încerc.

– La naiba, Rachel... dar ochii lui deveniră imediat reci şi ameninţători, când Zack făcu un pas în faţă. Ia ascultă aici, amice! Dacă te legi de mine sau de sora mea, o să-ţi porţi dinţii într-un borcan pe noptieră pentru tot restul vieţii.

– Sora ta? Zack le examină pe rând chipurile. Oh, da, asemănarea de familie era foarte evidentă, dacă îţi luai un minut să îi studiezi pe amândoi. Ambii aveau acelaşi tip de frumuseţe ieşită din comun. Se potoli instantaneu. Treaba asta schimba lucrurile. Îi aruncă lui Rachel o privire curioasă. De fapt, schimba totul. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că e vorba de o ceartă în familie. În cazul ăsta, n-ai decât să ţipi la ea oricât vrei.

Alex se strădui din răsputeri să nu zâmbească.

– Bine, Rachel, fă bine şi ascultă-mă!

Ea nu se putu abţine să nu ofteze. După aceea îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută pe obraji.

– Când te-am ascultat eu vreodată? Hai, du-te, Alex! Du-te şi urmăreşte nişte răufăcători. Şi va trebui să lăsăm pe altă dată filmul ăla.

Ştia că nu avea nici un rost să se certe cu ea, când era aşa de hotărâtă. În fond, fusese mereu aşa. Alex schimbă tactica şi se holbă la Zack.

– Vezi să ai grijă de ea, Muldoon! Mare grijă! Pentru că în timpul ăsta o să fiu şi eu cu ochii pe tine.

– Sună rezonabil. Treci pe la bar oricând vrei, domnule poliţist. Prima băutură e din partea casei.

Mormăind în barbă, Alex se îndepărtă. Se întoarse o dată scurt, când Rachel îi strigă ceva în limba ucraineană. Afişă un zâmbet reticent, după care clătină din cap şi îşi continuă drumul.

– Se poate şi traducerea? întrebă Zack.

– I-am zis doar că ne vedem duminică. Ai plătit cauţiunea?

– Da. O să-i dea drumul într-un minut. Zack îşi luă o clipă să reevalueze situaţia, acum că înţelegea că în dimineaţa aceea îşi sărutase fratele, şi nu pe vreun iubit. Să înţeleg că fratele tău nu-i tocmai încântat să te vadă încurcată cu mine şi cu Nick.

Rachel îi aruncă lui Zack o privire lipsită de expresie.

– Păi, cine-ar fi, Muldoon? Dar din moment ce asta a fost sentinţa curţii, hai să trecem la treabă!

– Să trecem la treabă?

– Da. O să-l luăm pe *pupilul* nostru şi o să-l muţi în apartamentul tău.

După ce petrecuse aproape zece ani la înghesuială, împărţind un spaţiu mic cu câteva sute de marinari, Zack se mai gândi o dată nostalgic la faptul că avea să-şi piardă din nou orice intimitate.

– Bine. O luă de braţ pe Rachel... Gest pe care ea se strădui din răsputeri să nu îl respingă. Bănuiesc că nu ai şi vreo sfoară în servieta aia a ta.

Şi se dovedi că nu fu deloc nevoie să-l lege pe Nick de mâini şi de picioare pentru a obţine cooperarea lui. Însă fu pe aproape. Se îmbufnă. Se contrazise cu ei. Şi înjură. Aşa că în momentul în care ieşiră din tribunal ca să găsească un taxi, Zack era deja negru de furie, iar Nick îşi îndreptă resentimentele spre Rachel.

– Dacă asta a fost cea mai bună înţelegere pe care ai putut s-o obţii, poate ar fi mai bine să te întorci să mai faci o dată Facultatea de Drept. Am drepturi şi primul pe care vreau să-l exercit e să te concediez.

– E privilegiul tău, LeBeck, zise Rachel sec, verificându-şi ceasul. Fii sigur că ai tot dreptul să te duci să-ţi cauţi alt avocat. Însă nu mă poţi concedia şi din poziţia de tutore numit de curte. Aşa că ne-am procopsit unul cu altul pentru următoarele două luni.

– Prostii! Dacă tu şi judecătoarea aia nebună credeţi că puteţi născoci o asemenea...

Atunci Zack dădu să facă prima mişcare, dar Rachel îi trase un cot şi-l împinse la o parte, ca să fie faţă-n faţă cu Nick.

– Ia ascultă-mă bine, nesuferit mic, răsfăţat şi obraznic ce eşti! În clipa asta ai două variante... să te prefaci că eşti om pentru următoarele opt săptămâni sau să te duci la închisoare pentru următorii trei ani. Mie puţin îmi pasă ce alegi, dar îşi spun ceva: crezi că eşti vreun mare dur? Crezi că ai toate răspunsurile? Foarte bine... dar stai la închisoare o săptămână... o singură săptămână, cu fătuca aia frumuşică a ta, şi deţinuţii o să fie călare pe tine ca o haită de câini flămânzi pe o bucată de carne proaspătă. Şi-ţi spun eu că atunci sigur o să fii dispus să faci o înţelegere ca să scapi, amice. Crede-mă... Tu te-ai grăbi să te rogi de procuror să faceţi o înţelegere.

Asta îi închise gura, şi Rachel avu şi satisfacţia suplimentară de a-i vedea îmbujorarea furioasă transformându-se într-o paloare bolnăvicioasă. Făcu un semn scurt din mână, când apăru un taxi de după colţ.

– E alegerea ta, durele, zise, după care se întoarse spre Zack. Eu trebuie să mă întorc la muncă. Probabil o să reuşesc să-mi termin treaba pe la şapte, apoi o să trec să văd ce faceţi.

– O să-ţi păstrez cina caldă, zise el cu un rânjet superior, după care o prinse de mână înainte să apuce să plece. Mulţumesc. Sincer, mulţumesc.

Ea ar fi vrut să-şi elibereze mâna dintr-a lui. Doar că mâna sa era neclintită ca o stâncă şi plină de bătături. Rânji din nou.

– Hai că eşti de treabă, doamnă avocat. Pentru o muiere. Urcă apoi în taxi după fratele său şi o salută scurt din mână când maşina o luă din loc. Şi are dreptate că eşti un nesuferit, Nick, zise Zack. Dar, fără îndoială, ţi-ai ales o avocată cu picioare a-ntâia!

Nick nu zise nimic, doar aruncă o ocheadă pe geamul din spate. Observase şi el ce picioare frumoase avea Rachel, desigur.

Zece minute mai târziu, când ajunseră acasă la Nick, Zack fu nevoit să înghită din nou în sec ca să-şi ţină în frâu furia. Doar ştia că n-ar fi servit la nimic să urle la puşti la fiecare cinci minute. Dar de ce naiba îşi alesese să locuiască într-un asemenea cartier?

Fiecare colţ de stradă era împânzit de indivizi dubioşi, care purtau hanorace cu glugă. Traficanţii de droguri negociau preţurile mărfii chiar la lumina zilei, fără nici o teamă. Prostituatele ieşiseră deja să-şi facă rondul şi îşi urmăreau clienţii ca nişte pantere ieşite la vânătoare. Putea simţi duhoarea de gunoi intrat în putrefacţie şi de oameni transpiraţi şi nespălaţi. Călcă apoi pe nişte cioburi, care se zdrobiră sub picioarele lui când traversară trotuarul şi intrară în clădirea de cărămidă, ponosită şi plină de graffiti.

Se dovedi însă că mirosurile erau şi mai rele aici, înăuntru, captive între ziduri vechi, unde nici măcar vântul schimbător de septembrie nu putea ajunge. Zack rămase tăcut, în timp ce urcară cele trei etaje până la locuinţa fratelui său, ignorând certurile şi larma din spatele uşilor închise şi ocazionalele bufnituri şi plânsete.

Nick descuie uşa şi intră într-o garsonieră mică, mobilată cu un pat din fier cu salteaua desfundată, un dulap şubred şi un scaun din lemn rupt, susţinut în picioare de o carte de telefoane sfâşiată. Pe pereţii murdari şi pătaţi fuseseră lipite câteva postere cu trupe de heavy-metal, într-o încercare nereuşită de a da un pic de personalitate locuinţei. Se pomenea deja neputincios în faţa furiei care clocotea în el de mult, aşa că Zack izbucni într-o serie de înjurături aprige, care aproape că făcură aerul stătut să prindă scântei.

– Şi mai exact ce dracului ai tot făcut cu banii pe care i-am trimis acasă în fiecare săptămână, cât am fost pe mare? Cu salariul pe care se presupunea că îl câştigai

de la slujba de livrări? Trăiești într-o magherniță, Nick! Și mai rău e că tu ai ales să trăiești în gunoiul ăsta.

Nick nu era dispus nici în ruptul capului să admită că majoritatea banilor lui se duseseră în trezoreria Cobrelor. La fel cum n-ar fi recunoscut niciodată nici rușinea pe care o simțea pentru că Zack știa acum în ce condiții locuia.

- Nu-i deloc treaba ta! ripostă el. E casa mea, la fel cum e și viața mea. În fond tu n-ai fost niciodată prin preajmă, nu? Și doar pentru că te-ai săturat să navighezi prin lume pe un bombardier idiot, nu-ți dă dreptul să te întorci acum și să încerci să preiei controlul.

- M-am întors deja de doi ani, sublinie Zack cu tristețe. Din care un an l-am petrecut privindu-l pe bătrân prăpădindu-se. Și nici tu nu te-ai obosit să treci să-l vezi înainte să moară, nu?

Nick se simți atunci copleșit de un val nou de rușine și de o suferință profundă și disperată, pe care era sigur că Zack nu ar fi putut-o înțelege vreodată.

- N-a fost tatăl meu.

Zack își ridică brusc capul. Nick își strânse pumnii. Furia pocnea și sfârâia în încăpere. Cea mai mică mișcare ar fi făcut întreaga situație să explodeze. Încet și cu un efort de voință, Zack se forță să se relaxeze.

- N-o să-mi irosesc gura spunându-ți că a făcut tot ce a putut.

- De unde naiba știi tu asta? contracară Nick. Tu n-ai fost aici. Tu ai ieșit cum ai știut tu, *frățioare*. Și am făcut și eu la fel.

- Ceea ce înseamnă că aici s-a închis un cerc. Împachetează tot ce vrei să iei și hai să plecăm!

- Asta e casa mea...

Zack se mișcă atât de repede, încât mârâitul acela i se blocă în gât lui Nick. În secunda doi era lipit de perete, cu mâinile mari ale lui Zack ținându-l imobilizat, în timp ce trupul lui firav tremura de furie. Fața lui Zack se afla atât de aproape de el, încât nu mai putea vedea altceva decât ochii aceia întunecați și periculoși.

- Indiferent dacă-ţi place sau nu, pentru următoarele două luni, casa ta e la mine. Şi acum termină cu prostiile şi strânge-ţi nişte haine! De-acum încolo nu mai primeşti nimic pe degeaba. Îi dădu drumul lui Nick, ştiind foarte bine că avea puterea şi abilitatea de a-l frânge în două pe fratele lui mai mic, insolent şi sfidător. Ai zece minute, puştiule. În seara asta o să munceşti.

Pe la ora şapte, Rachel deja se răsfăţa cu fantezia unei băi cu spumă, a unui pahar de vin alb rece şi bun şi a unei ore petrecute cu o carte bună. Şi măcar asta mai ajuta un pic să uite de disconfortul de a călători în metroul aglomerat. Îşi propti picioarele în podea, ca să-şi păstreze echilibrul în vagonul care se legăna, şi rămase cu privirea aţintită undeva pe la jumătatea distanţei. Erau câţiva indivizi dubioşi în jur, dar pe care se hotărâse să-i ignore, după o evaluare scurtă şi rapidă. Un beţivan sforăia pe scaunul din spatele ei, cu faţa ascunsă sub un ziar.

Când metroul opri în staţia ei, ieşi în grabă şi porni în sus pe scări, păşind apoi în seara ploioasă şi răcoroasă. Se luptă cu umbrela, în acelaşi timp strângându-şi jacheta în jurul trupului ca să se apere de vânt, şi înaintă cu greu cele două străzi până la barul Lower the Boom.

Uşa de sticlă era foarte grea. Trase tare ca s-o poată deschide şi păşi înăuntru, de la frig la căldură, fiind întâmpinată de toate mirosurile şi sunetele unui bar de cartier în toată splendoarea sa. Nu era spelunca la care se aşteptase, ci o încăpere mare, cu lambriuri din lemn, cu un bar imens, din lemn lucios de mahon, ranforsat cu alamă. Scaunele înalte erau din piele vişinie şi ocupate până la ultimul. Prin sală, de jur împrejur erau aranjate ordonat mese, menite să găzduiască şi mai mulţi clienţi. În aer plutea miros de whisky şi bere, de fum de ţigară şi de ceapă prăjită. De la un tonomat amplasat în fundul barului se revărsau acorduri de blues peste murmurul conversaţiilor.

Zări apoi două chelneriţe croindu-şi drum printre clienţi. Fără ciorapi plasă şi decolteuri adânci. Ambele femei purtau pantaloni albi şi tricouri în stil marinăresc. Peste tot în jur se auzeau râsete şi prinse din zbor câteva fragmente dintr-o discuţie aprinsă despre şansele echipei Mets de a ajunge în semifinale.

Zack stătea în centrul barului circular, turnând o bere pentru un client. Îşi schimbase tricoul larg de mai devreme cu o helancă bleumarin. Şi atunci îşi dădu Rachel pentru prima dată seama că nu îi venea deloc greu să şi-l imagineze pe puntea unei nave militare. Ţinându-se de balustradă, cu vântul în faţă... Da, i se potrivea foarte bine tematica nautică a barului, cu clopote de vas şi ancore.

Şi-l închipui îmbrăcat în uniformă de ofiţer, dar descoperi că i se părea mult prea atrăgătoare imaginea, prin urmare clipi şi o îndepărtă în grabă.

Îşi aminti apoi că ea nu era deloc genul de femeiuşcă visătoare şi naivă, care să se lase impresionată cu uşurinţă. Cu siguranţă, nu era deloc romantică. Dar mai presus de orice, nu era genul de femeie care să intre într-un bar şi să se pomenească atrasă de un fost marinar cu părul ciufulit, cu umeri laţi şi mâini aspre.

Şi se afla acum aici numai şi numai pentru a respecta o dispoziţie judecătorească. Şi oricât de respingător i s-ar fi părut faptul că trebuia să fie legată de Zackary Muldoon timp de două luni, ea tot avea să-şi facă datoria.

Dar unde era Nick?

- Ai dori o masă, domnişoară?

Rachel se întoarse şi se uită la blonda minionă care căra o tavă mare, plină cu sendvişuri şi cu beri.

- Nu, mulţumesc. O să mă duc să stau la bar. Locul acesta e mereu aşa de aglomerat?

Ochii cenuşii ai chelneriţei se luminară când se uită prin încăpere.

- A?! E aglomerat? Nu observasem.

Râse scurt, după care plecă, în timp ce Rachel îşi croi drum spre bar. Se strecură printre două scaune ocupate,

își propti un picior pe balustrada joasă din alamă și aşteptă să îi întâlnească privirea lui Zack.

- Dar salutare, drăguță... Omul din stânga ei avea o față rotundă și plăcută. Se răsuci apoi în scaun, ca să se uite mai bine la ea. Nu cred că te-am văzut pe aici până acum...

- Nu, răspunse ea scurt. Din moment ce părea suficient de bătrân ca să-i fie tată, Rachel îi aruncă un zâmbet mic. Sigur nu m-ai mai văzut.

- O fată așa tânără și frumoasă ca tine n-ar trebui să fie aici de una singură. Se lăsă apoi pe spate și scaunul scârțâi alarmant de tare sub greutatea lui și-o bătu camaradereşte pe umăr. Hei, Harry, ar trebui să-i cumpărăm ceva de băut doamnei.

Harry, care continua să soarbă din berea lui și să lucreze la un rebus în lumina aceea slabă, doar încuviință din cap scurt.

- Cum să nu, Pete. Ocupă-te tu! Eu am nevoie de un cuvânt din nouă litere, care să fie sinonim pentru pericol sau durere.

Rachel ridică privirea. Zack o urmărea atent. Ochii lui albaștri erau întunecați și ațintiți asupra ei, iar chipul lui osos, serios și încruntat. Simți un fior fierbinte traversându-i șira spinării.

- „Primejdie", murmură ea și se luptă să nu se cutremure din tot trupul.

- Da! Hei, mersi! Mulțumit, Harry își împinse pe frunte ochelarii de citit și îi zâmbi. Prima rundă o dau eu. Ce vrei să bei, drăguțo?

- Pouilly-Fumé, zise Zack și-i așeză un pahar de vin alb în față. Și primul pahar e din partea casei. Ridică apoi dintr-o sprânceană. Îți convine, doamnă avocat?

- Da, zise ea, eliberând aerul din plămâni și înțelegând abia atunci că își ținuse respirația. Mulțumesc.

- Zack se alege mereu cu cele mai frumoase, zise Pete oftând. Mai pune-mi și mie unul, puștiule. Măcar atât poți să faci, din moment ce mi-ai furat fata. Se întoarse

şi îi făcu cu ochiul lui Rachel, lucru care o făcu să se relaxeze şi să zâmbească din nou.

– Şi mai exact cât de des îţi fură fetele, Pete?

– O dată sau de două ori pe săptămână. Deja devine umilitor. Rânji apoi la Zack, pe deasupra unui pahar proaspăt de bere. Bătrânul Zack chiar a fost cu una din fetele mele odată. Mai ţii minte când ai venit atunci acasă în permisie şi ai scos-o pe Rosemary a mea la un film în Coney Island? Acum e căsătorită şi încearcă să facă al doilea copil.

Zack şterse barul cu o cârpă şi zise:

– Normal. Mi-a frânt inima.

– Nu e nici o femeie în viaţă pe pământul ăsta care să-ţi fi zgâriat măcar inima, darămite să ţi-o mai şi frângă, aruncă atunci chelneriţa blondă, izbind tare pe bar o tavă goală. Două vinul casei. Albe. Un pahar de whisky, o apă plată şi o bere la draft. Harry, ar trebui să-ţi cumperi odată o luminiţă de-aia portabilă care se prinde la ochelari, înainte să-ţi strici de tot ochii.

– *Tu* mi-ai frânt inima, Lola, zise Zack, aşezând nişte pahare pe tavă. De ce crezi că am fugit şi m-am înrolat în marină?

– Pentru că ştiai ce bine o să-ţi stea în uniforma aia albă de gală. Izbucni în râs, luă tava, după care se uită la Rachel. Ai grijă cu ăsta, scumpo! E tare periculos...

Rachel sorbi din vinul ei şi încercă să-şi spună că toate mirosurile care veneau din bucătărie nu-i făceau stomacul să ghiorăie de foame.

– Ai un minut liber? îl întrebă pe Zack. Am nevoie să văd unde locuieşti.

Pete şuieră de uimire şi îşi dădu ochii peste cap.

– Dar ce-are, dom'ne, tipul ăsta? ceru el să ştie.

– Mai multe decât o să ai tu vreodată, răspunse Zack şi rânji, după care-i făcu semn altui barman să-i ţină locul. Se pare că atrag femeile agresive. Pur şi simplu nu pot să-şi ia mâinile de pe mine.

Rachel îşi termină vinul, după care plecă de la bar.

– Să ştii că eu pot să mă abţin, dacă-mi pun mintea. Şi deşi îmi pare extrem de rău că trebuie să-i ştirbesc reputaţia de crai, îi zise apoi lui Pete, sunt avocata fratelui său.

– Pe bune? Părând de-a dreptul impresionat, Pete o studie mai îndeaproape. Tu eşti cea care l-a scăpat de închisoare pe puşti?

– Pentru moment, cel puţin. Muldoon?

– Vino pe aici, te rog, ca să-ţi fac turul de onoare. Ridică apoi o secţiune din tejgheaua mobilă a barului şi ieşi. Apoi o luă de braţ. Încearcă să ţii pasul, da?

– Ştii? Chiar n-am nevoie să mă ţii aşa. E ceva timp de când merg pe propriile picioare.

Zack deschise o uşă batantă grea, care ducea spre bucătărie.

– Dar îmi place să te ţin de braţ.

Rachel apucă să vadă doar strălucirea oţelului inoxidabil şi a porţelanului alb şi să simtă doar mirosul pregnant de cartofi prăjiţi şi de carne la grătar, înainte ca toată atenţia să-i fie atrasă de un bărbat imens. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare şi purta un şorţ alb mare, stropit şi pătat. Pentru că se înălţa cu mult deasupra lui Zack, Rachel estimă că avea undeva peste doi metri înălţime. Îşi zise amuzată că, dacă omul ar fi jucat fotbal american, probabil ar fi reprezentat întreaga linie defensivă.

Faţa îi lucea de sudoare de la căldura din bucătărie şi avea tenul la fel de negru ca tăciunele. Şi avea o cicatrice lungă, care-i sfârteca faţa de la un ochi negru precum cărbunele până la bărbia masivă. Mâinile lui mari pregăteau cu delicateţe un sendviş.

– Rio, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Rachel Stanislaski. Avocata lui Nick.

– Salutare! zise el, şi Rachel sesiză imediat accentul său din Indiile de Vest. Am reuşit să-l fac pe băiat să spele vase ca un campion. Dacă a spart cinci sau şase toată seara.

Stând în fața unei chiuvete mari, cu mâinile băgate până la coate în apă cu detergent, Nick întoarse capul și se încruntă.

– Dacă tu numești slujbă să spăl mizeria altuia, atunci n-ai decât să te...

– Ei, haide, haide! Să nu cumva să te aud folosind un astfel de limbaj în prezența acestei doamnei. Rio apucă un satâr mare de bucătărie și îl trânti tare pe fundul de lemn, ca să taie sendvișul imens în două și apoi în patru. Mama mea spunea mereu că nimic nu se compară cu spălatul vaselor ca să acorde trupului suficient timp ca să exploreze sufletul. Așa că vezi-ți acolo de spălat și de explorat, băiete.

Era mai mult decât evident că lui Nick i-ar fi plăcut să mai zică ceva. Oh, de fapt, i-ar fi plăcut la nebunie. Dar era greu să se certe cu un om de doi metri, care ținea în mână un satâr. Așa că se mulțumi să mormăie ceva.

Rio zâmbi și observă că Rachel se uita lung la sendvișul din fața lui.

– Ce-ai zice să-ți pregătesc o masă caldă? Poți să vii să mănânci după ce-ți termini treaba.

– Ah, eu... Deja îi ploua în gură. Mersi, dar chiar ar trebui să ajung acasă.

– Zack. El o să te conducă acasă după ce termini. S-a făcut prea târziu ca o femeie să mai umble singură pe străzi.

– Oh, nu am nevoie să...

– Pregătește-i niște chili, Rio, sugeră Zack, în timp ce o conducea pe Rachel spre niște scări din spate. N-o să dureze mult.

Rachel se pomeni apoi captivă, șold lângă șold cu el, pe o scară foarte îngustă. Mirosea a mare, observă ea Emana un parfum sărat și ușor electric, care dădea de înțeles că stătea să izbucnească o furtună undeva la orizont.

– Foarte amabil din partea ta, Muldoon, dar n-am nevoie nici de o masă caldă și nici de o escortă.

- Ei bine, o să le primeşti pe amândouă, indiferent dacă ai nevoie de ele sau nu. Se răsuci apoi, prinzând-o foarte eficient blocată de perete. Era plăcut să-i simtă trupul mic şi gingaş atingându-se de al lui. La fel de bine pe cât îşi imaginase. Nu mă contrazic niciodată cu Rio. L-am cunoscut acum şase ani în Jamaica... într-o mică încăierare într-un bar. L-am văzut ridicând un om de o sută de kilograme şi aruncându-l printr-un perete. Vezi tu, în general Rio este un om paşnic, dar nu ai de unde să ştii ce-o să facă dacă se înfurie. Zack ridică uşor mâna şi învârti pe deget o şuviţă din părul lui Rachel. Ai părul ud.

Ea îl plesni peste mână ca să i-o îndepărteze, încercând să nu ia în seamă că inima îi bubuia atât de tare în piept, încât o simţea până-n gât.

- Păi, plouă.

- Mda, mi-am dat seama. Simt că miroşi a ploaie. Cu siguranţă, eşti o mare figură, Rachel.

Ea nu putea nici înainta, nici să se dea înapoi, aşa că făcu singurul alt lucru care-i mai rămânea. Se zbârli ca o pisică încolţită.

- Îmi stai în drum, Muldoon. Sfatul meu e să te dai la o parte şi să-ţi păstrezi farmecul ăla irlandez pentru cineva care o să-l aprecieze.

- Imediat. Azi i-ai strigat ceva fratelui tău în rusă.

- Ucraineană, mârâi ea printre dinţii încleştaţi.

- Ucraineană, repetă el, reflectând asupra acestui fapt. Şi asupra ei. N-am ajuns niciodată în Uniunea Sovietică.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Nici eu. Acum crezi că putem să lăsăm discuţiile astea pentru până după ce văd aranjamentele de locuit?

- Bine. Porni din nou în sus pe scara îngustă, cu mâna pe spatele ei. Nu-i cine ştie ce. Dar pot să-ţi garantez că e cu zece clase peste magherniţa în care locuia Nick. Nu înţeleg de ce a... Se opri din vorbit şi ridică din umeri. Dar bănuiesc că ce-a fost a fost.

Însă Rachel avea un presentiment straniu că acesta era doar începutul.

capitolul 3

Chiar dacă treaba asta îi dădea tot felul de dureri de cap, Rachel își luă foarte în serios noua sarcină. Se putea descurca cu toate inconvenientele, cu timpul pe care și-l rupea din viața ei personală și cu resentimentele continue ale lui Nick. Dar ceea ce-i dădea cele mai mari bătăi de cap era proximitatea obligatorie a lui Zackary Muldoon.

Nu-l putea alunga, dar nici nu putea lucra în preajma lui. Și faptul că, în esență, trebuia să aibă de-a face cu el în fiecare zi îi crește considerabil nivelul de stres.

În timp ce mergea de la metrou spre apartamentul ei după o cină de duminică în familie, se gândi că, dacă ar putea să facă abstracție de el, lucrurile ar fi mult mai simple. Doar că trecuse aproape o săptămână și nu reușise să facă asta.

Era dur, nerăbdător și suspecta că mai era și potențial violent. Cu toate astea, era și suficient de îngrijorat pentru bunăstarea fratelui său vitreg încât să sară cu banii de care avea nevoie și – și mai important – să investească timp și energie ca să-l aducă pe băiat pe calea cea bună. În timpul liber, se îmbrăca în haine potrivite pentru cutia milei, decât pentru silueta lui înaltă și musculoasă. Și totuși, atunci când îi vizitase apartamentul de deasupra barului, descoperise că totul acolo era ca scos din cutie, aranjat la milimetru și curat ca lacrima. Și o mai și atingea tot timpul – ba pe braț, ba pe păr, ba pe umăr... Cu toate astea, încă nu făcuse nici o mișcare, de genul acelora care o dezgustau și pe care le respingea mereu.

Flirta cu clientele lui, dar, din câte își putuse da seama Rachel, totul rămânea doar la nivel de flirt. Nu fusese niciodată căsătorit și, deși fusese plecat departe de familia lui luni, chiar ani de-a rândul, renunțase la viața

pe mare şi alesese să vină acasă şi să rămână atunci când tatăl său se îmbolnăvise prea tare ca să-şi mai poarte singur de grijă.

Omul acesta o irita din principiu. Totuşi, la un anumit nivel mai profund şi mai întunecat decât voia să recunoască, chiar acele lucruri care o enervau la el erau şi cele care stârneau adânc în fiinţa ei mici scântei pe care nu le putea descrie decât ca fiind dorinţă pură.

Încercase să le domolească, amintindu-şi iar şi iar şi iar că ea nu era genul de femeie lascivă, care să se lase dominată de instincte primare. Era pasională, asta da. Atunci când venea vorba despre munca, familia şi ambiţiile ei. Dar când venea vorba despre bărbaţi... chiar dacă se bucura de tovărăşia lor şi de masculinitatea lor primordială, ei bine... bărbaţii nu se aflaseră niciodată în capul listei ei de priorităţi.

Iar sexul era şi mai puţin important. I se părea foarte enervant să se pomenească acum exaltată din cauza lui.

Aşa că cine era Zackary Muldoon? Sau poate i-ar fi fost mai bine să nu afle?

Când el ieşi dintre umbre şi păşi în strălucirea difuză a felinarului stradal, Rachel tresări şi abia se abţinu să nu ţipe.

- Unde-ai fost?

- Am... La naiba, m-ai speriat de moarte! Îşi scoase apoi mâna tremurândă din geantă, unde se dusese instinctiv după recipientul de spray paralizant. Oh, detesta din toată fiinţa ei să fie speriată. Ura să fie nevoită să admită că putea fi atât de vulnerabilă. Ce naiba cauţi aici, furişându-te printre umbre, în faţa blocului meu?

- Te căutam. Chiar nu stai niciodată acasă?

- Oh, Muldoon... ştii cum sunt eu... o ţin numai din petreceri în petreceri. Mărşălui apoi în sus pe scări şi băgă cheia în broasca uşii de la intrarea în clădire. Ce vrei?

- Nick şi-a luat tălpăşiţa.

Se opri în prag, şi el se lovi tare de ea.

- Cum adică şi-a luat tălpăşiţa?

- Adică a reuşit să fugă pe furiş din bucătărie, la un moment dat în după-amiaza asta, când Rio nu era atent. Şi nu mai dau de el. Era atât de furios... pe Nick, pe Rachel şi nu în cele din urmă pe el însuşi... încât fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să nu spargă peretele cu pumnul. Îl caut deja de aproape cinci ore şi nu reuşesc să-l găsesc.

- Bine, nu te panica! Rotiţele din mintea ei începuseră deja să se învârtă, enumerând posibilităţile, în timp ce traversă holul micuţ, îndreptându-se spre liftul cu grilaj. E devreme, e abia zece seara. Şi el ştie cum să se descurce singur.

- Păi, tocmai asta-i problema. Dezgustat de sine, Zack urcă în lift după ea. E prea descurcăreţ. Regula era să-mi spună când pleacă şi unde se duce. Nu pot să cred decât că s-a dus să se înhăiteze iar cu Cobrele.

- Nick nu ar încălca o asemenea regulă importantă. Nu din senin. Rachel continuă să se gândească, pe măsură ce liftul urca scârţâind spre etajul patru. Putem să înnebunim căutându-l prin oraş sau putem să chemăm cavaleria.

- Cavaleria?

Rachel deschise uşa liftului şi ieşi pe hol.

- Pe Alex.

- Nu. Fără poliţie, zise Zack repede, apucând-o de braţ. Nu vreau să asmut poliţia asupra lui.

- Alex nu e doar un simplu poliţist. E fratele meu. Străduindu-se din răsputeri să nu-şi piardă răbdarea şi să nu-şi iasă din fire, îi desfăcu cu fermitate degetele din jurul braţului ei. Şi eu sunt un simplu trimis al curţii, Zack. Dacă Nick încalcă termenii înţelegerii prealabile, nu pot să ignor asta...

- Nu accept să-l văd aruncat înapoi într-o celulă la doar o săptămână după ce l-am scos.

- L-am scos *împreună*, îl corectă ea, după care descuie uşa apartamentului ei. Dacă nu voiai ajutorul şi sfatul meu, n-ar fi trebuit să vii aici.

Zack ridică din umeri şi intră.

– Păi, cred că m-am gândit că ne-am putea duce să-l căutăm împreună.

Garsoniera aceea nu era cu mult mai mare decât cea pe care o închiriase Nick, dar era pe deplin feminină. Nimic ţipător sau strident, constată Zack. Pe de altă parte, Rachel nu părea genul de femeie căreia să-i placă lucrurile ţipătoare. Pe o canapea joasă erau aruncate multe pernuţe, viu colorate. Lumânările parfumate erau consumate în diferite măsuri şi într-o vază din porţelan se aflau nişte crizanteme, care începeau să se treacă.

Pe unul dintre pereţi se afla o oglindă ovală enormă, înrămată în bronz. Sticla ei trebuia şlefuită şi recondiţionată. Un colţ al camerei era dominat de o sculptură din marmură masivă de aproape un metru înălţime. Îi amintea lui Zack de o sirenă care se ridica din mare. Şi mai erau şi alte sculpturi mai mici pe acolo... toate foarte expresive, unele aproape sălbatice. Un lup sculptat din lemn, care prindea contur dintr-o bucată de stejar, degete răsucite de bronz şi de cupru, care semănau ca un foc scăpat de sub control, o cobră netedă şi încolăcită, gata de atac.

Erau rafturi pline de cărţi şi zeci de fotografii înrămate – şi un parfum inconfundabil de femeie.

Zack se simţea nefiresc de stângaci şi de neîndemânatic şi complet nelalocul lui acolo. Îşi îndesă mâinile în buzunare, absolut convins că altfel ar fi dărâmat una dintre lumânările subţiri, care păreau să fie peste tot. Îşi aminti atunci că şi mamei sale îi plăcuseră lumânările. Lumânările, florile şi bolurile decorative din porţelan albastru.

– Pun de cafea, zise Rachel, după care îşi aruncă geanta şi se duse în bucătăria mică.

– Da. Bun. Agitat, Zack începu să se învârtă prin încăpere, verifică priveliştea din spatele draperiilor vesele cu dungi, se încruntă la adresa fotografiilor, în mod evident, cu familia ei, după care se duse în dreptul canapelei. Habar nu am ce fac. Ce naiba m-a făcut să cred că mă pot juca de-a tăticul cu un puşti de vârsta lui Nick?

Nu am fost prin preajmă o jumătate din viaţa lui. Mă urăşte. Şi are tot dreptul...

– Ba te descurci foarte bine, contracară Rachel, scoţând ceşcuţe de cafea şi farfurioare. Şi nu „te joci de-a tăticul" cu el... te comporţi ca un frate. Şi dacă nu ai fost prin preajmă o jumătate din viaţa lui a fost pentru că ai avut şi tu o viaţă a ta. Şi nu te urăşte. E furios şi plin de resentimente... iar asta e departe de-a se putea numi ură... pe care, de altfel, n-ar avea nici un drept s-o simtă faţă de tine. Şi acum încetează să-ţi mai plângi de milă şi du-te şi adu laptele din frigider.

– Aşa supui un martor unui interogatoriu? Zack deschise frigiderul, fără a fi sigur dacă ceea ce simţea acum era amuzament sau iritare.

– Nu. Sunt mult mai dură în instanţă.

– Mda, pun pariu că aşa e. Clătină din cap când văzu ce se afla în frigiderul ei. Iaurt, o bucată de salam, alta de caşcaval, mai multe băuturi dietetice, o sticlă de vin alb, două ouă şi o jumătate de pachet de unt. Nu mai ai lapte.

Rachel înjură scurt, după care oftă.

– Atunci o s-o bem neagră. Tu şi Nick v-aţi certat cumva?

– Nu... adică... nu mai mult decât de obicei. El mârâie, mârâi şi eu la el. El înjură, eu înjur şi mai tare. Dar aseară chiar am avut ceva ce se apropie de o conversaţie... şi ne-am uitat la un film vechi, după ce-am închis barul.

– Ah, progres... Îi întinse cafeaua într-o ceşcuţă cu farfurioară. Ambele aveau un aspect foarte fragil şi în mâinile lui păreau mai degrabă un set de jucărie.

– Duminica la prânz vin multe familii să ia masa la bar. Zack ignoră tortiţa şi îşi strânse degetele mari în jurul ceştii. Era deja în bucătărie la douăsprezece. M-am gândit că i-ar plăcea să termine mai devreme... ştii tu, ca să aibă un pic de timp pentru el. M-am dus în bucătărie pe la patru. Rio n-a vrut să-l dea de gol, aşa că îl acoperea de o oră sau mai bine. Speram că doar şi-a luat o pauză,

dar... dar m-am dus să-l caut. Zack termină cafeaua, după care își umplu din nou ceașca. Am fost destul de dur cu el în ultimele zile. Mi s-a părut cea mai bună metodă. Pe prima navă pe care am fost vreodată, comandatul a fost un adevărat căpitan Bligh. L-am urât din tot sufletul pe nemernic, până când mi-am dat seama că el ne-a transformat într-un echipaj. Zack rânji. Ce naiba, tot l-am mai urât și dup-aia... dar, cu siguranță, nu l-am uitat niciodată.

– Nu te mai învinovăți atât, zise ea și nu se putu abține să nu se întindă să-l atingă pe braț. În definitiv, nu e ca și când l-ai spânzurat de catarg sau ceva. Gata, stai jos și încearcă să te relaxezi! Lasă-mă să-l sun pe Alex.

Iar el se așeză, chiar dacă nu-i prea convenea deloc treaba asta. Pentru că se simțea ca un mare idiot încercând să balanseze farfurioara aceea delicată pe genunchi, o așeză pe masă. Nu vedea nici o scrumieră prin jur, așa că rezistă dorinței de a-și aprinde o țigară.

Nu o băgă deloc în seamă pe Rachel, până când n-o auzi ridicând enervată vocea. Și atunci afișă un zâmbet mic. Fără îndoială, era foarte focoasă, lansând ordine și rugăminți, cu tot aplombul caracteristic unui marinar experimentat și versat. Dumnezeule! Chiar ajunsese să aștepte cu nerăbdare să audă vocea aceea guturală și nerăbdătoare. De câte ori nu inventase scuze în ultimele zile să o sune?

„De prea multe ori", recunoscu el. Doamna aceasta avea ceva care-l atrăgea, și Zack nu mai era deloc sigur dacă își dorea să se îndepărteze și să scape sau, din contră, să se lase ademenit.

Dar ultimul lucru pe care trebuia să-l facă acum era să se gândească la libidoul său, își aminti. Trebuia să-l găsească pe Nick.

Era mai mult decât evident că fratele lui Rachel se împotrivea. Dar ea nu era genul de femeie care să accepte prea ușor un refuz. Iar când începu să vorbească într-o ucraineană aprinsă, Zack se întinse să se joace cu sculptura cobrei agresive din mijlocul măsuței de cafea.

Îl înnebunea la culme când începea să vorbească în ucraineană.

- *Tak*[1], zise ea, mulţumită că reuşise să-l convingă pe Alexi. Îţi rămân datoare. Izbucni în râs. Un râs sincer şi din toată inima, care-i trimise lui Zack fiori fierbinţi prin măruntaie. Bine, bine, îţi rămân datoare de două ori. Zack o privi închizând telefonul şi încrucişându-şi picioarele lungi, învesmântate într-un material moale de un verde-închis care părea suficient de mătăsos, încât să freamăte seducător, atunci când i se atingeau coapsele. Alex şi partenerul lui o să dea o tură prin oraş şi o să verifice câteva dintre locurile obişnuite ale Cobrelor. O să ne dea de ştire dacă îl văd pe acolo.

- Deci aşteptăm?

- Da, aşteptăm. Se ridică şi scoase un carnet nou dintr-un birou. Între timp, poţi să mă pui un pic mai mult în temă cu trecutul lui Nick. Ai zis că mama lui a murit când avea în jur de cincisprezece ani. Dar ce s-a întâmplat cu tatăl său natural?

- Mama lui n-a mai fost căsătorită. Zack se întinse din reflex după o ţigară, dar îşi aminti unde era.

Sesizând gestul lui, Rachel se ridică încă o dată şi aduse o scrumieră ciobită.

- Mersi, zise el şi îşi aprinse uşurat ţigara, strângând degetele în jurul vârfului din obişnuinţă. Nadine avea în jur de optsprezece ani când a rămas gravidă şi pe tip nu-l interesa deloc să-şi întemeieze o familie. Şi-a luat tălpăşiţa şi a lăsat-o să se descurce singură. Aşa că l-a născut pe Nick şi a făcut tot ce-a putut ca să-i asigure un trai decent. Într-o zi a venit la bar căutându-şi o slujbă. Şi tata a angajat-o.

- Câţi ani avea Nick atunci?

- Patru sau cinci ani. Nadine abia dacă se descurca cu banii. Uneori nu reuşea să găsească o bonă pentru el, aşa că tata i-a spus că putea să-l aducă pe puşti cu ea şi avea el grijă de el. Şi era chiar cuminte, zise Zack, afişând

[1] Mulţumesc! (în limba ucraineană, în original)

un zâmbet strâmb. Adică era foarte liniştit. Aproape tot timpul se uita la tine ca şi când s-ar fi aşteptat să te iei de el. Dar era foarte isteţ. Abia începuse şcoala atunci, dar ştia deja să citească şi un pic chiar şi să scrie. În fine, câteva luni mai târziu, tata şi Nadine s-au căsătorit. Tata era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, dar bănuiesc că ajunsese să se simtă singur. Vezi tu, mama mea era deja moartă de mai bine de zece ani. Apoi Nadine şi puştiul s-au mutat cu noi.

– Şi cum ai... Cum s-a integrat Nick în familie?

– Păi, la început a părut bine. Ce să zic, pe atunci eram şi eu un puşti. Devenise din nou agitat, aşa că se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. Nadine chiar se dădea peste cap, încercând să mulţumească pe toată lumea. Aşa era firea ei. Şi tata... ei bine, el era un om mai dificil de fel... mă înţelegi tu... şi investea foarte mult în bar. Nu eram tocmai familia perfectă, dar ne descurcam destul de bine. Se uită încă o dată la fotografiile ei, surprins şi el de un mic fior de invidie. Nu mă deranja ca puştiul să stea pe lângă mine. Nu prea tare... Şi după aceea m-am înrolat în marină... chiar după ce am terminat liceul. Era un fel de tradiţie de familie. Lui Nick i-a fost foarte greu la moartea lui Nadine. Şi la fel şi tatei. Şi cred că ai putea spune că s-au cam răzbunat unul pe celălalt.

– Atunci a început Nick să dea de belele?

– Aş spune că făcea asta şi înainte, dar, cu siguranţă, de atunci lucrurile s-au înrăutăţit. Ori de câte ori veneam acasă în permisie, tata se plângea de el. Ba că nu făcea aia, ba că făcea ailaltă. Începuse să piardă vremea cu nişte golani. Căuta beleaua cu lumânarea, după cum zicea tata. Iar Nick nu făcea altceva decât să stea bosumflat sau să se care. Şi dacă eu îi ziceam ceva îmi spunea să-l pup în... Ridică din umeri. Mă rog, ai înţeles ideea.

Rachel se gândi că înţelegea mult prea bine. Un băieţel care se simţea nedorit de tatăl său. Începuse să-l admire pe noul său frate mai mare şi apoi să se simtă abandonat şi de el. O pierde pe mama lui şi se pomeneşte

singur cu un bătrân, suficient de în vârstă cât să-i fie bunic... cu un om care nu știa să comunice cu el.

Nu exista nimic sigur sau permanent în viața lui - cu excepția respingerii.

- Nu sunt psiholog, Zack, dar, în opinia mea, are nevoie de timp ca să capete încredere în tine că de data asta o să rămâi. Și nu cred că greșești deloc că încerci să fii ferm și să-l ții din scurt. De fapt, cred că exact la asta s-ar aștepta de la tine și că va ajunge să te respecte în timp. Dar poate că trebuie să înveți cum să echilibrezi un pic lucrurile. Oftă și lăsă deoparte notițele. Și tocmai aici intervin eu. Până acum și eu am fost la fel de dură cu el, cum ai fost tu. Hai să încercăm un pic să aplicăm tactica polițist bun/polițist rău. Eu o să fiu urechea empatică și plină de compasiune la care poate să se plângă. Crede-mă când îți spun că-i înțeleg foarte bine pe căpoși și pe băieții răi. În fond am crescut cu ei. Putem începe prin a... Dar exact în clipa aceea sună telefonul și ridică imediat receptorul din furcă. Alo. Aha. Bun. Asta e bine. Mersi mult, Alex. Putea vedea ușurarea făcându-și loc în ochii lui Zack înainte să închidă telefonul. L-au văzut îndreptându-se înapoi spre bar.

Ușurarea se transformă în furie.

- Stai să vezi când o să pun mâna pe el...

- O să-l întrebi, pe un ton calm și rezonabil, unde a fost, îi spuse Rachel. Și ca să mă asigur de asta, o să vin și eu cu tine.

Nick descuie ușa și intră în apartamentul lui Zack. Își închipui că fusese destul de inteligent. Furișându-se în și din bucătărie fără să îl alerteze pe Rio. Felul în care îl supravegheau cu toții pe aici, se gândi el, era aproape ca și când ar fi fost la închisoare.

În orice caz, totul îi mergea prost. Se duse în bucătărie și - din moment ce Zack nu era prin preajmă ca să-l dojenească - își deschise o cutie de bere. Voise doar să treacă pe la băieți și să afle ce se mai întâmpla pe stradă.

Iar ei îl trataseră ca pe un străin.

Nu aveau încredere în el, se gândi Nick şi luă o înghiţitură mare de bere, după care încă două. Reece hotărâse că, din moment ce ieşise aşa de repede de la bulău, probabil îi dăduse în gât. Şi la un moment dat chiar crezuse că îi convinsese pe toţi din bandă că nu era deloc aşa. Doar că atunci când le spusese întreaga poveste... tot ce se întâmplase din momentul în care fusese prins, inclusiv cum ajunsese să spele vase în bucătăria barului lui Zack, toţi începuseră să râdă de el.

Şi nu fusese râsul acela amical şi colectiv pe care îl împărtăşise de atâtea ori în trecut cu băieţii din banda Cobrelor. Ci unul răutăcios, batjocoritor şi disprețuitor. T.J. chicotise ca un nebun, iar Reece rânjise superior şi şmechereşte, în timp ce se jucase cu cuţitul său. Cash fusese singurul cât de cât înţelegător, spunând că o păţise nasol de tot.

Însă nici unul dintre ei nu se obosise să îi explice de ce-l lăsaseră baltă când apăruse poliţistul.

Iar după ce plecase de la ei, trecuse pe la Marla. Ieşeau împreună şi aveau o relaţie stabilă de câteva luni şi fusese sigur că la ea va găsi înţelegere şi un trup cald, care să-i mai aline un pic chinul. Dar ea fusese plecată – cu altul, mai exact.

Se părea că fusese abandonat din nou. „Nimic nou", îşi spuse Nick, încercând să se îmbărbăteze. Dar ghimpele respingerii nu se dovedea mai uşor de suportat nici de data aceasta.

La naiba, se presupunea că ei erau familia lui. Se presupunea că trebuiau să-i ia apărarea şi să-l ajute la greu... nu să se debaraseze de el la primul semn că a dat de necazuri. El nu le-ar fi făcut lor asta, îşi zise şi aruncă în coşul de gunoi sticla goală de bere, cu o bubuitură mulţumitoare. Nu, pentru numele lui Dumnezeu! El nu le-ar fi făcut lor niciodată una ca asta.

Când auzi uşa principală deschizându-se, adoptă o expresie plictisită şi ieşi din bucătărie. Se aşteptase să-l

vadă pe Zack. Dar nu se aşteptase să fie şi Rachel cu el. Nick simţi că îi iau foc obrajii de ruşine.

Zack îşi scoase haina, sperând că era în deplin control al furiei sale.

- Bănuiesc că ai un motiv bun pentru care ai fugit în după-amiaza asta.

- Voiam să iau o gură de aer. Nick scoase o ţigară şi aprinse un băţ de chibrit. Este vreo lege care să interzică asta?

- Am avut o înţelegere, zise Zack sec. Trebuia să vii să-mi spui dacă aveai de gând să ieşi şi ce planuri aveai.

- Ba nu, omule. Tu ai avut o înţelegere. Ultima oară când am verificat eu, e o ţară liberă şi oamenii au dreptul să iasă la plimbare când au chef. Făcu apoi un semn scurt spre Rachel. Ai adus-o pe avocată ca să mă dea în judecată sau ce?

- Ascultă, puştiule...

- Nu-s nici un puşti, izbucni Nick. Tu veneai şi plecai după bunul plac când erai de vârsta mea.

- Poate, dar eu nu eram hoţ la vârsta ta.

Pe punctul de a exploda, Zack făcu doi paşi fermi spre el. Dar Rachel îl prinse de braţ imediat.

- Ce-ar fi să te duci jos la bar să-mi aduci un pahar de vin, Muldoon? Din acela pe care mi l-ai servit seara trecută. Când el scutură din braţ, încercând să se elibereze, ea îl strânse şi mai tare. Aş dori să vorbesc un minut între patru ochi cu clientul meu, aşa că nu te grăbi.

- Bine, mârâi Zack şi se îndreptă spre uşă. Dar orice ar zice ea, amice, să ştii că săptămâna viitoare faci ture duble la bucătărie. Şi dacă încerci să fugi iar, o să-l pun pe Rio să te lege cu lanţul de chiuvetă. Îşi oferi apoi dulcea satisfacţie de a trânti uşa în urma sa.

Nick mai trase un fum din ţigară şi se aruncă pe canapea.

- Vorbe mari, mormăi el. A crezut mereu că poate să-mi dea ordine după cum are chef. Dar sunt pe picioarele mele de ani buni şi e timpul să înţeleagă asta şi el.

Rachel se așează lângă el. Nu se obosi să mai menționeze că mirosea a bere, iar el era minor. Dar de ce naiba nu văzuse Zack nevoia aceea de ajutor din ochii lui Nick? Și cum de nu o observase nici *ea* mai devreme?

– E greu să trebuiască să te muți aici, după ce ai locuit singur atâta timp.

Vocea ei era blândă și deloc dezaprobatoare. Nick se uită chiorâș la ea prin norul de fum.

– Mda, zise el precaut. Dar cred că pot să mă descurc să trăiesc așa câteva luni.

– Când m-am mutat prima dată de acasă eram un pic mai mare decât tine... nu cu mult. Eram absolut încântată, dar și speriată și mă simțeam singură. Desigur, n-aș fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Am doi frați mai mari. Și veneau tot timpul să mă verifice și să vadă ce fac. Râse scurt, amintindu-și, însă Nick nici măcar nu zâmbi. Mă înfuria la culme... dar mă și făcea să mă simt în siguranță. Și-acum se mai țin de capul meu, însă de obicei reușesc să mă fofilez.

Nick se holbă la vârful țigării sale.

– El nu-i fratele meu adevărat.

Oh, Doamne! Părea extrem de tânăr și de vulnerabil. Și extrem de trist.

– Păi, bănuiesc că asta depinde de cum definești termenul „adevărat". Își așează mâna pe genunchiul lui, pe deplin pregătită ca el s-o îndepărteze, însă Nick doar își mută privirea de la țigară la degetele ei. Ar fi mult mai ușor pentru tine să crezi că nu-i pasă de tine... dar nu ești prost, Nick.

Îi apăru un nod fierbinte în gât, dar refuza să creadă că provenea de la faptul că stăteau să-i dea lacrimile. Așa că încercă să riposteze cum știa:

– Dar de ce i-ar păsa? Nu sunt nimic pentru el.

– Dacă nu i-ar păsa, nu ar mai țipa la tine așa de mult. Crede-mă pe cuvânt... Provin dintr-o familie în care o voce ridicată e un semn clar de iubire. Vrea să aibă grijă de tine.

– Pot să am grijă și singur de mine.

– Şi ai avut, aprobă ea. Dar la mai toţi ne prinde bine o mână de ajutor din când în când. Nu o să fie prea bucuros dacă află că ţi-am spus toate astea, însă m-am gândit că ar trebui să ştii. Aşteptă apoi până când tânărul ridică ochii din nou. A trebuit să facă un împrumut pentru a plăti bunurile furate şi toate pagubele.

– Prostii! contracară Nick îngrozit. El ţi-a zis minciuna asta?

– Nu. Am făcut nişte verificări pe cont propriu. Se pare că boala i-a cam secătuit economiile bătrânului domn Muldoon... şi la fel şi pe ale lui Zack. A reuşit să pună din nou barul pe picioare de atunci, dar tot nu avea suficienţi bani ca să acopere toate costurile. Nu te dai peste cap pentru cineva de care nu-ţi pasă.

Nick simţi că i se întorcea stomacul pe dos, aşa că stinse ţigara.

– Se simte obligat s-o facă, atâta tot.

– Poate. Dar oricum ar fi, mi se pare că îi datorezi ceva, Nick. Cel puţin un pic de cooperare în următoarele săptămâni. Era speriat, când a venit să mă caute în seara asta. Probabil nu vrei să crezi nici asta.

– Zack nu se sperie niciodată de nimic.

– Nu mi-a spus-o pe şleau, dar din câte mi-am dat seama, cred că s-a speriat că ţi-ai luat de tot tălpăşiţa şi că nu avea să te mai vadă niciodată.

– Păi, unde naiba puteam să mă duc? ceru el să ştie. N-am pe nimeni la care să... dar se opri imediat din vorbit, fiindu-i ruşine să recunoască faptul că nu avea pe nimeni la care să se ducă sau la care să apeleze pentru ajutor. Am făcut o înţelegere, murmură el. N-o să mă car.

– Mă bucur să aud asta. Şi nici n-o să te întreb unde te-ai dus, adăugă ea, schiţând un zâmbet. Pentru că, dacă te-aş întreba, ar trebui să scriu asta în raportul pe care urmează să i-l dau judecătoarei Beckett. Şi aş prefera să nu o fac. Aşa că o să spunem doar că te-ai dus la o plimbare ca să iei o gură de aer şi ai pierdut noţiunea timpului. Data viitoare, când mai simţi nevoia să ieşi, ai putea să mă suni pe mine.

- De ce?

- Pentru că știu cum e când simți nevoia să fugi și să te rupi puțin de tot. În clipa aceea părea atât de pierdut, că Rachel își trecu mâna prin părul lui, îndepărtându-i-l de pe față. Știi ceva, Nick? Nu-i o crimă să fii prieten cu avocata ta, știi? Ce spui? Tu încerci să-mi dai o mână de ajutor și să te înțelegi mai bine cu Zack, iar eu fac tot ce-mi stă în putință să-l conving să nu mai fie așa călare pe tine. Știu tot felul de trucuri de-a potoli frați mai mari cu gura mare.

Parfumul ei îi inundă toate simțurile. Și nu înțelegea cum de nu observase până atunci cât de frumoși erau ochii ei. Cât de mari, de adânci și de blânzi!

- Poate că noi doi am putea ieși vreodată...

- Sigur. Consideră sugestia aceea doar ca o întărire a încrederii care se construia între ei, așa că zâmbi. Rio este un bucătar excelent, dar din când în când tot mai ai chef de-o pizza, nu?

- Da. Deci pot să te sun?

- Absolut, zise ea și-l strânse ușor de mână. Și fu doar un pic surprinsă în clipa în care mâna lui se strânse în jurul degetelor ei. Dar înainte să poată adăuga ceva, Zack dădu buzna pe ușă.

Nick sări de pe canapea ca ars.

Zack îi oferi lui Rachel paharul de vin, după care îi întinse lui Nick berea de ghimbir pe care o ținea între degete. După aceea își luă tot timpul din lume să desfacă și cealaltă sticlă de bere pe care o ținea între degete.

- Așadar, v-ați terminat consultația?

- Pentru moment, da. Rachel sorbi din vin și ridică dintr-o sprânceană cu subînțeles spre Nick.

Nu era deloc ușor după tot ce îi spusese Rachel că făcuse fratele său pentru el. Însă își făcu până la urmă curaj și-i întâlni privirea lui Zack.

- Îmi pare rău că am dispărut așa.

Șocul acelei afirmații veni atât de puternic, încât Zack fu nevoit să înghită repede și apăsat, ca să nu se înece cu berea.

- Bine. Putem să elaborăm împreună un program, astfel încât să ai mai mult timp liber.

Bun, dar ce naiba putea să mai facă sau să mai spună acum?

- Ăăăă... Cred că lui Rio i-ar prinde bine o mână de ajutor să facă curat în bucătărie. De obicei se sparge treaba destul de devreme duminica seara.

- Sigur, nici o problemă, zise Nick și porni spre ușă. Pe curând, Rachel.

După ce ușa se închise în spatele lui, Zack se prăbuși pe canapea lângă ea, clătinând din cap.

- Ce naiba i-ai făcut? L-ai hipnotizat sau ceva?

- Nu chiar.

- Bine, atunci ce naiba i-ai spus?

Ea oftă, extrem de mulțumită de sine, după care se lăsă pe spate.

- Sunt informații confidențiale. Pur și simplu are nevoie de cineva care să-i aline orgoliul rănit din când în când. Poate că voi doi nu sunteți frați biologici, dar, cu siguranță, sunteți la fel de temperamentali.

- Hmm. Se rezemă și-și aruncă un braț peste partea de sus a canapelei, ca să se joace cu părul ei. Cum așa?

- Păi, amândoi sunteți temperamentali și încăpățânați... și crede-mă când îți spun că mi-e foarte ușor să recunosc lucrurile astea, din moment ce sunt multe astfel de cazuri și-n familia mea. Delectându-se cu vinul și cu liniștea, lăsă să i se închidă ochii. Nu-ți place să recunoști când greșești și, atunci când te lovești de o problemă, preferi să treci direct la atac, în loc să încerci să o rezolvi pe cale rațională.

- Și încerci să-mi spui că astea sunt defecte?

Rachel nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- O să le numim doar trăsături de personalitate. Familia mea e plină de astfel de firi... să le spunem înflăcărate. Și o fire înflăcărată are nevoie de o modalitate de refulare. Sora mea, Natasha, a avut dansul, apoi propria familie și afacere. Fratele meu, Mikhail, are arta lui. Alexi are misiunea lui de a îndrepta răul din lume,

şi eu am legea. După cum văd eu lucrurile, tu ai avut marina militară şi acum ai barul acesta. Nick încă nu şi-a găsit-o pe a lui.

El îşi alunecă uşor degetul pe ceafa ei şi simţi cum o trecu un fior.

- Chiar consideri că legea e o modalitate de refulare suficientă pentru... pasiune?

- Aşa cum o aplic eu, da. Deschise ochii, dar zâmbetul care începuse să-i curbeze buzele dispăru imediat.

Zack îşi schimbase poziţia şi acum faţa lui era mai aproape - prea aproape - în timp ce mâinile lui mari alunecau pe umerii ei. Clopoţelul de alarmă din creierul ei sunase prea târziu.

- Trebuie să ajung acasă, zise ea, în grabă. Am o audiere mâine la nouă.

- Te conduc.

- Ştiu şi singură drumul, Muldoon.

- Te conduc eu, repetă el şi ceva din tonul vocii lui îi dădu de înţeles că nu se referea la drumul până la apartamentul ei. Îi luă paharul de vin din mână şi-l puse deoparte. Vorbeam despre firi înflăcărate... pasionale... Degetele lui se jucară prin părul ei şi apoi se strânseră în pumn. Şi de refulări...

Printr-un gest defensiv automat, mâna ei se izbi de pieptul lui, însă el continuă să o tragă mai aproape de el, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Am venit aici ca să te ajut, Muldoon, îi aminti ea, în timp ce gura lui se apropia periculos de mult de a ei. Nu pentru jocuri.

- Doar testam teoria ta, doamnă avocat. Îi muşcă uşor buza de jos... o dată... de două ori. Iar când degustarea aceea tachinatoare îi făcu sângele să-i clocotească în vene, îi cuceri gura cu a lui şi i-o devoră.

Putea să-l oprească. Şi desigur că trebuia să-l oprească, îşi spunea Rachel. Ştia cum să se apere împotriva avansurilor nedorite. Problema era însă că nu avea nici cea mai mică idee cum să se apere împotriva unor avansuri care *şi-ar fi dorit* să fie nedorite.

Gura lui era atât de... lacomă. Atât de nerăbdătoare. Avidă pentru mai mult. Se întrebă dacă avea să o înghită cu totul. Își folosea buzele, limba și dinții într-un mod absolut devastator. Dacă existase vreo clipă... vreo fracțiune de secundă în care i-ar fi putut rezista, clipa aceea trecuse neobservată și apoi se simți inundată de un val fierbinte și mistuitor de dorință... a lui... sau a ei. Sau ceva ce creau împreună. Scoase un geamăt prelung și gutural și se abandonă pentru a treia oară, luându-l odată cu ea.

Zack fusese pregătit pentru o palmă sau o mână care să îl zgârie. Și ar fi acceptat asta. S-ar fi obligat să se mulțumească doar cu acea degustare scurtă și ispititoare. Era un bărbat cu un apetit nesățios, dar nu fusese niciodată genul care să ia prin forță ceva ce nu-i era oferit de bunăvoie.

Și ea nu doar că îi oferea. Ci exploda de-a dreptul. În acea fracțiune de secundă înainte ca gura lui să se pogoare pe a ei, văzuse văpaia dorinței apărând în ochii lui, ca un foc lichid întunecat al unei pasiuni înfrățite cu a sa. Iar când sărutul lui devenise arzător din tachinator, ea îi răspunsese, trăgându-l cu ea în fântâna fierbinte a dorinței și mai adânc decât intenționase.

Și geamătul acela! Oh, Doamne, Dumnezeule, geamătul acela, care îi alergă încă pe șira spinării ca un sunet felin strașnic de abandon și cerere. Și apoi chiar dacă se stinsese, ea se încolăcea în jurul lui, lipindu-și trupul acela incredibil de fin și de suplu de al lui într-un fel care stârnea în întreaga lui ființă o serie de explozii în lanț.

Rachel auzi înjurătura lui gâfâită și simți pernele lungi ale canapelei lipindu-se de spatele ei, în timp ce o întorcea sub el. Și pentru o clipă de nebunie, nu putea gândi altceva decât „Da!!" Asta era ceea ce-și dorea! Acest vârtej sălbatic de senzații și împreunarea nebună a cărnii. Iar când gura lui pofticioasă coborî ca să-i cucerească gâtul, se arcui sub el, tânjind să fie posedată.

Îi rosti numele. De fapt, nu... îl mârâi. Iar şocul de a-l auzi o readuse violent la realitate. Se tăvălea pe o canapea dintr-un apartament străin cu un bărbat pe care abia îl cunoştea.

- Nu. Mâinile lui se plimbau posesive pe trupul ei şi fu la un pas de a se lăsa din nou în mrejele pasiunii. Disperată să scape, îl împinse şi începu să se zbată. Opreşte-te! Am zis nu!

Zack simţea că nu-şi mai putea trage răsuflarea. Nu s-ar fi putut mişca, nici dacă cineva i-ar fi pus un pistol la tâmplă. Dar „nu"-ul acela îl opri. Reuşi să ridice capul, iar lumina cutezătoare din ochii lui o făcu să se lupte să-şi reprime încă un fior.

- De ce?

- Pentru că e o nebunie. Doamne, Dumnezeule! Încă îi mai putea simţi gustul pe buze şi o înnebunea faptul că era conştientă că îşi dorea mai mult. Dă-te jos de pe mine!

Lui Zack mai că îi venea s-o strângă de gât pentru că îl adusese în punctul de a-şi dori să o implore.

- E alegerea ta, doamnă. Îi tremurau mâinile şi le simţea nesigure, aşa că le strânse în pumni. Parcă ziceai că nu-ţi plac jocurile.

Rachel se simţea peste măsură de umilită, de furioasă şi de frustrată. Şi, în opinia ei, cea mai bună disimulare era mânia.

- Păi, nu-mi plac. Tu m-ai sărutat cu forţa. Dar ca să fie clar, nu sunt interesată.

- Mda, presupun că de-asta mă sărutai aşa de pasional că mi se clatină dinţii.

- Tu m-ai sărutat pe mine! exclamă ea şi ridică degetul acuzator. Eşti aşa de mare, că n-am avut cum să te opresc!

- Şi totuşi, un simplu nu a reuşit asta, îi aminti el, după care îşi aprinse o ţigară. Hai să fim sinceri unul cu altul, doamnă avocat! Am vrut să te sărut. Mi-am dorit să fac asta... şi mai mult... de când te-am văzut stând ca o regină în secţia aia prăpădită de poliţie. Acum, poate

că n-ai simţit şi tu la fel, dar, atunci când te-am sărutat, mi-ai răspuns.

Uneori retragerea era cea mai bună modalitate de apărare. Rachel sări în picioare, îşi luă geanta şi haina.

- A trecut, aşa că nu mai avem altceva de discutat.

- Aici greşeşti. Se ridică în picioare şi îi blocă drumul. Putem să terminăm discuţia asta în timp ce te conduc acasă.

- Nu vreau să mă conduci acasă. Şi nici nu accept să mă conduci acasă. Cu ochii înflăcăraţi de furie, îşi aruncă haina pe umeri. Şi dacă insişti să mă urmăreşti până acolo, o să pun să fii arestat pentru hărţuire.

El doar o apucă de braţ şi mârâi:

- Încearcă, n-ai decât.

Şi atunci Rachel făcu ceva ce îşi dorea să fi făcut de prima dată când îl văzuse. Îi trase un pumn în stomac. El trase adânc aer în piept şi miji ochii.

- Primul e din partea casei. Şi acum, putem să mergem împreună până la metrou sau te iau pe sus.

- Ce naiba e în neregulă cu tine? îi strigă ea. Nu ştii să accepţi un refuz?

Răspunsul lui fu să o lipească cu spatele de uşă şi să o sărute până o lăsă fără suflu.

- Dacă n-aş fi ştiut... mârâi el, printre dinţii încleştaţi, n-am fi plecat acum de aici, după ce m-ai stârnit atât de tare, că o să trebuiască să locuiesc sub un duş rece în următoarea săptămână. Deschise apoi uşa larg. Şi acum... ai de gând să mergi pe picioarele tale sau o să te car pe umăr?

Rachel ridică bărbia, sfidătoare şi pluti pe lângă el.

Va merge pe propriile picioare, da. Dar să fie a naibii dacă avea şi să vorbească cu el.

capitolul 4

La finalul unei zile îngrozitoare de lucru de zece ore, Rachel ieşi din tribunal. Ar fi trebuit să se simtă

minunat - mai cu seamă că ultimul ei client, cu siguranță, era foarte fericit cu verdictul de nevinovăție pe care i-l obținuse. Doar că de data asta victoria nu reușise să o binedispună deloc. Așa că singura soluție la care se mai putea gândi era ca în drum spre casă să-și cumpere o cutie de un kilogram de înghețată și să mănânce din ea până când intra în comă diabetică.

Asta funcționa de obicei. Și din moment ce, în calitate de cetățean care respecta legea, nu putea să-și descarce tensiunea ducându-se la barul Lower the Boom și împușcându-l în căpățâna aia proastă pe Zackary Muldoon, aceasta era cea mai sigură opțiune.

Aproape că se împiedică atunci când îl văzu ridicându-se de pe băncuța de la baza scărilor.

- Doamnă avocat. Îi întinse mâna când o văzu împleticindu-se. Ușurel, ușurel.

- Ce mai e acum? ceru ea să știe, smucindu-se de lângă el. Nu te-ai gândit că, deși am fost numită de curte tutore al lui Nick împreună cu tine, am dreptul la o oră doar pentru mine, fără să te văd?

El îi studie chipul, remarcând semne de oboseală, dar și iritare în ochii aceia mari și căprui.

- Știi, scumpo? Chiar credeam că o să fii mai binedispusă după ce-ai câștigat un caz așa de important. Dar hai să încercăm și cu astea... cu o mișcare elegantă, aduse în fața lui mâna pe care o ținuse ascunsă la spate. Degetele lui țineau un buchet de crizanteme aurii, arămii și ruginii.

Refuzând să se lase fermecată de gestul lui, Rachel aruncă spre flori o privire lungă și suspicioasă.

- Pentru ce sunt astea?

- Ca să le înlocuiască pe cele care se usucă în apartamentul tău.

Ea nu făcu nici un gest să le ia, așa că scrâșni din dinți, încercând să-și reprime nerăbdarea. Venise să-și ceară scuze, la naiba! Și, aparent, ea nu avea de gând să-l lase până când n-o făcea.

– Bine, bine, îmi pare rău. Am fost insistent noaptea trecută. Şi după ce s-a mai domolit dorinţa de a te strânge de gât, mi-am dat seama că tu te-ai cam dat peste cap ca să-mi faci o favoare, şi eu te-am răsplătit prin... prin... Era din nou peste măsură de furios, aşa că aproape că azvârli florile spre ea. Ce naiba, cucoană, n-am făcut decât să te sărut!

„N-am făcut *decât* să te sărut"? repetă în sinea ei şi dintr-odată se simţi tentată să dea cu florile alea de pământ şi să le strivească sub picioare. Doar un sărut nu dădea peste cap o femeie pentru mai bine de treizeci şi şase de ore.

– Ce-ar fi să-ţi iei florile astea şi scuzele fermecătoare şi...?!

– Stai un pic! Se gândi că era mai bine să o oprească înainte să apuce să spună ceva ce ar fi regretat... el. Ţi-am zis deja că-mi pare rău şi am vorbit foarte serios... dar poate că ar fi trebuit să fiu mai precis. Ca să se asigure că stătea locului până când termina ce avea de spus, îşi înfăşură degetele în jurul reverului ei de culoarea prunei. Nu-mi pare rău că te-am sărutat... la fel cum n-o să-mi pară rău nici data viitoare când o să te sărut. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat, după ce tu ai pus frână.

Rachel ridică dintr-o sprânceană.

– Pentru cum te-ai purtat... repetă ea. Ca un măgar adică...

Îi dădu o satisfacţie enormă să vadă un muşchi zvâcnind pe maxilarul lui.

– Bine, fie.

Un avocat inteligent ştia când să accepte un compromis. Ţuguie buzele şi studie florile.

– Asta e o mită, Muldoon?

Felul în care îi rostise numele, cu doar o urmă de superioritate, îi dădea de înţeles că trecuse de prima încercare.

– Da.

– Bine. O accept.

– O, da! Mersi! Acum că avea mâinile libere, își agăță degetele mari de buzunarele pantalonilor. M-am strecurat în sala de judecată cam acum o oră și te-am urmărit la lucru.

– Oh?! se miră ea. Nu putea să-i spună cât de mult se bucura că nu-l văzuse. Așa și?

– Nu-i rău deloc. Să întorci o acuzație de vandalism împotriva celuilalt tip...

– A reclamantului, îi explică ea. Clientul meu a devenit foarte frustrat și pe bună dreptate, după ce a epuizat toate tentativele rezonabile de a-și convinge proprietarul să respecte termenii contractului de închiriere.

– Și să scrie cu spray „Proprietarul din iad" pe clădirea din Upper West Side a tipului a fost modalitatea lui de a refula această frustrare.

– Cu siguranță m-am făcut înțeleasă. Clientul meu și-a plătit mereu chiria la timp și cu bună-credință, iar proprietarul a refuzat în repetate rânduri să țină cont de absolut fiecare cerere și rugăminte de reparații sau întreținere. Și conform termenilor contractului...

– Hei, scumpo, zise el și ridică mâna cu palma spre ea, ca să o oprească. Pe mine nu trebuie să mă convingi de nimic. Până să termini ce aveai de zis, eu deja țineam cu el. Ba chiar am auzit oameni care șușoteau în galerie că proprietarul ar trebui linșat. Gura lui rămânea o linie fermă, ceea ce-i conferea o mină foarte serioasă, însă ochii îi dansau deja de amuzament.

Iar contrastul acela era absolut irezistibil.

Afișă repede un zâmbet păcătos.

– Ador justiția!

Zack întinse ușor mâna și se jucă o clipă cu colierul delicat din aur pe care-l purta la gât.

– Poate ai vrea să sărbătorești această victorie pe care ai obținut-o pentru asuprit? Vrei să facem o plimbare?

„O mare greșeală!" Cuvintele astea aproape că erau imprimate cu fierul încins în creierul ei... dar o îmbuna mirosul înțepător al florilor și era o seară frumoasă și senină.

– Cred că aș vrea... câtă vreme este spre apartamentul meu. Chiar ar trebui să pun florile-n apă.

– Dă-mi voie să te ajut cu asta, zise el și-i luă din mână servieta, înainte să apuce să obiecteze în vreun fel. Și apoi... mda, sigur ar fi trebuit să se aștepte la asta... apoi o luă de braț. Ce naiba cari aici? Cărămizi?

– Legea e o treabă grea, Muldoon. Faptul că o ținea strâns de braț o obliga să încetinească pasul. El mergea alene, când ea ar fi vrut să se grăbească. Și? Cum merge cu Nick?

– Mult mai bine. Cel puțin cred că e mai bine. A bombănit când Rio i-a propus să-l învețe să gătească, dar ideea de a fi picolo și de a debarasa mese n-a părut să-l deranjeze la fel de mult. Tot nu vrea să stea de vorbă cu mine... adică să discute deschis. Dar a trecut de-abia o săptămână.

– Te mai așteaptă încă șapte.

– Da. Îi dădu drumul la braț, suficient cât să bage mâna în buzunar și să scoată un pumn de mărunțiș. Aruncă toate monedele în cutia unui cerșetor cu un gest atât de firesc încât o făcu pe Rachel să creadă că pentru el era o obișnuință. Mă gândesc că, dacă pe mine au reușit să mă transforme dintr-un recrut vai de capul meu într-un marinar adevărat în cam aceeași perioadă, am și eu șanse mari să reușesc cu el.

– Ți-e dor? întrebă ea, înclinând ușor capul într-o parte. Să fii pe mare?

– Acum nu la fel de mult ca înainte. Uneori încă mă mai trezesc noaptea din somn și am senzația că sunt la bordul navei. Și mai erau și coșmarurile desigur, dar asta nu era ceva despre care un bărbat să-i povestească unei femei. După ce se stabilizează lucrurile, am de gând să-mi cumpăr o barcă și apoi poate să-mi iau câteva luni de vacanță să navighez. Poate un iaht frumușel de doisprezece-treisprezece metri... nimic prea pretențios. Parcă vedea barca... mică și suplă, netedă la atingere, confecționată din alamă și lemn de mahon strălucitor și pânze albe fluturând în bătaia vântului. Se gândi apoi

că lui Rachel i-ar fi stat grozav la proră. Tu ai navigat vreodată?

– Numai dacă se pune ca navigat şi faptul că am luat feribotul până-n Liberty Island.

– Ţi-ar plăcea. Îşi plimbă uşor degetele în jos pe braţul ei. E ceea ce ai putea numi o refulare.

Rachel hotărî pe loc că era mai sigur să nu comenteze în nici un fel. Când ajunseră în faţa blocului ei, se întoarse spre el şi întinse mâna după servietă.

– Mulţumesc pentru flori. Şi pentru plimbare. Probabil o să trec pe la bar mâine-seară să văd ce mai face Nick.

Doar că în loc să-i dea servieta, el îşi strânse mâna în jurul degetelor ei.

– Mi-am luat liber în noaptea asta, Rachel. Mi-ar plăcea s-o petrec cu tine.

Tresărirea ei de panică îl mulţumi şi îl amuză în acelaşi timp.

– Pardon?

– Poate ar fi mai bine să reformulez... Mi-ar plăcea să petrec noaptea cu tine... mai multe nopţi la rând, de fapt... dar o să mă mulţumesc să petrecem seara împreună. Reuşi apoi să ruleze pe deget o şuviţă din părul ei, înainte ca ea să-şi amintească să-i îndepărteze mâna. Un pic de mâncare bună... nişte muzică. Şi întâmplarea face că ştiu un loc unde le putem găsi pe amândouă... şi încă bine. Dar dacă ideea de a ieşi la o întâlnire îţi dă emoţii...

– Nu am emoţii. „Nu chiar..."

– Sau mă rog... putem considera ieşirea ca fiind doar câteva ore petrecute împreună de doi oameni care au un interes comun. N-ar avea ce să strice să ne cunoaştem puţin mai bine. Şi apoi consideră de cuviinţă să scoată asul din mânecă: Ştii tu... de dragul lui Nick.

Ea îl studie gânditoare câteva clipe... cam la fel cum făcuse şi cu martorul pe care-l interogase fără milă ceva mai devreme.

– Vrei să petreci seara cu mine de dragul lui Nick?

Zack renunţă şi rânji.

- Nu, ce naiba?! Adică sigur am putea găsi ceva beneficii şi pentru el în asta... dar vreau să petrec seara cu tine din motive egoiste.

- Am înţeles. Ei bine... din moment ce n-ai comis sperjur, s-ar putea să pot să cad la o învoială cu tine. Trebuie să fie o seară scurtă şi relaxantă... Undeva unde să mă pot îmbrăca în haine confortabile. Şi să nu... Cum să se exprime? Cum să formuleze?... Să nu devii insistent.

- Sigur eşti foarte dură, doamnă avocat.

- Ţine minte asta!

- Bine, s-a făcut, zise el şi îi întinse servieta.

- OK. Întoarce-te peste douăzeci de minute. O să fiu gata.

„Un bar!" se gândi Rachel o jumătate de oră mai târziu. Ar fi trebuit să ştie că Zack va alege să-şi petreacă seara liberă în ton cu ceea ce făcea zi de zi. De fapt, suspecta că era mai degrabă un club. Exista o trupă, formată din trei instrumentişti, care cânta bluesuri pe o scenă mică şi câteva cupluri dansau pe un pătrat mic de podea, înconjurat de mese. După felul în care fu salutat şi întâmpinat de chelneriţă, era mai mult decât evident că nu era străin de locul acela.

În câteva minute stăteau aşezaţi la o masă dintr-un colţ mai întunecos, ea cu un pahar de vin în mână şi el cu o halbă de bere în faţă.

- Vin aici pentru muzică, îi explică el. Dar şi mâncarea e foarte bună. Însă am grijă să nu-i menţionez asta şi lui Rio.

- Nu pot să spun că te condamn, din moment ce am văzut deja cum taie un sendviş. Se uită pe meniu. Ce îmi recomanzi?

- Să ai încredere în mine. Coapsa lui se atinse de a ei, când se mută mai aproape de ea ca să se joace cu piatra cercelului ei. Îi zâmbi când ea miji ochii. Şi încearcă puiul la grătar.

Şi Rachel descoperi că într-adevăr se putea avea încredere în el. Cel puţin atunci când venea vorba despre mâncare. Şi savurând mâncarea delicioasă şi delectându-se cu muzica, descoperi că începea să se relaxeze.

– Ai zis că marina militară este o tradiţie de familie. De-aia ţi-a plăcut, de fapt?

– Voiam să scap. El avea deja în faţa sa o a doua bere şi o privea mulţumit cum înfuleca. Fusese mereu atras de femeile care aveau un apetit sănătos. Voiam să văd lumea. La început mă gândeam că o să fie doar cei patru ani. Dar am prelungit contractul.

– De ce?

– Mă obişnuisem să fac parte dintr-un echipaj şi îmi plăcea viaţa aceea. Să mă uit afară pe geam şi să nu văd altceva decât apă... Sau să privesc cum se îndepărtează ţărmul, când nava porneşte din loc. Să ajung într-un port şi să descopăr un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată.

– Îmi închipui că ai văzut multe locuri noi în zece ani.

– Marea Mediterană, Pacificul de Sud, Oceanul Indian, Golful Persic. Mi-a îngheţat... mi-au îngheţat degetele în Atlanticul de Nord şi am văzut rechini hrănindu-se în Marea Coralilor.

Atât amuzată, cât şi fascinată de vorbele lui, Rachel îşi propti cotul pe masă.

– Ştii că n-ai menţionat nici măcar o limbă de pământ, nu? Nu arată la fel toate apele de la bordul unui vapor?

– Nu. Nu credea că îi putea explica. Nu considera că avea lirismul necesar pentru a-i descrie diferitele tonalităţi cromatice ale apei şi gradul subtil de putere care se ascundea în adâncuri. Cum era să priveşti delfinii dansând jucăuşi sau să auzi balenele cântând. Cred că ai putea spune că fiecare întindere de apă are propria personalitate... la fel ca fiecare limbă de pământ.

– Ţi-e dor de mare...

– Păi, îţi intră în sânge ca un drog. Dar tu? Avocatura este o tradiţie a familiei Stanislaski?

- Nu. Pe sub masă, piciorul ei începu să bată uşor ritmul basului. Tata e tâmplar. Şi la fel a fost şi tatăl său.

- Şi atunci de ce ai ales avocatura?

- Pentru că am crescut într-o familie care a cunoscut oprimarea. Au fugit din Ucraina cu ce au putut înghesui într-o căruţă... într-o iarnă cumplită şi au traversat munţii la pas. Şi în cele din urmă au ajuns în Austria. Eu m-am născut aici. Am fost prima din familia mea care s-a născut în America.

- Sună ca şi când ai regreta asta.

Rachel hotărî pe loc că era foarte perspicace. Mai perspicace decât îl crezuse.

- Cred că într-un fel regret că nu pot fi parte din ambele locuri. Ei n-au uitat niciodată cum a fost când au gustat prima dată libertatea. Iar eu n-am cunoscut nimic altceva decât libertate. Şi ştii cum e... libertatea şi justiţia merg mână-n mână.

- Unii oameni ar spune că ai putea servi justiţia şi din biroul călduţ şi confortabil al unei firme de avocatură.

- Mda, aşa ar putea spune unii.

- Ai avut oferte... Când ea ridică din sprâncene, Zack ridică şi el din umeri şi continuă: Îl reprezinţi pe fratele meu. Te-am verificat un pic, firește. Ai absolvit printre primii de la NYCC, ai trecut din prima examenul de barou şi apoi ai refuzat trei oferte convenabile de la trei firme de avocatură foarte prestigioase, ca să lucrezi pe mărunţiş ca avocat din oficiu. A trebuit să-mi dau seama dacă ori eşti nebună, ori dedicată muncii pe care o faci.

Rachel înghiţi apăsat ca să reprime un mic val de iritare şi încuviinţă din cap.

- Şi tu ai părăsit marina militară cu pieptul plin de medalii... şi inclusiv cu o Stea de Argint. Pe lângă câteva mustrări pentru insubordonare, dosarul tău militar include şi o scrisoare personală de recunoştinţă din partea unui amiral pentru curajul de care ai dat dovadă pe mare în timpul unei misiuni de salvare, în timpul unui uragan. Îi plăcea să-l vadă fâstâcindu-se jenat, aşa

că ridică paharul într-un toast. Şi eu te-am verificat pe tine... firește.

- Dar acum vorbeam despre tine... începu el.

- Ba nu. *Tu* vorbeai despre mine. Zâmbi şi îşi odihni bărbia în palmă. Aşa că spune-mi, Muldoon, de ce ai refuzat şansa de a face şcoala de ofiţeri?

- Pentru că nu voiam să fiu un afurisit de ofiţer, mormăi el. Se ridică şi o trase şi pe ea în picioare. Hai să dansăm!

Rachel chicoti scurt în timp ce o târa spre ringul de dans aglomerat.

- Ai roşit!

- Ba nu! Şi taci din gură!

Rachel îşi muşcă limba.

- Probabil e al naibii de greu să fii erou.

- Uite care-i treaba. Zack o ţinea de braţ, pe marginea ringului de dans. Tu încetezi să mai vorbeşti despre medalii şi amirali, şi nu o să zic nici eu nimic despre faptul că ai fost şefă de promoţie.

Ea reflectă câteva clipe.

- Mi se pare destul de echitabil. Dar tot cred că...

Şi atunci o trase în braţe.

- Nu mai gândi atât.

Şi cu asta îi veni de hac. Pentru că în clipa în care se pomeni lipită de el pe ringul de dans, mintea ei păru să se oprească de tot. Încă mai auzea muzica... acordurile joase şi seducătoare ale saxofonului, vibraţia basului şi ritmul lent al notelor de pian. Dar raţiunea i se topise cu totul.

Nu dansau. Rachel era sigură că nimeni nu ar fi numit îmbrăţişarea aceea strânsă şi unduitoare dans. Dar ar fi fost o prostie să încerce să se îndepărteze de el, când era atât de puţin loc de mişcare. La urma urmei, să respire nu era chiar atât de important. Nu când îşi putea simţi inima bubuindu-i în piept.

Nu intenţionase să îşi încolăcească braţele chiar atât de strâns în jurul gâtului lui... dar acum că erau acolo, parcă nu mai avea nici un rost să le mute. Şi-n plus, dacă

își aluneca degetele doar un pic mai sus, și-ar fi putut încolăci degetele prin părul lui, ca să descopere cât de fascinant era contrastul acela mătăsos în comparație cu trupul lui tare ca o stâncă, lipit de al ei.

– Te potrivești la fix. Aplecă ușor capul, ca să-și lipească gura de urechea ei. Seara trecută eram un pic prea tensionat ca să pot fi sigur. Dar știam c-o să fie așa.

Mișcările subtile ale buzelor lui pe pielea ei îi trimiseră un fior prin corp, înainte să se poată controla.

– Poftim?

– Te potrivești, repetă el, lăsându-și mâinile să îi urmeze formele în jos până la șolduri și apoi înapoi în sus.

– Hm. Doar pentru că stau pe vârfuri.

– Scumpo, crede-mă că înălțimea n-are nimic de-a face. Își atinse ușor obrazul de părul ei și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu parfumul ei și delectându-se cu textura aceea îmbietoare. Te simt plăcut, miroși bine și ai gust bun.

Bulversată, Rachel întoarse capul înainte ca gura lui să își poată termina călătoria în jos pe obrazul ei.

– Aș putea pune să fii arestat pentru că încerci să mă seduci într-un spațiu public.

– E în regulă. Cunosc un avocat bun. Își alunecă apoi degetele pe sub puloverul ei subțire de cașmir, atingându-i pielea înfierbântată.

Preț de o clipă i se tăie răsuflarea.

– O să ne aresteze pe amândoi.

– Plătesc eu cauțiunea. Nu mai purta nimic pe sub puloverul acela... era sigur de asta. I se uscă gura imediat. Aș vrea să fim singuri... Înghiți apăsat ca să reprime un geamăt, după care se aplecă și-și lipi buzele de gâtul ei. Știi ce ți-aș face acum, dacă am fi singuri?

Ea clătină ușor din cap. Simțea că se învârtea pământul cu ea.

– Ar fi mai bine să stăm jos. N-ar trebui să facem asta.

– Vreau să te ating... vreau să ating fiecare milimetru din tine. Și să te gust. Vreau să te înnebunesc...

O înnebunea deja! Şi dacă nu reuşea cumva să încetinească mersul lucrurilor, simţea că avea să explodeze.

– Doi paşi mai în spate, zise ea, inspirând adânc, după care îi şi făcu. Mâinile lui rămaseră pe talia ei, dar măcar putea respira din nou. Măcar reuşi să ia două guri mari de aer înainte să se uite în ochii lui şi să i se taie din nou respiraţia. Prea mult, prea repede, Muldoon. Eu nu sunt o persoană spontană din fire.

Zack se gândi imediat că, în realitate, *era* un vulcan pe punctul de a exploda. Şi la naiba cu tot, nu exista nici o îndoială în mintea lui că voia să fie de faţă când începea să se cutremure pământul. Dar nici nu voia să o sperie.

– Hei, vrei timp... înţeleg asta. Pot să-ţi dau o oră. Sau două, dacă chiar vrei să mă faci să sufăr.

Ea clătină din cap, pornind brusc spre masă.

– Hai să zicem doar că o să te anunţ eu când şi dacă o să fiu pregătită să mergem mai departe de atât.

– Vrea să mă facă să sufăr, zise Zack în şoaptă. Când văzu că nu se mai aşază, se întinse după portofel. Să înţeleg că plecăm.

– O seară scurtă, îi aminti ea. Îşi dorea cu disperare să ajungă afară, unde spera că aerul rece îi putea răcori sângele înfierbântat.

– O înţelegere e o înţelegere, zise el, aruncând câteva bancnote pe masă. Ce-ar fi să mergem pe jos până acasă la tine? Un pic de exerciţiu fizic s-ar putea să ne ajute pe amândoi să dormim mai bine la noapte.

O plimbare de douăzeci de străzi, reflectă Rachel. Mda, cu siguranţă nu avea ce să strice.

– Ţi-e frig? o întrebă puţin mai târziu.

– Nu. E plăcut afară. Dar el îşi petrecu oricum braţul în jurul umerilor ei. Nu am prea des ocazia doar să mă plimb aşa, pur şi simplu. De obicei fug de acasă la birou şi de la birou la tribunal.

– Şi ce faci când nu fugi dintr-un loc în altul?

– A, păi merg la film, merg la cumpărături sau mă duc să-mi vizitez familia. De fapt, chiar mă gândeam că s-ar putea să-i prindă bine lui Nick să vină cu mine la ai mei într-o duminică. Să guste din mâncarea făcută de mama, să asculte una dintre poveștile tatei... să vadă cum mă chinuie frații mei.

– Doar Nick?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Cred că am putea să facem loc și pentru fratele lui Nick.

– A trecut mult timp de când n-am mai... de când oricare dintre noi n-a mai avut parte de o masă gătită în casă. Dar cum rămâne cu polițaiul? Nu prea văd să ne accepte așa cu una cu două.

– Lasă-l pe Alex în seama mea. Și acum că sugerase asta, rotițele din mintea ei deja se învârteau cu rapiditate. Știi? Natasha și familia ei ar trebui să vină în vizită la noi peste vreo două săptămâni. O să fie mare nebunie și aglomerație. S-ar putea să fie ocazia perfectă să-l aruncăm pe Nick în vârtejul familiei noastre nu tocmai obișnuite. O să văd ce pot să fac.

– Ți-am mai mulțumit deja, dar nu știu dacă pot să exprim în cuvinte cât de recunoscător îți sunt pentru tot ce faci pentru el.

– Păi, a fost decizia curții să...

– Vrăjeală, Rachel. Ajunseră în dreptul scărilor blocului ei și se întoarse spre ea. Nu faci doar să aduni rapoarte săptămânale despre clientul tău. Ți-ai asumat riscuri pentru Nick de la bun început.

– Bine, deci am o sensibilitate pentru băieții răi. Dar nu le mai spune și altora.

– Nu. Ceea ce ai este clasă și o inimă bună. Îi plăcea cum arăta în lumina aceea difuză. Îi plăcea vitalitatea pe care o emana prin toți porii ca un parfum. Și energia ei debordantă. Și stânjeneala care i se citea în ochi. E o combinație greu de surclasat, adăugă apoi.

Ea ridică din umeri sub mâinile lui.

– Acum o să mă faci să roşesc, Muldoon. Deci hai să n-o luăm pe arătură. Dacă lucrurile ies aşa cum vrem noi, poţi să-mi cumperi flori la sfârşitul celor două luni. Şi o să spunem că suntem chit. Zack o lăsă să urce o treaptă, dar după aceea o ţinu ferm pe loc. Era tulburată, nu şi surprinsă de gestul lui. Ascultă... a fost frumos...

– Bănuiesc că n-o să mă inviţi înăuntru.

– Nu, zise ea ferm, amintindu-şi cum îi reacţionase trupul chiar şi în acel club aglomerat. N-o să te invit.

– Păi, atunci cred că va trebui să mă ocup de tot aici.

– Zack...

– Ştii că n-o să te las să pleci fără să te sărut, Rachel. Ca să o tachineze şi să se aţâţe şi pe el, îşi atinse uşor buzele de maxilarul ei. Mai ales că nu trebuie decât să te ating ca să-mi dau seama că toată dorinţa asta nu vine doar de la mine.

– Treaba asta n-o să meargă niciodată, murmură ea.

Dar braţele ei deja alunecau în jurul corpului său.

– Ba sigur că da. Nu trebuie decât să ne lipim buzele şi apoi ce-o fi o fi...

De data asta ştia la ce să se aştepte, aşa că se pregăti sufleteşte. Doar că nu conta deloc. Simţi aceeaşi exaltare, aceeaşi emoţie şi aceeaşi putere. Şi aceeaşi dorinţă sălbatică şi de nestăvilit. Spusese că era prea mult? Nu, de fapt nu era suficient de mult. Şi se temea că nu va fi fost niciodată suficient pentru ea. Cum putuse să trăiască o viaţă întreagă fără să ştie cum era să simtă o asemenea dorinţă?

– Nu vreau să mă implic în ceva de genul acesta, murmură ea pe buzele lui. Nici cu tine, nici cu nimeni...

– OK. Bine.

Fără milă, îi trase capul pe spate şi îi devoră gura. Izbucni un incendiu mistuitor între ei, care-l ardea până la os. Şi aproape că suspină ca o fetiţă, când Rachel îi muşcă nerăbdătoare buza de jos. Şi atunci începură să îi năvălească în minte tot felul de imagini lascive... cum ar fi luat-o în braţe şi ar fi cărat-o înăuntru... cum s-ar fi prăbuşit cu ea pe un pat mare şi pufos... cum ar fi făcut

dragoste cu ea pe o plajă albă, pustie, în timp ce soarele îi mângâia pielea aurie, dezgolită... cum valurile s-ar fi spart de țărm în timp ce ea îi striga numele, de pe culmile extazului...

- Hei, amice!

Vocea din spatele lui nu era altceva decât un bâzâit enervant în urechile lui. Și Zack ar fi ignorat-o bucuros, dacă nu ar fi simțit înțepătura unui cuțit. Se întoarse, ținând-o pe Rachel în spatele lui și se uită la fața palidă și la ochii negri ai hoțului.

- Ce-ai zice să te las s-o păstrezi pe gagică și să-mi dai portofelul? Și pe al ei. Tâlharul răsuci atunci cuțitul, astfel încât lumina difuză a felinarului se reflectă de pe lama de oțel. Și grăbește-te!

Protejând-o cu trupul lui, Zack întinse mâna spre buzunarul de la spate. O putea auzi pe Rachel respirând neregulat, în timp ce deschidea fermoarul genții. Nu acționă dintr-un impuls, ci din instinct. În clipa care ochii hoțului se mutară spre ea, în expectativă, Zack se aruncă asupra lui.

Cu gâtul blocat într-un țipăt pe care nu-l putea controla și cu spray-ul paralizant în mână, Rachel îi privea luptându-se. Văzu cuțitul zburând, auzi sunetul îngrozitor al pumnului pe os înainte ca lama să zăngăne pe trotuar. Apoi hoțul o rupse la fugă și se pierdu în întuneric, iar ea și Zack rămaseră la fel de singuri ca mai devreme.

El se întoarse spre ea. Observă că nici măcar nu gâfâia și că strălucirea din ochii lui se întețise.

- Unde eram?

- Ești un idiot! Cuvintele ei ieșiră ca o șoaptă, pentru că se chinuia să le împingă afară pe lângă nodul de teamă care i se pusese în gât. Nu știi decât să ataci așa pe cineva care are un cuțit? Putea să te omoare.

- N-aveam chef să-mi pierd portofelul. Privirea lui coborî spre tubul din mâna ei. Ce-i ăla?

- Spray paralizant. Dezgustată de sine că nici măcar nu îi scosese capacul de siguranță, îl aruncă înapoi

în poşetă. I-aş fi dat cu el direct în faţă, dacă nu te-ai fi băgat tu.

– Bine, atunci data viitoare mă dau într-o parte şi te las pe tine să te ocupi. Se încruntă la şiroiul de sânge care îi curgea pe încheietură şi înjură scurt şi sec. Cred că m-a ciupit un pic.

Rachel se făcu albă ca varul.

– Sângerezi!

– Mda, am crezut că-i sângele lui. Mai degrabă enervat decât suferind, băgă degetul prin gaura din mâneca puloverului său. L-am luat din Corfu, când am fost ultima dată acolo. La naiba! Miji ochii şi se uită de-a lungul străzii, întrebându-se dacă mai avea vreo şansă să-l prindă din urmă pe hoţ şi să-l pună să-i plătească pentru pulover, dacă nu şi pentru valoarea lui sentimentală, din propriul buzunar.

– Lasă-mă să mă uit! Îi tremurau degetele când îi ridică mâneca pentru a examina tăietura lungă şi superficială. Idiotule! repetă ea şi începu să scotocească în geantă după chei. Trebuie să vii sus să te bandajez. Nu pot să cred că ai făcut ceva atât de prostesc.

– E vorba de principiu... începu el, dar ea îl întrerupse imediat cu câteva cuvinte aprige în limba ucraineană, în timp ce împingea cheia în broască.

– În engleză, zise el şi-şi lipi mâna pe stomac, simţind că i se pune un nod. Vorbeşte în engleză! Habar n-ai ce tare mă enervează când începi să vorbeşti în rusă.

– Nu e rusă! Îl apucă de braţul bun şi-l trase înăuntru. Hai, recunoaşte că te dădeai mare! Tipic bărbătesc, ce să zic? Mărşălui apoi în lift, încă trăgându-l după ea.

– Îmi pare rău. Se chinui să nu zâmbească şi încercă să pară umil. Nu ştiu ce m-a apucat. Şi cu siguranţă nu avea de gând să-i spună că se tăiase mai rău de atât bărbierindu-se.

– Testosteronu-i de vină, mârâi ea printre dinţii încleştaţi. N-ai ce să-i faci. Continuă să-l ţină strâns de braţ, până când îl aduse în apartamentul ei. Stai jos! îi porunci şi se grăbi în baie.

Zack luă loc şi se făcu comod, proptindu-şi picioarele de măsuţa de cafea.

– Poate ar fi bine să beau un pahar de coniac, îi strigă el. În caz că intru-n şoc sau ceva.

Ea ieşi din baie cu nişte feşe în mână şi cu un castronel de apă cu săpun.

– Ţi-e rău? Era din nou speriată, aşa că-şi lipi din instinct palma de fruntea lui. Te simţi ameţit?

– Stai să vedem... Mereu dornic să profite de o ocazie, o prinse cu mâna de păr şi o trase spre el, sărutând-o. Da, zise el, dându-i drumul. Da, ai putea spune că sunt un pic ameţit.

– Idiotule! zise ea şi-i trase una peste mână, după care se aşeză lângă el ca să-i cureţe rana. Putea să fie ceva grav.

– Păi, a fost grav. Nu-mi place deloc să mă împungă cineva-n spate cu un cuţit, când sărut o femeie. Scumpo, dacă nu te opreşti din tremurat, va trebui să-ţi dau *ţie* un pahar de coniac.

– Nu tremur... sau dacă tremur, atunci e de nervi. Sunt furioasă pe tine! Îşi aruncă părul pe spate şi se încruntă la el. Să nu mai faci asta niciodată!

– Da, să trăiţi, domnule!

Ca să se răzbune pe el pentru rânjetul acela superior, Rachel îi turnă nişte iod pe rană. El tresări scurt şi înjură, şi atunci fu rândul ei să rânjească.

– Te porţi ca un copil mic, zise ea, pe un ton acuzator, apoi i se făcu milă de el şi suflă pe rană ca să aline usturimea. Şi acum stai potolit să te bandajez.

Zack o privi la lucru. Îi plăcea senzaţia pe care i-o lăsau degetele ei pe piele. Aşa că i se păru normal să se aplece ca să-i muşte uşor lobul urechii.

Rachel simţi că-i ia foc şira spinării.

– Potoleşte-te! Se dădu puţin în spate, apoi îi trase în jos mâneca peste bandaj. N-o s-o luăm de unde rămăsesem. Nu aici.

Fiindcă ştia că, dacă ar fi continuat din punctul acela, nu ar fi existat nici o cale de întoarcere.

– Te vreau, Rachel, zise el și o prinse de mână, înainte să apuce să se ridice. Vreau să fac dragoste cu tine.

– Știu ce vrei. N-am cum să nu știu ce vrei.

– Mda, păi cred că a fost destul de clar, înainte să fim întrerupți așa de nepoliticos jos.

– Pentru tine, poate. Rachel inspiră adânc, după care își eliberă mâna dintr-a lui și se ridică. Ți-am zis că nu fac lucruri spontane. Și cu siguranță nu-mi iau un amant din impuls. Dacă dau curs atracției pe care o simt pentru tine, aș face asta cu bună-știință.

– Eu nu cred că am mai avut vreo clipă mintea limpede de când te-am văzut prima dată. Se ridică și el, dar, pentru că dintr-odată părea important pentru amândoi, păstră distanța. Acum cred că înțeleg de unde vine vorba aia cu tipi ca mine care au femei în fiecare port. Dar nu e adevărat... sau cel puțin nu e realitatea mea. N-o să te mint să-ți spun că îmi petrec fiecare clipă liberă cuibărit pe canapea cu o carte bună, dar...

– Nu e treaba mea.

– Încep să mă gândesc că este... sau că ar putea fi. Și atunci privirea pe care i-o aruncă o făcu să nu mai încerce să se contrazică cu el. Sunt deja pe pământ de doi ani și n-a existat nimeni important. Nici lui nu-i venea să creadă ce spunea. Că se simțea obligat cumva să-i spună... dar cuvintele păreau să-i iasă fără să le poată controla. Și să fiu al naibii dacă a mai existat vreodată cineva ca tine în viața mea!

– Eu am alte priorități... începu ea. Și ei i se părea că nu era foarte convinsă de ceea ce spunea. Și nu știu dacă vreau o astfel de complicație în clipa asta. În plus, acum trebuie să ne gândim și la Nick și vreau s-o luăm ușor.

– S-o luăm ușor, repetă el. Nu pot să-ți fac nici o promisiune în sensul ăsta. Dar *pot* să-ți promit că, cu prima ocazie când o să te prind singură, o să fac tot ce-mi stă în putință ca să te zgudui un pic și să te fac să-ți schimb un pic prioritățile alea.

Ea își îndesă mâinile în buzunare, agitată.

– Apreciez că m-ai avertizat, Muldoon. Şi acum uite una şi pentru tine. Eu nu-s aşa uşor de zguduit.

– Foarte bine. Rânji şi se îndreptă spre uşă. Să câştigi nu-i amuzant deloc, dacă-i uşor. Mulţumesc că mi-ai acordat primul ajutor, doamnă avocat. Încuie uşa după mine. O închise apoi tare în urma sa şi se hotărî să meargă pe jos până acasă.

În ritmul acesta, sigur n-avea să mai apuce să doarmă prea curând.

capitolul 5

Nu îl evita. Nu chiar. Era ocupată, atâta tot. Avea programul foarte încărcat şi mult de muncă şi asta nu-i permitea să treacă pe la bar pe la Zack în fiecare seară, ca să stea la taclale cu clienţii obişnuiţi ai locului. Nu era ca şi când îşi neglija datoria. Se strecurase pe la bucătărie o dată sau de două ori ca să stea de vorbă cu Nick. Şi era doar o pură coincidenţă, dacă reuşea să intre şi să iasă fără să se întâlnească cu Zack.

Coincidenţă şi un instinct de supravieţuire foarte sănătos.

Şi dacă atunci când era acasă îşi lăsa robotul telefonic să scaneze apelurile ca să vadă cine o suna, era doar pentru că nu voia să fie deranjată, dacă nu era absolut necesar.

În plus, el nici măcar n-o sunase. Măgarul!

Dar cel puţin făcea progrese în privinţa lui Nick. El o sunase. De două ori. O dată la birou şi o dată acasă. Iar sugestia lui de a ieşi la un film i se păruse un semn bun şi dătător de speranţă. La urma urmei, dacă petrecea o seară cu ea, măcar nu se ducea să piardă timpul cu Cobrele, căutând necazurile cu lumânarea.

După nouăzeci de minute de urmăriri spectaculoase cu maşini, focuri de armă şi haos cât cuprindea, vizionând filmul pe care-l alesese el, se instalară într-o pizzerie foarte luminoasă.

– Bine, Nick, şi acum spune-mi cum îţi mai merge. Răspunsul lui fu o simplă ridicare din umeri, dar Rachel îl strânse de braţ. Haide, ai avut două săptămâni să te obişnuieşti. Aşa că spune-mi... cum ţi se pare?

– Se putea şi mai rău, zise el şi îşi scoase o ţigară. Nu-i aşa de rău să am ceva bănuţi în buzunar şi cred că nici Rio nu-i aşa de rău. Nu e ca şi când mă cicăleşte tot timpul sau ceva.

– Aşa cum face Zack?

Nick suflă un nor de fum. Îi plăcea s-o privească prin ceaţa aia. Îi conferea un aer mai misterios şi mai exotic.

– Cred că s-a mai potolit şi el un pic. Dar e ca-n seara asta. Am seara liberă, da? Dar tot vrea să ştie unde mă duc, cu cine şi când mă întorc acasă. Genul ăsta de raha... dar se corectă imediat: genul ăsta de chestii. Adică, hei, o să fac douăzeci de ani peste câteva luni. N-am nevoie de un paznic.

– Mda, poate să fie un tip destul de insistent, zise Rachel, încercând să creeze un echilibru între simpatie şi asprime. Dar nu e responsabil pentru tine numai în ochii legii... chiar îi pasă de tine. El pufni dispreţuitor ca răspuns, dar pentru că era mai degrabă ceva automat decât sincer, ea îi zâmbi. Mda, are un stil mai dur de a se comporta, dar are intenţii bune.

– Ei bine, va trebui să-mi lase un pic de spaţiu.

– Cred că va trebui să munceşti şi tu un pic ca să meriţi asta. Îl strânse din nou de mână, ca să mai aline înţepătura cuvintelor. Şi ce i-ai zis în legătură cu seara asta?

– I-am zis că am o întâlnire şi că să mă lase-n pace. Nick rânji, mulţumit să vadă reacţia amuzată din ochii lui Rachel. Ar fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi ştiut că o amuza că folosise cuvântul „întâlnire". În fond, el are viaţa lui, şi eu pe a mea. Ştii ce zic?

– Da, răspunse ea şi inspiră mulţumită, când le veni pizza. Şi ce vrei să faci cu viaţa ta, Nick?

– O să îmi dau eu seama aşa din mers.

– Nu ai nici o ambiţie? Muşcă din felia de pizza, dar rămase cu privirea aţintită spre el. Nici un vis?

Apăru o sclipire în ochii lui, înainte să-şi coboare privirea în farfurie.

– Păi, nu vreau să servesc băuturi oamenilor ca să-mi câştig traiul, asta-i sigur. Îi las plăcerea lui Zack. Stinse ţigara şi se înfipse într-o felie de pizza. Şi sub nici o formă nu mă înrolez în marină... asta-i clar. Mi-a sugerat el asta alaltăieri, dar i-am respins ideea din start.

– Ce pot să zic? Pari să ştii ce nu vrei. Este şi acesta un pas.

El întinse atunci mâna ca să se joace cu inelul subţire de argint de pe degetul ei.

– Tu ţi-ai dorit mereu să devii avocată?

– Cam da. Şi o vreme mi-am dorit să mă fac balerină, la fel ca sora mea. Dar aveam doar cinci ani atunci. A fost nevoie doar de vreo câteva lecţii ca să-mi dau seama că nu implică numai fuste de tul şi poante. Apoi m-am gândit să mă fac tâmplar, ca toţi bărbaţii din familia mea, aşa că am primit un set de unelte pentru ziua mea. Cred că aveam vreo opt ani atunci. Dar măcar am reuşit să-mi construiesc un raft de cărţi frumuşel, înainte să mă las. Zâmbi apoi, şi pulsul i se acceleră. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că nu pot fi ce-a fost Natasha sau tata, sau mama, sau oricine altcineva... că trebuia să-mi găsesc singură calea, adăugă ea relaxată, sperând ca esenţa cuvintelor ei să prindă rădăcini în mintea lui.

– Aşa că te-ai băgat la facultatea de drept.

– Mhm... Îl studie o clipă, şi ochii i se luminară. Poţi să ţii un secret?

– Normal.

– Perry Mason, zise ea râzând de ea însăşi şi mai luă o felie de pizza. Eram absolut fascinată de reluările alea vechi. Ştii? În serialul acela avea loc mereu câte-o crimă şi Perry prelua cazul când clientul lui părea pierdut. Locotenentul de poliţie Tragg avea o grămadă de dovezi adunate, şi Perry îi trimitea pe Della şi pe Paul Drake să caute indicii şi piste care să dovedească nevinovăţia clientului său. Şi dup-aia mergeau în instanţă. Apăreau multe obiecţii şi celebra replică: „Onorată

instanţă, ca de obicei avocatul apărării transformă audierea asta într-un circ". Şi atunci totul părea cam negru pentru Perry. Pentru că se confrunta cu procurorul ăla îngâmfat...

- Hamilton Berger, zise Nick rânjind.

- Da, exact. Perry juca mereu la risc, scăpând, chipurile, întâmplător tot felul de indicii pentru Della... dar fără să zică niciodată totul. Adică ştiai de la început că avea toate răspunsurile, dar te ţinea mereu în suspans. Şi apoi mereu, în al doisprezecelea ceas, îl aducea pe adevăratul criminal în boxa martorilor şi scotea adevărul de la el ca picătura chinezească, până când bietul nemernic ceda sub presiune şi mărturisea totul.

- Şi apoi se apuca să explice cum pusese lucrurile cap la cap de la bun început, termină Nick în locul ei. Şi tu voiai să fii Perry Mason.

- Normal, aprobă Rachel, muşcând din pizza. Până când mi-am dat seama că nu era totul negru sau alb şi nici pe departe la fel de curat cum părea, eram deja prea prinsă.

- Ray Charles, zise Nick, pe jumătate pentru sine.

- Poftim?

- Asta mă face să-mi amintesc cum îl ascultam pe Ray Charles cântând şi-mi doream să cânt şi eu la pian.

Rachel îşi odihni bărbia pe mâinile împreunate şi încearcă să mai deschidă un pic uşa spre sufletul lui Nick.

- Ştii să cânţi?

- Nu chiar. Dar mi se pare destul de mişto. La un moment dat pierdeam timpul pe la un magazin de muzică şi mă jucam cu instrumentele până când mă dădeau afară la închidere. Dar fu cuprins imediat de un val de ruşine, care-l făcu să nu zică mai mult. Dar mi-a trecut.

Doar că odată ce îşi stabilea un scop, Rachel nu era tocmai uşor de îndepărtat de la el.

- Şi eu mi-am dorit mereu să învăţ să cânt la pian. Tash i-a cumpărat mamei un pian acum câteva luni... când am aflat că şi ea îşi dorise întotdeauna să înveţe...

N-a zis niciodată nimic despre asta, când eram mici. A ţinut totul pentru ea în toţi anii aceia... cuvintele ei se stinseră uşor, dar se concentră din nou asupra a ceea ce avea de făcut. Sora mea s-a căsătorit cu un muzician. Spencer Kimball.

- Kimball? Nick făcu ochii cât cepele, înainte să se poată controla. Compozitorul?

- Îi cunoşti opera?

- Mda. Încercă să pară indiferent. În fond, un tip nu putea recunoaşte că asculta muzică de concert... dacă nu cumva era heavy-metal. Mă rog... un pic.

Încântată de reacţia lui, Rachel continuă la fel de relaxată:

- Când am fost odată să-i vizităm pe Tash şi pe familia ei, am prins-o pe mama zăngănind la pian. S-a făcut imediat roşie ca racul şi a început să spună că era prea bătrână ca să mai înveţe şi că fusese o prostie din partea ei. Dar Spencer s-a aşezat lângă ea ca să-i arate câteva note şi se observa cu ochiul liber cât de mult îşi dorea să înveţe... Îi străluceau ochii ca unui copil. Aşa că, de Ziua Mamei, am pus la punct un plan grandios şi elaborat s-o scoatem afară din casă câteva ore. În fine, când s-a întors acasă, pianul o aştepta acolo, în sufragerie. A izbucnit în plâns. Rachel clipi ca să-şi limpezească ochii şi oftă. Acum ia lecţii de două ori pe săptămână şi exersează pentru primul ei recital.

- Foarte tare, murmură Nick, în mod evident emoţionat de povestea ei.

- Oh, da, foarte tare, zise ea şi-i zâmbi. Cred că nu-i niciodată prea târziu să încerci. Când îi oferea o mână de ajutor, voia ca el să ia acest lucru ca pe un gest de prietenie. Ce-ai zice să facem o plimbare, ca să se digere pizza asta mai repede?

- Da. Degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei şi Nicholas LeBeck se pomeni în al nouălea cer.

Era mulţumit s-o asculte vorbind şi să lase râsul ei vesel să-l facă să se înfioare. Şi umbrele tuturor fetelor care trecuseră prin viaţa lui până atunci păreau să se mistuie

şi să dispară ca fumul de ţigară. Pentru că nici una dintre ele nu se putea compara cu femeia care mergea acum lângă el... suplă, fină şi parfumată...

Ea îl asculta când vorbea. Şi chiar era interesată de ceea ce avea de spus. Iar când îi zâmbea, cu ochii aceia exotici strălucindu-i de amuzament, simţea cum i se strângea stomacul de emoţie şi exaltare.

El s-ar fi putut plimba aşa cu ea ore în şir.

– Am ajuns.

Nick se opri brusc, ajungând să stea chiar în locul în care stătuse fratele lui cu două nopţi în urmă. Privirea lui călători de-a lungul clădirii din spatele ei şi se gândi cum ar fi fost să-l invite înăuntru. Ar fi putut bea cafea şi ea şi-ar fi dat jos pantofii cu toc şi şi-ar fi cuibărit picioarele alea lungi şi frumoase sub ea, în timp ce stăteau de vorbă.

Ar fi fost blând cu ea... chiar tandru. Odată ce îi treceau emoţiile şi se mai calma un pic.

– Mă bucur că am făcut asta, spuse ea, deja scoţându-şi cheile din geantă. Sper să mă suni dacă se mai întâmplă să simţi că nu-ţi găseşti locul sau dacă doar vrei să vorbeşti cu cineva. Mâine o să-i înmânez raportul meu judecătoarei Beckett şi cred că o să fie mulţumită de cum merg lucrurile.

– Dar tu eşti? Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi ridică mâna ca să o mângâie uşor pe păr. Mulţumită de cum merg lucrurile, mă refer.

– Normal. În mintea lui Rachel se aprinse atunci un beculeţ de alarmă, dar îl ignoră, considerându-l absurd. Cred că ai făcut un pas în direcţia corectă.

– Şi eu.

Alarma continua să-i sune în minte, în timp ce făcu uşor câţiva paşi în spate.

– Va trebui să mai repetăm asta, dar acum trebuie să urc. Am o întâlnire mâine-dimineaţă devreme.

– Bine. O să te sun.

Rachel clipi confuză, când mâna lui alunecă să o cuprindă dintr-o parte a gâtului.

- Ăăă?! Nick?!...

Şi apoi gura lui se lipi de a ei, foarte caldă şi foarte fermă. Ea rămase cu ochii deschişi, complet şocată şi ridică imediat mâna şi-l împinse de umăr. Îi simţi degetele tensionându-se pe pielea gâtului ei şi pentru o clipă îi simţi corpul atletic şi ferm, înainte de a se retrage.

- Nick... începu ea gâtuită.

- E în regulă. El îi zâmbi apoi şi îi dădu părul după ureche printr-un gest care îi amintea foarte viu de fratele lui. Ţinem legătura.

Şi apoi plecă. Ba nu... O, Doamne! Se îndepărta ţanţoş şi mândru, constată Rachel holbându-se după el. Cu gândurile învârtindu-i-se în cap, intră în clădire.

- Of, Doamne... oftă ea, îndreptându-se spre lift.

Şi acum ce? Ce putea să facă acum? Cum naiba putuse să fie atât de proastă? Blestemându-se în sinea ei, coborî din lift şi se îndreptă spre apartamentul ei. Oh, da, era minunat! De-a dreptul minunat! Ea încercase să se împrietenească cu Nick şi aparent în tot timpul acesta el crezuse...

Dar nu voia să se gândească la ce crezuse el.

Intră în casă şi începu să se învârtă de colo-colo, fără să-şi dea haina jos. Trebuia să existe o modalitate rezonabilă şi diplomată de a gestiona toată treaba asta. Avea doar nouăsprezece ani şi îi picase cu tronc. Şi, fără îndoială, ea exagera acum.

Îşi aminti de degetele lui moi pe ceafa ei şi de atingerea fermă a buzelor lui şi de felul lin şi exersat în care o trăsese spre el.

„Greşit!" se gândi ea şi închise ochii. Nu avea de-a face cu dragostea unui copil pentru un căţeluş... ci cu dorinţa unui bărbat în toată firea.

Se lăsă pe braţul canapelei şi îşi trecu mâinile prin păr. Îşi spuse apoi că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ar fi trebuit să taie totul din rădăcini încă dinainte să înceapă. Ar fi trebuit să facă multe lucruri.

După douăzeci de minute de mustrări de conştiinţă, înşfăcă receptorul. Poate era îngropată până la şolduri

în nisip mișcător... dar nu avea deloc de gând să se ducă la fund.

– Lower the Boom, rosti vocea de la celălalt capăt al firului.

– Vreau să vorbesc cu Muldoon, zise, încruntându-se la adresa râsetelor și a conversațiilor vesele care se auzeau din bar. Sunt Rachel Stanislaski.

– S-a făcut. Hei, Zack! La telefon! E gagica.

„Gagica?" gândi Rachel, încruntându-se și mai tare.

– *Gagica*? repetă apoi cu voce tare, când răspunse Zack.

– Bună, scumpo. Ce vrei să fac? Nu sunt responsabil de părerile barmanilor mei. Luă o gură de apă minerală. Deci în sfârșit ți-ai dat seama că nu poți sta departe de mine, ei?

– Tacă-ți fleanca, Muldoon! Trebuie să vorbim. În seara asta.

Zack se opri imediat din zâmbit și schimbă telefonul la cealaltă ureche.

– E vreo problemă?

– Da, este.

– Tocmai a ajuns și Nick acum câteva minute. Părea bine când s-a dus sus.

– E sus? repetă ea, făcând niște calcule în minte. Asigură-te că rămâne acolo. Vin imediat! Închise telefonul înainte ca el să aibă timp să o mai întrebe ceva.

Nu era tocmai așa cum plănuise el, se gândi Zack în timp ce amesteca niște băuturi pentru un cocktail. Strategia lui fusese să se dea la fund câteva zile și s-o lase pe Rachel să fiarbă. Până când dădea în clocot și venea să-l caute.

Doar că la telefon nu păruse nici că se simțea singură, nici exaltată și nici vulnerabilă. Și păruse furioasă ca o harpie.

Își mută privirea spre tavan, vizualizând cu ochii minții apartamentul de deasupra, în timp ce adăuga niște felii de lămâie într-un pahar înalt. În mod evident, asta

avea de-a face cu Nick. Unde naiba fusese băiatul toată seară? Oare în ce fel de belele se mai băgase acum? Doar pe jumătate atent, Zack luă o comandă pentru două beri la draft, o margarita cu gheață și o cafea neagră. Să fie al naibii dacă suspectase vreo clipă că puștiul avea iar probleme. Nick păruse calm, relaxat și aproape amabil când vorbise cu el la venire. Zack își aminti că se gândise că întâlnirea lui fusese un succes răsunător. Și chiar sperase să reușească să scoată de la el și numele fetei... împreună cu alte câteva informații picante.

Nu credea că Nick mai avea nevoie să aibă cu el o discuție despre sex. Însă spera să-i poată arunca vreo două-trei sfaturi despre responsabilitate, protecție și respect.

O prietenă stabilă, o slujbă stabilă și o casă stabilă. Toate păreau să se lege bine. Păi, și atunci ce naiba se...?

Dar își pierdu șirul gândurilor, când ridică privirea. Rachel tocmai intra, îmbujorată de la răcoarea serii și cu ochii scăpărând. În timp ce traversa încăperea, apropiindu-se de bar, își dădu haina jos, lăsând la vedere unul dintre puloverele acelea moi pe care obișnuia să le poarte. Cel din seara asta era de culoarea unui vin roșu bun și avea un guler lăsat, care cădea moale peste umflăturile sânilor. Îi ajungea mai jos de șolduri și pe dedesubt purta o pereche de colanți negri care-i puneau în evidență picioarele alea minunate.

Zack verifică scurt ca să se asigure că nu-i atârna limba de-un cot.

Rachel se opri la bar doar suficient cât să se uite urât la el.

– În biroul tău. Acum! zise și plecă fără să mai aștepte un răspuns.

– Ce să vezi!... murmură Lola, în timp ce o privea pe Rachel deschizând ușa biroului lui Zack și apoi trântind-o în spatele ei. Se pare că doamna e un pic supărată în seara asta.

- Mda, mormăi Zack şi aşeză ultimul pahar pe tava Lolei. Nu se putea gândi decât la faptul că sigur apăruse o problemă. Dacă vine jos Nick, spune-i că sunt... că sunt... că am treabă.

- Bine, şefule.

- Bine. Şi intenţiona să rămână şeful. Ieşi din spatele barului, după care inspiră adânc şi se îndreptă spre biroul său.

Rachel îşi aruncase deoparte haina şi geanta şi se învârtea de colo-colo prin încăpere. Când auzi uşa deschizându-se, se opri, îşi dădu părul pe spate şi-i aruncă o privire ucigătoare.

- Tu chiar nu vorbeşti niciodată cu el? ceru să ştie. Chiar nu faci nici un efort să-ţi dai seama ce se întâmplă în capul lui? Ce fel de tutore eşti?

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă nedumerit şi-şi aruncă dezgustat mâinile în aer. Nu te văd şi nu mai dai nici un semn zile întregi şi apoi vii aici numai ca să ţipi la mine? Calmează-te, doamnă avocat, şi ţine minte că nu-s vreun infractor în boxa martorilor.

- Nu-mi spune tu mie să mă calmez, izbucni ea. Se simţea bine... de fapt al naibii de bine să-şi aline vinovăţia şi frustrarea angrenându-se într-un conflict. Eu sunt cea care va trebui să se descurce cu el. Şi dacă erai un frate bun, ţi-ai fi dat seama, la naiba! Ai fi putut să mă previi.

La drept vorbind, încrederea pe care o avea în forţele lui ca frate mai mare era deja la un nivel destul de scăzut, aşa că şuieră o înjurătură aprigă.

Rachel mârâi când el o împinse să se aşeze pe un scaun.

- Stai jos odată şi ia-o de la capăt! Presupun că vorbeşti despre Nick.

- Normal că vorbesc despre Nick. Sări în picioare, dar fu împinsă la loc. N-am altceva ce vorbi cu tine.

- O să trecem peste asta pentru moment. Mai bine zi-mi... mai exact ce ar fi trebuit să-mi dau seama şi în legătură cu ce-ar fi trebuit să te previn?

– Că este... că s-a... oftă exasperată, străduindu-se să găsească o formulare potrivită. Că a început să se gândească la mine ca la o femeie.

– Păi, şi ca la ce naiba voiai să se gândească la tine? Ca la un ton?

– Vreau să spun *ca femeie*, zise ea, scrâşnind din dinţi. Chiar trebuie să-ţi fac o schemă?

El ridică din sprâncene, apoi îşi reluă expresia de mai înainte şi dădu să ia o ţigară din pachet.

– Nu fi proastă, Rachel! Are nouăsprezece ani. Nu vreau să zic că e orb sau să insinuez că nu ar aprecia felul în care arăţi... Dar are o prietenă. A ieşit cu ea chiar în seara asta.

– Idiotule! Sări în picioare şi de data asta îi şi trase un pumn în piept. A ieşit *cu mine* în seara asta!

– A ieşit cu tine? Zack se încruntă şi o studie câteva clipe. De ce?

– Ne-am dus la film şi am fost să mâncăm pizza. Voiam să-l fac să se deschidă un pic... să vorbească cu mine... ştii tu, într-un cadru familiar... aşa că, atunci când m-a sunat, am acceptat.

– Stai, stai, stai! Hai s-o luăm din aproape-n aproape! Nick te-a sunat şi ţi-a dat întâlnire?

– N-a fost o întâlnire. Sau n-am crezut că e o afurisită de întâlnire. Din moment ce nu vedea nimic altceva prin jur ca să poate lovi, cu excepţia tibiei lui Zack, alese să se plimbe cu paşi mari prin încăpere, ca să se calmeze. M-am gândit că, dacă am reuşi să ne apropiem un pic şi să ajungem să avem un fel de relaţie... o relaţie *de prietenie*, adăugă ea în grabă... lucrurile ar fi mai simple.

Zack trase un fum din ţigară şi căzu o clipă pe gânduri.

– Mi se pare rezonabil... Bun, păi şi aţi fost la un film şi la o pizza. Care-i problema? S-a luat la harţă cu cineva? Ţi-a făcut probleme? Se opri alarmat. Doar nu v-aţi întâlnit cu Cobrele, nu?

– Nu, nu, nu... Se răsuci spre el şi mai furioasă. Tu chiar nu m-asculţi? Ţi-am zis că se gândeşte la mine

ca la o femeie... că a considerat ieşirea noastră o întâlnire... M-a... Uhh! Hai, frate! exclamă apoi, oftând exasperată. M-a sărutat.

Ochii lui Zack deveniră două fante întunecate, periculoase.

- Defineşte „sărut".

- Ştii şi tu foarte bine ce-i ăla sărut. Îţi lipeşti buzele de ale altcuiva. Se răsuci cu spatele la el şi apoi se întoarse din nou cu faţa. Ar fi trebuit să mă aşteptat la asta, dar uite că nu mi-a trecut prin cap. Şi apoi, înainte să apuc să-mi dau seama ce gândea... *zbang!*

- *Zbang,* repetă Zack, chinuindu-se din răsputeri să rămână calm. După aceea dădu şi el o tură prin birou, lovindu-se cu umărul de al ei. Bine... hai să-ţi spun ce cred eu... cred că faci din ţânţar armăsar. Te-a pupat de noapte bună. Se face asta. E doar un puşti.

- Ba nu, zise Rachel, iar tonul vocii ei îl făcu să se întoarcă spre ea. Nu e.

Zack simţea că răbufneşte. Prin urmare, vocea lui rămase rece ca gheaţa, când zise:

- A încercat să...?

- Nu! Îl întrerupse imediat, când înţelese făgaşul spre care se îndreptau gândurile lui. Sigur că nu. Doar m-a sărutat. Dar a făcut-o aşa cum... Ascultă, Zack, ştiu să fac diferenţa dintre un sărut de noapte bună între prieteni şi... şi... ei bine şi un avans. Şi pot să-ţi spun că Nick se pricepe destul de bine la asta.

- Mă bucur s-aud, zise Zack printre dinţii-i încleştaţi.

Se simţea dintr-odată vlăguită, aşa că se aşeză pe colţul biroului.

- Nu ştiu ce să fac.

- Lasă că o să-l pun eu la punct.

- Cum?

- Nu ştiu *cum,* izbucni el, stingându-şi ţigara furios. Dar să fiu al naibii dacă am de gând să mă lupt cu fratele meu mai mic pentru o femeie.

Cuvintele bălmăjite o făcură să mijească ochii.

- Nu sunt un trofeu, Muldoon.

– Nu am vrut să spun că... Scutură din cap şi se aplecă peste birou, lângă ea. Ce să zic? M-a cam dat peste cap treaba asta, bine? Mă gândeam că Nick îşi petrecea timpul cu vreo adolescentă mică şi frumuşică, al cărei tată voia să o vadă acasă înainte de miezul nopţii... şi acum aflu că de fapt se dă la tine. Dacă n-ar fi fratele meu, m-aş duce să-l pun la punct un pic...

– Tipic, murmură ea.

Zack ignoră însă răspunsul ei şi încearcă să se gândească.

– Probabil e normal să înceapă să dezvolte... sau să creadă că începe să dezvolte... sentimente pentru tine. Nu crezi?

– Poate. Înclină uşor capul şi-i aruncă o privire pieziş. Nu vreau să-l rănesc.

– Nici eu. Ai putea să te dai la fund... ştii tu... să faci pe inabordabila o vreme... aşa cum ai încercat cu mine.

– Am fost ocupată. După aceea ridică bărbia, cu toată demnitatea caracteristică unei regine şi continuă: Şi nu vorbim despre tine acum. În orice caz, m-am gândit şi eu la asta, dar se presupune că sunt tutorele lui. Şi nu pot face asta de la distanţă. În plus, chiar a vorbit cu mine în seara asta. Chiar mi s-a deschis, s-a relaxat şi mi-a permis un pic să văd ce se ascunde sub faţada aia sfidătoare. Dacă îi tai macaroana acum, când abia începe să se deschidă şi să aibă încredere în mine, nu ştiu ce daune i-aş putea produce.

– Dar nici nu poţi să-l duci aşa cu zăhărelul, Rachel.

– Ştiu asta. Şi-ar fi dorit să-şi sprijine capul pe umărul lui Zack... doar pentru o clipă. În schimb, se uită în jos la mâinile ei. Trebuie să găsesc o cale prin care să-i arăt că vreau să-i fiu prietenă... doar prietenă... fără să-i rănesc orgoliul.

Zack o luă atunci de mână şi, când văzu că nu făcu nici o mişcare să se retragă, îşi uni degetele cu ale ei.

– O să încerc să vorbesc eu cu el. Cu calm, adăugă când Rachel se încruntă la el.

– Sinceră să fiu, exact asta voiam să fac şi eu... să-ţi pasez ţie problema... dar, cu cât mă gândesc mai mult,

cu atât îmi dau seama că ar urî ca asta să vină din partea ta. Dar... cum ai putea să-i spui că nu sunt interesată fără să-i explici că am discutat despre sentimentele lui? Închise ochii gânditoare. Şi nici eu nu m-aş simţi tocmai bine să se întâmple aşa.

- Trebuia să-mi spui.

- Mda, cred că da... la fel cum acum cred că va trebui să-mi dau seama singură ce trebuie să fac.

El îi mângâie uşor mâna cu degetul mare.

- Suntem amândoi în barca asta... să nu uiţi, da??

- Cum aş putea să uit? Doar că tu şi Nick abia începeaţi să vă puneţi relaţia în echilibru. Şi treaba asta, fără îndoială, o să încline balanţa în rău, Zack. Aşa că da, cred că ar fi cel mai bine să-mi dau seama singură ce e de făcut. Un zâmbet mic şi amar se juca pe la colţurile gurii ei. Şi cred că ar trebui să-mi cer scuze şi pentru că am venit aici şi ţi-am sărit în cap...

- Ei, măcar te-a adus aici. Lasă că o să găsim noi o soluţie. Îi ridică mâna la buzele lui, delectându-se cu felul în care i se întunecau ochii de dorinţă şi precauţie. Tu respinge-l cu blândeţe, şi eu o să-l las să-şi verse nervii pe mine. În fond, nu pot să-l învinovăţesc pe puşti pentru că a încercat, când şi eu fac acelaşi lucru.

- Una n-are nimic de-a face cu cealaltă. Se ridică de pe birou, dar el continuă să o ţină de mână.

- Mă bucur să aud asta. Deci te simţi mai bine acum?

Ea rânji.

- Să mă cert cu cineva mă face mereu să mă simt mai bine.

- Atunci, scumpo, până când o să terminăm unul cu altul, probabil o să te simţi de milioane. Bănuiesc că vrei să mai stai pe aici câteva ore până când închid... nu?

- Nu. Inima îi stătu în loc la gândul ăsta. Un bar întunecat şi gol, cu bluesuri răsunând în surdină şi cu întreaga lume închisă afară. Nu. Trebuie să plec.

- Sunt un pic cam înghesuit în seara asta, altfel te-aş conduce acasă. Dar te conduc la un taxi.

– Pot să mă urc și singură într-un taxi.

– Bine. Într-un minut. O apucă de șolduri și o așează pe birou. Mi-a fost dor de tine, murmură el, îngropându-și fața în gâtul ei.

Fără să gândească – pentru că în mod sigur avea un fel anume de a o face să nu mai poată gândi –, Rachel înclină capul într-o parte, oferindu-i mai mult acces la pielea ei.

– Am fost ocupată.

– Nici nu mă îndoiesc. Se mută mai sus, ca să-i muște ușor lobul urechii. Dar ai fost și încăpățânată. Îmi place asta la tine, Rachel. De fapt... în clipa asta nu-mi vine în minte nici un lucru care să nu-mi placă la tine.

Era o greșeală. Și din clipă în clipă avea să-și amintească de ce era o greșeală. Era sigură de asta.

– Vrei doar să mă convingi să sar în pat cu tine.

Buzele lui se curbară, luând forma unui zâmbet, înainte de a se pogorî pe ale ei.

– Oh, da... încleștă mâinile-n în părul ei, și Rachel scoase un sunet gutural de plăcere și se arcui spre el. Deci? Cum mă descurc?

– Faci să îmi fie foarte greu să te refuz.

– Foarte bine. Minunat... era pe punctul de a o lăsa pe spate pe birou și de a-i face toate lucrurile la care visase cu ochii deschiși în toate nopțile acelea lungi și întunecate, pe care le petrecuse singur în pat și gândindu-se la ea. Și atunci Rachel suspină. Sunetul acela moale și frânt păru să creeze o prăpastie în el. Mârâi o înjurătură și își îngropă fața în părul ei. Cu siguranță, reușesc să mă pun singur în situații dificile... murmură el. Pe trotuarul din fața blocului tău cu hoțul acela, în propriul meu birou, cu o gloată de clienți nerăbdători așteptând la ușă... dar de fiecare dată când ești lângă mine, încep să mă port ca un puști pe bancheta din spate a unei mașini parcate.

Rachel trebuia să se concentreze foarte tare chiar și numai ca să respire. Și-n timp ce o ținea în brațe și o strângea așa la piept... se pomeni mângâindu-i părul,

numărându-i bătăile inimii şi apropiindu-se de el într-o manieră pe care o descoperea complet diferită de clipa înflăcărată de mai devreme.

Şi atunci îşi dădu seama că era, într-adevăr, captivă în nisipuri mişcătoare. Şi că nu avea să se ducă la fund de una singură.

- Nu mai suntem copii, murmură ea.

- Nu, nu mai suntem. Nu era tocmai sigur că putea avea încredere că se va abţine, aşa că se dezlipi din braţele ei şi o luă de ambele mâini. Ştiu că lucrurile se mişcă prea repede şi că sunt complicate... dar te vreau. Şi nu avem cum să ne facem că plouă.

- Ştiam că o să se întâmple asta, dacă vin aici în seara asta... şi am venit oricum. Clătină apoi din cap, bulversată. Şi nu ştiu ce spune asta despre mine... sau despre noi. Ceea ce ştiu e că nu-i o mişcare inteligentă... şi eu sunt inteligentă de obicei. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să ies pe uşa aia şi să mă duc acasă.

Dar el o trase de mână, făcând-o să se dea jos de pe birou şi să se apropie de el din nou.

- Şi ce-o să faci?

Ea şovăi o clipă, simţindu-se captivă la graniţa fină dintre tentaţie şi judecată sănătoasă. Imagini a ceea ce-ar fi putut să fie i se învârteau prin minte, jucăuşe... făcând să i se usuce gura şi gâtul. Repercusiuni... în clipa asta nu le putea vedea clar, dar ştia că existau. Şi se temea că aveau să fie extrem de grave.

- O să ies pe uşa aia şi o să mă duc acasă. Scoase apoi o respiraţie tremurândă şi nesigură, când el nu mai zise nimic. Pentru moment...

Îşi înşfăcă haina şi geanta. Iar când ajunse la uşă, mâna lui se strânse pe a ei pe clanţă. O traversă atunci un fior rapid de teamă exaltată la gândul că ar fi putut pur şi simplu să răsucească cheia în broască...

Dar nu. Nu i-ar fi permis aşa ceva. Sau mai bine zis nu îi putea permite aşa ceva.

Sau da?

- Duminică.

Asta fu tot ce-i spuse.

Gândurile ei împrăştiate se străduiau să înţeleagă sensul acelui cuvânt.

- Pot să fac nişte aranjamente şi să-mi iau liber. Petrece ziua cu mine.

Uşurare. Confuzie. Plăcere. Bucurie. Nu avea nici cea mai mică idee care emoţie era mai puternică.

- Vrei să-ţi petreci duminica împreună cu mine...

- Da. Ştii tu... să mergem să vizităm câteva muzee... poate şi o galerie de artă... să facem o plimbare prin parc... să luăm prânzul într-un loc pretenţios... Ceva de genul acesta. Mă gândesc că până acum cam tot timpul pe care l-am petrecut împreună a fost după lăsarea serii.

Ciudat... ea nici nu se gândise la asta până atunci.

- Mda, cred că ai dreptate.

- Aşa că ce-ar fi să încercăm o după-amiază de duminică?

- Eu... dar nu-i venea în minte nici un motiv pentru care să-l refuze. Bine. Ce-ar fi să vii să mă iei pe la unsprezece?

- Perfect. O să fiu acolo la unsprezece.

Apăsă pe clanţă, după care se uită spre el.

- Muzee? întrebă ea râzând. Vorbeşti serios, Muldoon?

- Să ştii că întâmplarea face să-mi placă arta şi să o apreciez, îi spuse el, după care se aplecă uşor şi-şi atinse buzele de ale ei într-un sărut scurt şi liniştit care o tulbură îngrozitor de tare. Şi frumuseţea...

Rachel ieşi în grabă. În timp ce se ducea până-n capătul străzii să cheme un taxi, înţelese că încă nu-şi dăduse seama cum era cel mai bine să procedeze cu Nick. Şi al naibii de sigur încă nu-şi dăduse seama ce să facă sau cum să se comporte cu fratele lui Nick.

capitolul 6

Rachel înjură când interfonul sună prompt la ora unsprezece fix, duminică dimineaţă. Îşi puse un cercel şi apăsă pe butonul de vorbit.

- Muldoon?

- Pari să gâfâi un pic, scumpo. Să iau asta ca pe un compliment?

- Urcă, zise ea scurt. Şi nu-mi mai spune scumpo.

După ce apăsă pe buton ca să deschidă jos, descuie cele trei yale pe care le avea la uşă şi se mai uită o ultimă dată în oglindă. Uitase să-şi pună al doilea cercel. Mormăi ceva în ucraineană şi se duse să-l caute. Îl găsi pe blatul de la bucătărie, lângă cana ei goală de cafea.

Era ziua ei liberă, la naiba! Şi nu-i convenea deloc să o întrerupă pentru chestiuni de serviciu. Nu pentru că ar fi aşteptat cu nerăbdare să o petreacă împreună cu Zack. Sau cel puţin nu în mod deosebit. Ci pentru că trecuse foarte mult timp de când nu mai avusese la dispoziţie o zi să se plimbe prin muzee şi galerii de artă şi... Se opri din a-şi enumera nemulţumirile, când auzi ciocănitul în uşă.

- Intră, e deschis.

- Nu mai aveai răbdare? glumi el în timp ce intra.

După aceea ridică dintr-o sprânceană şi se uită lung la ea. Rachel stătea în mijlocul camerei, zveltă şi minunată într-o jachetă şi o fustă scurtă din piele întoarsă, completate de o bluză de mătase albastru aprins, cu o croială bărbătească... Era desculţă, iar el se pomeni salivând în timp ce o privea executând sarcina aceea feminină şi ciudat de intimă de a-şi pune un cercel de aur în ureche.

- Arăţi foarte bine.

- Mersi. Şi tu la fel. Ba nu... arăta foarte sexy... al naibii de sexy, îmbrăcat în blugi negri strâmţi, cu un pulover albastru ca miezul nopţii şi cu o geacă neagră de piele. Dar „bine" trebuia să fie de ajuns. Ascultă, Zack, am încercat să dau de tine înainte să pleci de la bar... şi îmi pare rău că nu te-am prins...

- E vreo problemă? O privi strecurându-şi piciorul într-un pantof cu toc de culoarea bronzului. Şi până când şi-l puse şi pe al doilea, avea deja palmele transpirate şi nu auzise ce spusese. Scuze... ce?

– Am zis că m-a sunat şeful cam acum o jumătate de oră. Trebuie să mă ocup de o tentativă de omor.

Asta puse capăt fanteziei la fel de repede ca o găleată de apă rece ca gheaţa.

– O ce?

– O tentativă de omor. La secţie la Alex. Probabil că o să pot să reduc acuzaţiile la atac cu o armă mortală, dar trebui să merg să vorbesc cu el azi, ca să mă pot întâlni cu procurorul mâine-dimineaţă la prima oră. Întinse mâinile. Chiar îmi pare rău că nu te-am prins înainte să vii degeaba până aici.

– Nu-i problemă. O să vin cu tine.

– Cu mine? Îi plăcea ideea – un pic prea mult. Doar nu vrei să-ţi iroseşti ziua liberă într-o secţie de poliţie.

– Mi-am luat liber ca să fiu cu tine, îi aminti el, după care îi ridică haina de unde o aruncase, pe spatele canapelei. În plus, n-o să dureze toată ziua, nu?

– Nu, probabil că nu mai mult de oră cu totul, dar...

– Păi, hai să mergem atunci! Se duse la ea, o răsuci uşor cu spatele şi-i strecură haina mai întâi pe un braţ, apoi pe celălalt. Îşi coborî uşor capul şi îi adulmecă gâtul. Te-ai dat cu parfumul ăsta pentru infractor... sau pentru mine?

Ea se cutremură puţin, înainte de a se îndepărta prudentă.

– Pentru mine. Îşi luă servieta şi o ridică între ei ca un scut. Trebuie să trec pe la birou mai întâi. Avem deja un dosar despre el. A mai fost arestat.

– Bine, zise el, împingând la o parte servieta şi prinzând-o de mână. Hai să mergem, doamnă avocat!

Alex o zări pe sora lui de cum intră în secţie. Din moment ce nu era mai bucuros decât ea să-şi petreacă duminica la serviciu, se lumină la faţă imediat. Să-i facă lui Rachel zile fripte îi ridica întotdeauna moralul.

Porni spre ea, rânjind şi pregătindu-se s-o salute. Dar când îl văzu pe bărbatul de lângă ea, veselia din ochii lui se transformă subit în suspiciune.

- Rach!

Ea încă se mai chinuia să-şi prindă ecusonul de vizitator de rever, dar ridică imediat ochii, când îi auzi vocea.

- Alex. Te-au prins la înghesuială şi pe tine, ei?

- Mda, aşa se pare. Muldoon, parcă... nu?

- Da, exact. Zack îi răspunse cu o privire la fel de intensă şi încuviinţă scurt din cap. Mă bucur să te văd din nou, domnule poliţist.

- Detectiv, îl corectă Alex. N-am auzit că l-ar fi arestat din nou pe LeBeck.

- Nu sunt aici pentru Nick, răspunse ea. Rachel recunoscu imediat atitudinea agresivă şi neprietenoasă a fratelui ei. În fond, o adoptase cu fiecare băiat şi bărbat cu care se întâlnise vreodată, de când împlinise cincisprezece ani. Îl reprezint pe Victor Lomez.

- Ăsta da gunoi de cea mai joasă speţă. Însă Alex nu părea nici pe jumătate la fel de îngrijorat de clientul lui Rachel pe cât era de motivul pentru care irlandezul acela uriaş îi căra servieta surorii lui. Păi, v-aţi întâlnit întâmplător afară sau cum?

- Nu, Alex. Rachel îi confiscă imediat cana de cafea. După aceea îi aruncă o privire de avertizare... chiar dacă ştia că era în zadar. Eu şi Zack aveam planuri pentru ziua de azi.

- Ce fel de planuri?

- Genul care nu sunt treaba ta. Îl sărută pe obraz, ca să aibă motiv să se apropie de el suficient, cât să-i şoptească la ureche: Potoleşte-te! Se întoarse şi îi zâmbi lui Zack. Ia loc, Muldoon! Şi bea o ceaşcă de cafea din asta îngrozitoare. După cum am zis, n-ar trebui să dureze mult.

- Am toată ziua la dispoziţie, îi strigă el, în timp ce o privea cum se îndrepta spre o sală de conferinţe. După aceea se întoarse spre Alex şi îi zise direct: Deci vrei să mă duci să-mi iei un interogatoriu?

Alex îşi spuse în sinea lui că nu era tocmai amuzat şi făcu un gest din cap.

– E bine aici. Îi plăcea să se afle în spatele biroului său, în timp ce Zack stătea pe scaunul folosit la interogarea martorilor. Ia zi, Muldoon! Care-i treaba?

Zack își scoase o țigară. Îi oferi una și lui Alex, apoi o aprinse pe a lui, când acesta refuză.

– Vrei să știi ce caut cu sora ta. Suflă fumul și rămase pe gânduri câteva clipe. Dacă ești un detectiv cât de cât bun, ar trebui să-ți dai seama de asta și singur. E frumoasă și deșteaptă... și are o inimă bună, ascunsă într-un înveliș dur... și sexy. Mai trase un fum din țigară și îl urmări pe Alex îngustându-și ochii. Ascultă, vrei să știi adevărul sau vrei să-ți spun că mă interesează doar serviciile ei de avocat?

– Ai grijă ce spui...

Pentru că înțelegea că încerca doar să protejeze o persoană pe care o iubea, Zack se aplecă peste birou.

– Stanislaski... dacă o cunoști pe Rachel, ar trebui să știi că s-a asigurat *ea* deja să mă pună la punct. Nimeni, dar absolut nimeni n-o împinge să facă ce nu-și dorește.

– Deci crezi că ai prins-o în laț, ei?

– Glumești? Pe chipul lui Zack apăru un zâmbet rapid și sincer, care se dovedi suficient de prietenos ca să-l facă pe Alex să-și relaxeze umerii. Nu-i nici un bărbat în viață pe pământul acesta care să înțeleagă cu adevărat o femeie. Mai ales pe una inteligentă. Când văzu privirea lui Alex mutându-se peste umărul său, se întoarse și el. Zări un individ scund, uscățiv și cu pielea unsuroasă, care era condus spre sala de conferințe de un polițist în uniformă. Ăla e?

– Da, ăsta e Lomez.

Zack șuieră scurt, suflând fumul printre dinți, după care înjură aprig. Și Alex nu putea decât să fie de acord cu el.

Rachel ridică privirea de la masa din sala de conferință. Deși îl reprezentase pe Lomez și la ultima sa acuzație de ultraj, tot își făcea temele și îi verifica dosarul.

– Ce să vezi, Lomez? Se pare că ne întâlnim din nou.

- Mda... bine că nu te-ai grăbit deloc să vii aici. Se aruncă apoi în scaun, ignorându-l pe poliţistul prezent. Dar transpira mult. Faptul că o dăduse în bară cu jaful însemna că îşi pierduse relaţia din stradă. Nu mai luase o doză de droguri de mai bine de paisprezece ore. Mi-ai adus o ţigară de data asta?

- Nu. Mulţumesc, domnule poliţist. Rachel aşteptă până când rămase singură cu clientul ei, după care îşi împreună mâinile deasupra dosarului. Mda, se pare că ai cam tras lozul cel mare de data asta? Femeia pe care ai atacat-o avea şaizeci şi trei de ani. Am sunat la spital în dimineaţa asta. Ar trebui să te bucuri să auzi că i s-a schimbat starea din critică în stabilă.

Lomez ridică din umeri, cu ochii aceia mici şi negri strălucind la Rachel. Nu putea să-şi ţină mâinile nemişcate. Începu să deseneze pe masă cu degetul în timp ce bătea şi din picior. Intrase în sevraj şi tot sistemul lui funcţiona într-un ritm mai alert decât normal.

- Hei, dacă mi-ar fi dat geanta, cum i-am cerut, n-ar fi trebuit să mai fiu dur cu ea, ştii?

Doamne, Dumnezeule, o dezgusta, se gândi Rachel, străduindu-se să nu uite că era avocat din oficiu. Şi Lomez - oricât de revoltător ar fi fost - era clientul ei.

- Înjunghiind o persoană în vârstă n-o să ajungi să primeşti cheia oraşului. De fapt, fără îndoială, o să-ţi cumpere nişte timp la răcoare. La naiba, Lomez! Avea doisprezece dolari.

Lomez avea gura uscată şi pielea rece.

- Atunci înseamnă că n-ar fi costat-o mult să mi-o dea. Tu doar scapă-mă de aici. Asta-i meseria ta. Şi de îndată ce va ajunge înapoi pe stradă, îl va strânge cu uşa pe vreunul din banda Hombres, ca să-i facă rost de droguri. Şi mai repede, c-am stat în celula aia blestemată toată noaptea!

- Eşti acuzat de tentativă de omor, zise Rachel sec.

Lomez începu să se bată cu palmele umede pe coapse. Până şi oasele îi urlau de nevoia de-a se droga.

- N-am omorât-o pe hoaşcă.

Rachel își dori să nu-și fi terminat cafeaua. Cel puțin ar fi putut să o folosească pentru a mai scăpa de o parte din dezgustul pe care îl simțea.

– Ai băgat cuțitul în ea! De trei ori! Polițistul care a răspuns la apel te-a urmărit când fugeai de la locul faptei... Cu cuțitul în mână și cu geanta victimei! Te-au prins în fapt, Lomez! Și antecedentele pe care le ai n-o să-l facă pe judecător să vrea să fie îngăduitor cu tine. Cazierul tău include atac la persoană, ultraj și vătămare corporală, intrare prin efracție și două acuzații de posesie de droguri.

– N-am nevoie de-o listă. Am nevoie de cauțiune!

– Sunt slabe șansele ca procurorul să fie de acord cu cauțiunea. Și chiar dacă e, te asigur că suma o să fie cu mult peste puterile tale. Uite cum stă treaba... eu o să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l conving să renunțe la acuzația de crimă. Și dacă pledezi vinovat la...

– Vinovat, pe dracu!

– O să fie pielea ta în joc, zise ea. De data asta n-o să mai scapi așa de ușor, Lomez. Indiferent câți iepuri aș scoate eu din pălărie, n-o să mai primești cu suspendare de data asta. Pledează vinovat la acuzația de atac cu armă mortală și atunci avem șanse mari să-l conving pe judecător să-ți dea între șapte și zece ani.

De pe frunte i se scurgeau șiroaie de sudoare rece, care îi alunecau pe față, intrându-i în gură.

– La naiba cu asta!

Pentru că începea să-și piardă răbdarea, Rachel închise cu zgomot dosarul.

– Mai bine de-atât n-o să vezi. Însă cooperează, și atunci o să pot să te ajut să nu-ți petreci următorii douăzeci de ani într-o cușcă.

Lomez urlă la ea, după care se aruncă peste masă și o lovi înainte să apuce să se ferească. Acel dos de palmă o aruncă de pe scaun direct pe podea, unde se aruncă peste ea.

– O să mă scoți, auzi? Își strânse mâinile în jurul gâtului ei, mult prea drogat ca să-i simtă măcar unghiile,

care-i zgâriau încheieturile. Cățea nenorocită, o să mă scoți sau te omor!

La început nu-i putea vedea decât fața, furia nebună ce se citea pe ea. Apoi totul începu să se stingă, când îi apărură punctulețe roșii în fața ochilor. Sufocându-se, întinse mâna și-l izbi în nas cu podul palmei. Sângele lui sări pe ea, dar mâinile lui se strânseră și mai tare.

Un răget îi inundă urechile, aproape înghițind cu totul înjurăturile vulgare pe care i le adresa. Punctulețele roșii deveniră gri, în timp ce se zbătea sub el.

Apoi dintr-odată avea traheea liberă și trăgea aer în piept. Gâtul o durea îngrozitor. Cineva îi striga numele cu disperare și era ridicată de jos și susținută. I se păru că simte o clipă miros de mare, înainte de a leșina de-a binelea.

Degete reci pe față. Era o senzație minunată. Niște mâini puternice le țineau strâns pe ale ei. Alinând-o. Oftă înainte de a se trezi. Agonie.

Rachel clipi și deschise ochii. Deasupra ei planau două fețe. Ambele la fel sumbre și cu ochii cuprinși de furie și teamă. Amețită, ridică ușor mâna și-l mângâie pe obraz mai întâi pe Zack și apoi pe Alex.

- Sunt bine. Avea vocea răgușită și deja i se formau vânătăi mari pe gât.

- Stai acolo cuminte, îi murmură Alex în ucraineană, mângâind-o pe cap cu o mână încă dureroasă, după ce-i dăduse un pumn în față lui Lomez. Vrei să bei niște apă?

Ea încuviință din cap.

- Vreau să mă ridic. Se concentră să se uite prin cameră și își dădu seama că stătea întinsă pe canapeaua decolorată din biroul căpitanului. Îi mulțumi în șoaptă fratelui ei, după care sorbi din paharul de carton pe care i-l ridica la buze. Lomez?

- E într-o cușcă, unde-i e locul. Chinuindu-se să-și stăpânească tremurul de furie, Alex se aplecă spre ea. Continua să vorbească în ucraineană și să o sărute pe frunte și pe obraji. După aceea își îndreptă spatele, ținând-o

de mână. Încearcă să te relaxezi, da? O ambulanță e pe drum.

- N-am nevoie de-o ambulanță. Citind în ochii lui că urma să protesteze, Rachel clătină din cap. Chiar n-am. Se uită în jos și descoperi că avea bluza ruptă. Era distrusă, desigur, se gândi dezgustată. Jacheta și fusta erau pătate de sânge. E sângele lui, nu al meu, sublinie ea.

- I-ai spart nasul ăla mizerabil și împuțit, izbucni Alex.

- Mă bucur că n-am luat degeaba ore de autoapărare. Când el începu să înjure, ea-l prinse de mână. Alex... începu pe o voce șoptită și fermă. Știi cât de greu îmi vine și mie să accept că tu îți riști viața zi și noapte pe străzi, nu? Dar știi că accept asta numai pentru că te iubesc foarte mult, da?

- Nu e vorba despre mine, zise el furios. Nemernicul ăla aproape te-a omorât. Era așa de pornit că a fost nevoie de trei oameni ca să-l luăm de pe tine.

Rachel nu voia să se gândească la asta încă. Nu putea s-o facă.

- Am jucat-o prost...

- Tu...?!

- Așa e, insistă ea. Dar ideea este că nu putem schimba ceea ce suntem. Și n-o să mă schimb... nici măcar pentru tine. Acum te rog anunță ambulanța aia să nu mai vină și fă-mi o favoare.

El îi răspunse cu o expresie nepoliticoasă și urâtă în limba lor maternă. O făcu să zâmbească.

- Nu-s o dobitoacă mai mare decât tine. Trebuie să sun la birou să le explic ce s-a întâmplat. N-o să mai pot să-l reprezint pe Lomez în condițiile astea.

- Bineînțeles că nu! Era o satisfacție mică, dar putea spera să obțină un pic mai mult. Îi atinse cu blândețe vânătăile de pe gât. S-a zis cu el, Rachel. O să mă asigur că-l înfund pentru asta, dacă nu pentru altceva. Și nici tu, nici altcineva nu poate face nimic ca să mă împiedice!

- Curtea o să hotărască, zise ea și dădu să se ridice în picioare, tremurând. Și nu care cumva să îi suni

pe mama şi pe tata. Când el nu zise nimic, ridică dintr-o sprânceană. Dacă le spui ceva, va trebui să le zic şi eu despre ultima ta misiune sub acoperire. Ştii tu... aia în care ai zburat prin geam de la etajul doi.

– Du-te acasă, zise el, dându-se bătut. Odihneşte-te! Se întoarse apoi de la ea, ca să-l studieze pe Zack. Părerea pe care o avea despre el se mai îmbunătăţise un pic, din moment ce Zack fusese unul dintre cei trei care-l trăseseră pe Lomez de pe Rachel. În plus, Alex era poliţist de suficient timp, încât să recunoască o privire criminală în ochii unui om şi aceasta strălucise întunecat şi periculos în ochii lui Zack. Presupuse, în mod corect, de altfel, că Zack l-ar fi sfâşiat pe Lomez cu mâinile goale, fără să-i mai pese de poliţişti, dacă nu ar fi fost atât de ocupat s-o cuibărească în braţe pe Rachel. O duci tu. Nu era o întrebare.

– Fii sigur de asta, aprobă scurt şi ferm, după care nu mai zise nimic, în timp ce Alex părăsea încăperea.

Încă tremurând şi departe de a fi sigură pe sine, Rachel încercă să schiţeze un zâmbet.

– Ce mai întâlnire, nu?

Un muşchi îi zvâcni pe maxilar în timp ce îi studie bluza ruptă.

– Poţi să mergi?

– Sigur că pot să merg. Sau cel puţin spera. Doar că micul val de iritare pe care-l trezi în ea întrebarea lui aspră îi dădu puterea de care avea nevoie ca să traverseze încăperea. Uite ce e, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Şi nu trebuie să...

– Fă-mi o favoare, zise el, luând-o de braţ şi conducând-o spre biroul poliţiştilor. Taci odată din gură!

Rachel se supuse, în ciuda faptului că era extrem de tentată să-i spună că era o mare prostie să ia un taxi pentru a parcurge distanţa scurtă până acasă la ea. Dar îşi dădu seama că era mai bine să nu vorbească. Nu doar pentru că o durea gâtul... dar şi pentru că se temea că vocea ar fi început să-i tremure la fel de tare precum trupul.

Va fi singură peste câteva minute, își aminti pentru a se îmbărbăta. Și dacă voia, atunci putea să-și dea frâu liber să tremure și să plângă oricât voia. Dar nu putea accepta să facă asta în fața lui Zack. De fapt, în fața nimănui.

Cu grija exagerată a unui beţiv care încearcă să pară treaz, Rachel coborî din taxi și păși pe trotuar. Încă mai era puțin în stare de șoc, deduse. Dar o să-i treacă. O să aibă ea grijă să-i treacă.

- Mersi... începu ea. Îmi pare rău pentru...

- Te conduc până sus.

- Haide, ți-am stricat deja toată dimineața, așa că nu cred că mai e nevoie să...

Dar el deja aproape că o purta spre ușă.

- Parcă ți-am zis să taci?! Îi deschise servieta și scoase el însuși cheile. Încă îi mai tremurau degetele de furie. Oare chiar nu-și dădea seama cât de palidă era? Și chiar nu înțelegea ce rău îi făcea să-i audă vocea așa de răgușită și chinuită?

O trase pe ușa blocului și până-n lift, după care apăsă pe buton.

- Nu înțeleg de ce ești așa de supărat, murmură ea, strâmbându-se puțin în timp ce înghițea. Adică ai pierdut câteva ore aiurea, da, înțeleg... dar știi cât am dat pe costumul ăsta? Și nu l-am purtat decât de două ori. Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi repede și furios ca să le îndepărteze, în timp ce el aproape că o târa pe hol spre apartamentul ei. Salariul unui avocat din oficiu nu-i tocmai uriaș, zise ea cu amărăciune, frecându-și mâinile reci ca gheața, în timp ce el descuia ușa. A trebuit să mănânc numai iaurt o lună ca să îmi permit să mi-l cumpăr... chiar și la reducere. Și nici măcar nu-mi place iaurtul. Prima lacrimă îi alunecă pe obraz. O șterse repede în timp ce intra. Și chiar dacă aș reuși să-l curăț bine, tot n-aș mai putea să-l mai port după ce... Se opri din vorbit și făcu un efort de voință ca să se abțină. Bălmăjea despre un costum, pentru numele lui Dumnezeu! Poate că începuse să-și piardă mințile. Bine,

zise apoi, eliberând ceea ce spera că era o răsuflare lentă şi precaută... dar care îi ieşi mai degrabă ca un şuierat tremurător. M-ai adus acasă şi apreciez asta. Acum poţi să pleci.

Dar Zack îi aruncă servieta deoparte şi dădu să-i scoată haina de pe umeri.

- Stai jos, Rachel!

- Nu vreau să stau jos. Şi atunci îi scăpă altă lacrimă. Şi era prea târziu ca să o oprească. Ceea ce vreau e să fiu singură. Vocea îi tremura incontrolabil, aşa că îşi îngropă faţa în palme. Oh, Doamne, lasă-mă singură!

El o luă în braţe şi se aşeză pe canapea, ca s-o ţină în poala lui. O mângâia pe spate ca să-i aline tremuratul şi îi simţea pe gât lacrimile ude şi fierbinţi. Se străduia ca mâinile să fie blânde, chiar dacă teama şi furia îl măcinau pe dinăuntru. Rachel se cuibări în braţele lui, iar el închise ochii şi îi şopti cuvinte inutile, dar care păreau mereu să aline.

Plângea în hohote, îşi dădu el seama. Însă nu plânse mult. Tremură violent în braţele lui câteva clipe, dar îşi stăpâni repede tremurul. Măcar nu încercă să se smulgă din braţele lui. Pentru că el nu ar fi permis asta, nici dacă ar fi încercat. Poate chiar o alina. Dar să o ţină aşa în braţe şi să o ştie în siguranţă... şi cu el... îi oferea lui o alinare enormă.

- La naiba! După ce trecu ce era mai rău, îşi lăsă capul să se sprijine fără vlagă pe umărul lui. Ţi-am zis să pleci.

- Am făcut o înţelegere, ai uitat? O să petreci ziua cu mine. Mâinile lui se încordară o dată convulsiv, înainte să reuşească să le relaxeze la loc. M-ai speriat! Rău de tot.

- Şi eu m-am speriat.

- Şi dacă plec, o să inventez o cale să mă duc înapoi acolo, să ajung la nemernicul ăla şi să-l sfâşii în două.

Lui Rachel i se părea ciudat cum o ameninţare rostită cu atâta nonşalanţă putea fi de două ori mai înfricoşătoare decât un ţipăt.

– Atunci bănuiesc că ar fi mai bine să mai stai pe aici, până se domolește impulsul ăsta. Dar chiar sunt bine, să știi, îi spuse ea, rămânând totuși cu capul cuibărit pe umărul său. Asta a fost doar o reacție normală.

Zack încă mai simțea în stomac un junghi de furie glaciară. Asta era reacția lui la tot ce se întâmplase și avea să o gestioneze mai târziu.

– Poate că e sângele lui, Rachel, dar alea sunt vânătăile tale.

Ea se încruntă și-și atinse gâtul cu prudență.

– Cât de rău arată?

Zack chicoti scurt, chiar dacă n-ar fi vrut.

– Doamne! Habar n-aveam că ești așa de vanitoasă.

O simți încordându-se și se îndepărtă de el suficient ca să se uite urât la el.

– N-are nimic de-a face cu vanitatea. Am o întâlnire mâine-dimineață la prima oră și n-am chef de întrebări.

El o prinse ușor de bărbie și îi înclină ușor capul într-o parte.

– Ascultă pe cineva care a avut și el partea lui de vânătăi, scumpo... n-ai cum să eviți întrebările. Și acum uită de ziua de mâine. Își atinse apoi cu foarte mare grijă și blândețe buzele de una dintre vânătăile sale, făcându-i inima să tresară. Ai ceva plicuri de ceai? Sau miere?

– Probabil că da. De ce?

– Păi, din moment ce nu vrei să mergi la spital, va trebui să accepți să primești primul ajutor în stil Muldoon. O ridică din poala lui și o sprijini de pernele canapelei. Doar că acestea erau atât de viu colorate, încât o făceau să pară și mai palidă. Stai aici!

Criza de plâns de mai devreme o vlăguise, așa că nu protestă. Când Zack veni din bucătărie cinci minute mai târziu, cu o cană de ceai fierbinte în mână, ea deja dormea dusă.

Se trezi ametită, simțind că îi luase foc gâtul. Camera era slab luminată și complet tăcută, dezorientând-o complet. Se ridică pe coate și observă că fuseseră trase

draperiile. Şi era acoperită bine cu pledul viu colorat pe care i-l croşetase mama ei cu mulţi ani în urmă.

Gemu încet, se dezveli şi se ridică în picioare. Nu mai tremura, sesiză cu oarecare satisfacţie. Nimic nu putea pune un Stanislaski la pământ.

Doar că această anume membră a familiei Stanislaski avea nevoie de vreo zece litri de apă ca să aline arsura pe care o simţea pe gât. Se frecă la ochi şi se duse în bucătărie. Şi scoase un ţipăt scurt, care-i inflamă şi mai tare gâtul deja dureros, când îl văzu pe Zack, aplecat deasupra aragazului.

- Ce naiba faci? Credeam că ai plecat.

- Nu, zise el amestecând cu grijă în conţinutul oalei de pe foc, înainte de a se întoarce spre ea. Îi revenise culoarea în obraji şi îi dispăruse din ochi privirea aceea sticloasă. Cu toate astea, mai era nevoie de ceva timp ca să-i dispară şi vânătăile. L-am rugat pe Rio să ne trimită nişte supă. Spune-mi, crezi că poţi să mănânci acum?

- Cred că da... murmură ea şi-şi lipi palma de stomac. La drept vorbind, era lihnită... doar că nu prea ştia cum va reuşi să înghită ceva, când o durea atât de tare gâtul. Cât e ceasul?

- Vreo trei.

Dormise aproape două ore, îşi dădu ea seama. Iar ideea că ea moţăise pe canapea, în timp ce Zack bâjbâise prin bucătăria ei i se părea deopotrivă stânjenitoare şi emoţionantă.

- Nu trebuia să mai rămâi...

- Ştii? Ţi s-ar vindeca mai repede gâtul, dacă n-ai mai vorbi atât de mult. Du-te în cameră şi stai jos.

Rachel se supuse, din moment ce mirosul supei o făcea să-i plouă în gură. Deschise draperiile şi se aşeză la măsuţa extensibilă din dreptul ferestrei. Îşi scoase jacheta pătată de sânge cu oarecare dezgust şi o aruncă deoparte. După ce avea să mănânce puţină supă făcută de Rio avea să facă un duş şi să se schimbe în alte haine.

În mod evident, Zack reușise să se descurce prin bucătăria ei, cugetă ea, când îl văzu intrând cu o tavă pe care erau două castroane și două căni.

– Mersi. Văzu cum ochii lui se mutară scurt spre jacheta pătată de sânge, cum străluciră de furie și apoi cum se domoliră la loc.

– M-am uitat prin unele dintre discurile tale, cât dormeai, zise Zack, mulțumit că putea vorbi pe un ton atât de calm, când îi venea să spargă ceva de furie. Sau să sfâșie pe cineva. Te deranjează dacă pun unul?

– Nu. Te rog.

Rachel amesteca în supă, privind cum se ridica aburul de la suprafața ei, în timp ce el punea un disc vechi al lui B.B. King.

– Și mai ziceai că nu avem nimic în comun.

Ea zâmbi, ușurată să vadă că nu avea de gând să mai aducă vorba despre incidentul de mai devreme.

– L-am furat de la Mikhail. Are gusturi foarte bune în materie de muzică. De îndată ce Zack se așeză pe scaunul de vizavi de ea, luă o lingură de supă și înghiți cu grijă. Apoi oftă. Supa caldă îi alina gâtul febril, la fel ca o mamă care alina un copilaș speriat. Minunată. Din ce e făcută?

– Nu întreb niciodată. Și nici Rio nu spune niciodată.

Cu un murmur de înțelegere, continuă să mănânce.

– Va trebui să mă gândesc la o modalitate de a-l mitui. Mamei i-ar plăcea la nebunie să știe rețeta pentru supa asta. Luă și o gură de ceai. Dar după ce înghiți, făcu ochii mari.

– Nu aveai miere, zise Zack pe un ton blând. Dar aveai coniac.

Ea mai luă o înghițitură, prudentă.

– Sigur asta o să-mi amorțească terminațiile nervoase.

– Păi, asta era și ideea. Se întinse peste masă și o luă de mână. Te simți mai bine?

– Mult mai bine. Dar să știi că îmi pare sincer rău că ți-am distrus duminica liberă.

– Nu mă face să-ți zic iar să taci.

Ea doar zâmbi scurt.

- Încep să cred că nu eşti deloc un tip rău, Muldoon.

- Atunci poate ar fi trebuit să-ţi aduc supă de mai de mult.

- Mda, ajută şi supa, într-adevăr, zise ea şi mai luă o lingură. Dar cred că cel mai bine a fost că nu m-ai făcut să mă simt ca o idioată, când am plâns.

- Păi, aveai un motiv destul de bun s-o faci. Să fii dur nu e mereu răspunsul potrivit.

- Dar de obicei funcţionează, murmură ea şi mai sorbi o dată din ceaiul cu coniac. N-am vrut să îmi pierd cumpătul în faţa lui Alex. Şi-aşa îşi face suficiente griji pentru mine. Buzele ei se curbară apoi, luând forma unui zâmbet. Dar bănuiesc că ştii şi tu foarte bine cum este să ai un frate mai mic care refuză să vadă lucrurile ca tine.

- Vrei să zici că ştiu cum e să vreau să-l dau cu capul de pereţi? Mda, aici ai dreptate.

- Ei bine, indiferent dacă lui Alex îi convine asta sau nu, pot să-mi văd singură de viaţă. Şi o să poată şi Nick să facă la fel, la momentul potrivit.

- El nu-i ca jegosul ăla de azi, zise Zack încet. N-ar fi niciodată aşa.

- Sigur că nu. Împinse deoparte castronul de supă, vădit îngrijorată. Şi de data asta fu rândul ei să-l ia de mână. Nici măcar nu trebuie să te gândeşti la asta vreodată. Ascultă-mă... în ultimii doi ani i-am tot văzut venind şi plecând. Unii sunt smintiţi dincolo de orice salvare... aşa ca Lomez. Alţii sunt disperaţi şi confuzi... fie batjocoriţi de stradă... fie fac parte din viaţa de stradă. Lucrând cu ei zi de zi, ajungi în punctul în care ori clachezi, ori înveţi să recunoşti nuanţele. Nick a suferit mult, şi stima lui de sine e aproape de zero. A intrat într-o bandă pentru că simţea nevoia să aparţină undeva... de ceva... de orice. Dar acum te are pe tine. Şi oricâte bătăi de cap ţi-ar da şi oricât ar încerca să scape de tine, să ştii că te vrea în viaţa lui. Mai mult, are nevoie de tine în viaţa lui...

– Poate. Şi poate chiar s-ar putea întoarce pe calea cea bună, dacă ar începe să aibă încredere în mine. Până acum nici măcar nu înţelesese cât de mult îl afecta treaba asta. Refuză să vorbească cu mine despre tata sau despre cum a fost pentru el cât am fost plecat.

– O s-o facă... atunci când o să fie pregătit. Aşa că dă-i timp.

– Bătrânul n-a fost chiar aşa de rău, Rachel. Poate că n-ar fi luat niciodată premiul pentru „Cel mai bun tată al anului", dar... La naiba! Răsuflă adânc, destul de dezgustat. A fost un ticălos irlandez dur şi beţivan, care n-ar fi trebuit să renunţe niciodată la viaţa pe mare. Ne conducea viţiile de parcă am fi fost un echipaj începător pe o navă care stătea să se scufunde. Numai ţipete, urlete şi dosuri de palmă. N-am fost niciodată pe aceeaşi lungime de undă în nici o privinţă.

– Aşa se întâmplă de obicei în familie.

– N-a trecut niciodată peste moartea mamei mele. Era plecat pe vas, undeva prin Pacificul de Sud, când a murit ea.

Ceea ce însemna că probabil Zack fusese singur. Un copil singur. Degetele ei se strânseră în jurul alor lui.

– Şi s-a întors al naibii de furios, spunând că o să facă un bărbat adevărat din mine. Şi apoi au apărut Nadine şi Nick, şi eu am crescut suficient ca să plec şi să îmi iau viaţa în mâini. Ai putea spune că am abandonat corabia. Aşa că a încercat să facă un bărbat adevărat din Nick... în felul lui, desigur.

– Iar te învinovăţeşti pentru lucruri pe care nu le mai poţi schimba. Şi pe care n-ai avut cum să le schimbi...

– Îmi tot amintesc cum a fost acel prim an când m-am întors. Bătrânul era aşa de... fragil. Nu mai ţinea minte lucruri şi tot pleca de acasă şi se rătăcea pe străzi. Ce să mai?! Ştiam că Nick o luase pe căi greşite, dar şi eu abia mă ţineam pe linia de plutire... internându-l pe bătrân într-un azil, privindu-l murind cu zile acolo şi încercând să ţin barul pe picioare. Cred că pur şi simplu l-am pierdut complet din vedere pe Nick în toată agitaţia...

- Poate că da, dar acum l-ai găsit din nou.

El dădu să mai spună ceva, dar se lăsă pe spate, oftând.

- Grozav moment mi-am mai ales să te încarc cu problemele mele.

- E în regulă. Vreau să te ajut.

- Păi, m-ai ajutat deja. Mai vrei supă?

Rachel își dădu seama cu oarecare tristețe că era felul lui de a închide subiectul. Avea două variante... să insiste sau să-i ofere un pic de spațiu. Hotărî că o favoare merita o alta, așa că doar zâmbi.

- Nu, mersi. Chiar și-a făcut treaba.

Zack și-ar fi dorit să spună mai multe... mult mai multe. Și-ar fi dorit să o țină în brațe din nou și să-i simtă capul odihnindu-se pe umărul lui. Și-ar fi dorit să stea și să o privească iar dormind pe canapea. Și știa că, dacă ar fi făcut oricare dintre aceste lucruri, n-ar mai fi reușit să se convingă să plece.

- O să strâng masa și apoi o să plec. Îmi imaginez că ai vrea să petreci un pic de timp singură.

Rachel se încruntă după el, când se duse în bucătărie. Își dorise să fie singură, nu? Păi, și atunci de ce naiba încerca să se gândească la modalități de a-l mai reține... de a-i întârzia plecarea?

- Hei, uite ce e! Se ridică de la masă și se duse după el în bucătărie. Deja turna într-o caserolă ceea ce mai rămăsese din supă. E încă devreme. Încă am mai putea salva o parte din ziua asta.

- Ai nevoie să te odihnești.

- M-am odihnit deja. Se simțea un pic stânjenită, așa că dădu drumul la apă peste castroanele pe care Zack le lăsase în chiuvetă. Probabil mai avem timp să dăm o raită printr-un muzeu sau să mergem la un spectacol. Nu-mi place ideea că ți-ai petrecut toată ziua liberă strângând după mine...

- Vrei să încetezi să-ți mai faci griji pentru ziua mea liberă? mârâi Zack și trânti caserola de supă pe un raft

din frigider. Eu sunt şeful, ai uitat? Pot să-mi mai iau una, oricând am chef.

– Bine, zise ea, închizând robinetul. Ne mai vedem.

– Frate! Tare iute la mânie mai eşti! Amuzat, îşi aşează mâinile pe umerii ei şi o masă încet. Nu te mai ambala aşa, scumpo! Una peste alta, am avut o zi plină.

Rachel închise ochii strâns, când îi simţi degetele alea aspre masând-o prin bluza de mătase.

– Atunci, oricând cu plăcere, Muldoon.

Zack îi simţea mirosul părului şi se pomeni luptându-se cu impulsul de a-şi îngropa faţa în el. Ştia că nu s-ar fi putut opri acolo.

– O să fii bine pe cont propriu? Aş putea să-l sun pe poliţai să vină să stea cu tine.

– Nu-i nevoie. Sunt bine. Ea apucă strâns marginea blatului şi rămase cu privirea aţintită spre perete. Mulţumesc că mi-ai acordat primul ajutor.

– Plăcerea a fost de partea mea. La naiba cu tot, dar trăgea de timp, când ar fi trebuit să se care. Să plece de lângă ea. Poate am putea lua o cină timpurie într-o seară săptămâna asta.

Rachel strânse din buze. Îi venea să suspine de la felul în care mâinile lui aspre şi calde o frecau pe braţe.

– Sigur. O să-mi verific programul.

O întoarse cu faţa spre el. Nu putea fi sigur dacă ea venise în braţele lui de bunăvoie sau dacă o trăsese el, dar tot ce conta era că se afla acolo, cuprinsă în îmbrăţişarea lui. Întredeschise uşor buzele, parcă în aşteptarea alor lui.

– O să te sun.

– Bine, şopti ea şi lăsă pleoapele să i se închidă, când el adânci sărutul.

– Curând. Simţi apoi cum i se taie respiraţia, când se lipi de el.

– Mmm... În timp ce limba lui dansa, mângâind-o pe a ei, Rachel scoase un suspin, care fu însă întrerupt la jumătate.

Îşi smulse gura de pe a ei, ca să-i sărute maxilarul.

- A, şi încă ceva...
- Da?
- Nu plec.
- Ştiu, şopti ea şi-l luă de gât în timp ce o ridica în braţe. E doar chimie...
- Exact. Continuă să o sărute uşor pe faţă, străduindu-se să nu uite de vânătăile ei.
- Nimic serios. Se cutremură apoi, când îl sărută pe gât. Nu-mi pot permite să mă implic în ceva acum. Am multe planuri...
- Nimic serios, aprobă el, deşi simţea deja cum îi vâjâia sângele în cap... şi în vintre. Deschise tare o uşă şi se pomeni uitându-se într-un dulap. Unde naiba e blestematul de dormitor?
- Poftim? Se concentră o clipă şi observă că o purtase în braţe afară din bucătărie. Păi, acesta e. Canapeaua... şopti apoi, muşcându-l uşor de lobul urechii. Se desface. Pot să...
- Nu mai contează, reuşi el să articuleze şi sfârşi prin a se mulţumi cu covorul.

capitolul 7

Îi sfâşie bluza. Şi nu doar din cauza pasiunii nestăvilite pe care o simţea pentru ea. Ci şi pentru că nu putea îndura să o vadă în clipa aceea purtând mătasea aceea albastră, pătată de sânge.

Cu toate astea, sunetul mătăsii sfâşiindu-se sub degetele lui şi icnetul ei de excitare i se împrăştie prin vintre precum un foc sălbatic.

- De când te-am văzut prima dată... deja respira repede şi accelerat, în timp ce arunca deoparte bluza aceea ruptă şi şifonată. Mi-am dorit asta din prima clipă în care te-am văzut... te-am dorit pe tine!
- Ştiu! Se întinse după el cu disperare, uimită să-şi dea seama cât de profundă şi de puternică putea fi dorinţa pe care o simţea pentru el. Şi eu! E o nebunie, zise

ea pe buzele lui. Nebunie! Pielea i se înfioră, când îi trase breteaua furoului de pe umăr, dezgolind-o și înlocuind-o apoi cu gura lui. Incredibil!

Era o senzație absolut magnifică și i se abandonă cu totul, arcuindu-se sub el, când îi cuprinse sânii cu mâinile lui lacome, cu palmele aspre și pline de bătături. Și apoi gura lui... Oh, Doamne, Dumnezeule! Gura lui fierbinte și dornică... se închise peste un sân și sărută și supse. „Grăbește-te!" era tot ce putea să gândească. „Grăbește-te! Grăbește-te!" și unghiile ei i se înfipseră în piele, zgâriindu-l pe partea laterală a corpului și ridicându-i puloverul până peste cap.

Își dorea să-i simtă pielea febrilă pe a ei. Pielea aceea fierbinte și deja umedă de dorință. Avea senzația că buzele lui îi sărutau însăși inima, așa că își încleștă pumnii în părul lui, lipindu-l de ea. Tânjea după mai mult. Și în timp ce în interiorul ei se învolbura o furtună de senzații înnebunitoare, torturând-o, oferea și ea cerând tot mai mult.

Degetele ei se înfipseră în umerii lui lați, când alunecă mai jos pe trupul ei, stârnindu-i mii de erupții vulcanice pe piele, în timp ce-i presăra sărutări flămânde, pofticioase și umede pe piept. Și înapoi, repede, buzele lui călătoreau în sus, cucerindu-le pe ale ei, ca să o înece în dorință.

Zack nu se putea abține să nu ia tot mai mult și mai mult, chiar dacă își imaginase cândva cum va face dragoste cu ea încet... extrem și chinuitor de lent, pe un pat imens și moale. Disperarea acestei clipe întrecea cu mult orice fantezie a ceea ce ar fi putut să fie.

Ea îl poseda. Îl obseda. Și nici o sirenă mistică nu i-ar fi putut înrobi mintea și fura sufletul mai deplin de atât.

Îi sări un nasture de la fustă, în timp ce se chinuia să i-o atragă în jos peste șolduri. Simțea că avea să înnebunească de-a binelea dacă nu smulgea toate barierele și obstacolele care-i stăteau în drum... dacă nu o vedea odată. Dacă nu o vedea toată.

Pe jumătate înnebunit de dorință, îi dădu jos ciorapii, rulând dantela delicată care-i ținea în loc. Și undeva printre răcnetele animalice din mintea lui își făcu loc un țipăt scurt de plăcere, când degetele lui îi atinseră coapsa. Străduindu-se din răsputeri să se abțină, îngenunche între picioarele ei, îndestulându-se cu imaginea trupului ei... suplu, auriu și gol... cu părul ciufulit și încurcat în jurul feței și cu ochii ei întunecați întredeschiși de dorință.

Ea se ridică brusc, mult prea disperată ca să mai aștepte chiar și o clipă în plus. Gura ei se închise avidă peste a lui și degetele ei dornice îi descheiară violent fermoarul pantalonilor.

– Lasă-mă... șopti ea, cu o voce răgușită.

– Nu. Își strecură o mână sub spatele ei ca să o susțină și pe cealaltă o coborî ca să-i acopere sursa fierbințelii. Lasă-mă pe mine...

Apoi vulcanul pe care și-l închipuise explodă de la prima atingere. Trupul ei plăpând se înfioră și apoi se cutremură violent. Și el privea, imposibil de excitat, cum îi cade capul pe spate, ca o capitulare sălbatică. Nu, nu era capitulare. Chiar și în extazul pe care-l trăia, tot putea înțelege că nu capitula în fața lui. Ceea ce trăia ea era un dulce și chinuitor abandon... căutarea descătușată și pură a plăcerii. Așa că îi oferi mai mult, oferindu-și și lui însuși în același timp... mângâind focul de catifea, lăsându-și limba să alunece peste a ei într-un ritm delicat, dar feroce.

Cum ar fi putut să știe ea că dorința va fi atât de întunecată și mortală? Sau că ea – care era mereu extrem de sigură pe sine, precaută și cumpătată – va lăsa la o parte orice rațiune, pentru a gusta mai mult din acele plăceri periculoase? Ba nu. Nu doar mai mult. Pe toate... se gândi ea amețită. Pe el. Și va avea totul. Își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și îl invită în ea.

Îl auzi icnind... da, prima pătrundere se termină cu un geamăt. Îi văzu ochii... acum de culoarea cobaltului...

şi aţintiţi asupra ei în timp ce se mişca uşor, ca să o umple cu totul. Ca şi când ar fi băgat o sabie înapoi în teaca special proiectată pentru ea. Şi apoi începu să se mişte. Iar ea preluă imediat ritmul. Pierdută în vârtejul pasiunii, nu mai auzea nimic cu excepţia urletului animalic al propriei inimi.

- Buturuga mică, murmură Rachel ceva mai târziu.
- Hmm?

Zâmbind în sinea ei, ridică uşor una din mâinile lui Zack şi apoi îi dădu drumul şi o privi căzând pe covor.

- ... răstoarnă carul mare. Se întoarse pe o parte şi-şi propti coatele pe pieptul lui ca să-l poată studia mai bine. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că dormea... sau că îşi pierduse cunoştinţa. Respira într-un ritm mult mai lent şi ţinea încă ochii închişi şi trecuse destul de mult timp de când nu mai mişcase nici măcar un muşchi. Ştii, Muldoon? Arăţi de parcă ai fost zece runde în ring cu un campion.

Buzele lui se curbară uşor. Doar pentru atât mai avea energie.

- Păi, ai un croşeu dat naibii, scumpo.

Ea îl muşcă atunci de umăr, mai mult din principiu.

- Nu-mi mai spune „scumpo". Dar dacă tot ai deschis subiectul, nici tu nu te-ai descurcat prea rău.

El deschise ochii brusc.

- „Prea rău"?! Te-am topit şi te-am transformat într-o budincă tremurătoare.

Era foarte adevărat. Dar nu avea de gând să-i pompeze şi mai mult orgoliul deja umflat, fiind de acord cu el.

- Aş spune mai degrabă că ai un anumit stil neşlefuit, care este ciudat de atrăgător. Îşi plimbă un deget în jos pe pieptul lui. Dar hai să fim serioşi... te-am cărat în cârcă runda asta. Asta îl făcu să deschidă ochii larg, se gândi mulţumită. Nu zic că m-ar fi deranjat... Oricum nu aveam nimic altceva urgent de făcut în după-amiaza asta.

– M-ai cărat în cârcă?

– Metaforic vorbind.

Părerea lui asupra acest subiect fu scurtă şi nepoliticoasă:

– Mai vrei o rundă, atunci? Campioano?

Ea flutură din gene.

– Oricând, oriunde.

– Aici şi acum.

Rachel râdea în hohote, când o întoarse pe spate. Dar râsul ei se stinse imediat şi se transformă într-un şuierat de durere, când o lovi din greşeală peste obrazul învineţit.

– Neîndemânaticule! exclamă ea, după care se trase înapoi înjurând.

– Scuze...

– Ei, haide, Zack, zise şi zâmbi apoi, ca să mai aline îngrijorarea care apăruse în ochii lui şi să aducă înapoi veselia şi râsul. Glumeam doar.

Ignorând afirmaţia ei, el îi întoarse capul într-o parte, ca să se poată uita mai bine la vânătaia de pe obrazul ei.

– Ar fi trebuit să-ţi pun gheaţă pe asta. Nu ţi-a spart vase de sânge, dar...

Rachel simţi tensiunea acaparându-i umerii. Dar în loc să încerce să-l mângâie ca să-l facă să se relaxeze, îl ciupi tare.

– Ia ascultă, amice... mă trag dintr-o familie de duri. Am păţit mai rău de atât, când mă băteam cu fraţii mei.

– Dacă iese vreodată de la...

– O, încetează! zise ea şi-şi aşeză ferm mâna pe obrazul lui. Nu spune nimic ce s-ar putea să regreţi. Nu uita că sunt om al legii.

– Nu aş regreta nimic, spuse el, după care o ridică, până când ajunse să stea în fund lângă el. Observă că erau înconjuraţi de un cerc format din hainele ei rupte şi pătate de sânge. Nu regret asta... poate cu excepţia stilului neşlefuit.

Ea oftă exasperată.

– Auzi, ştii ce? Dacă nu ştii de glumă, poate ar fi mai bine să înveţi.

– Nu vrei să mă laşi să termin înainte să-mi sari în cap? Doamne! Jur că izbucneşti mai repede ca un taifun. Îi dădu părul pe spate şi o sărută o dată apăsat. Oricum nu aveam de gând să rămân. Nu astăzi. Mă gândeam că o partidă pasională de sex n-ar fi tocmai cel mai bun tratament după ce-ai fost strangulată.

– Dar n-am fost...

Însă el interveni, întrerupând-o înainte să termine:

– Nu, dar ai fost pe-aproape. Ştii că eram disperat să te am, oricum puteam, Rachel. Şi al naibii de sigur n-am făcut nici un secret din asta. Dar acum mă gândesc că erai supărată şi vulnerabilă, iar eu am profitat de asta.

Rachel fu atât de şocată de afirmaţia lui, încât fu nevoită să aştepte aproape un minut, înainte să poată vorbi:

– Nu mă face să mă supăr pe tine, Muldoon. Şi nici nu mă insulta.

– Voiam doar să spun că... Rahat! Habar n-am ce voiam să spun, murmură el, după care încercă din nou, cu alte cuvinte: Doar că... ei bine, poate că aş fi putut măcar să trag canapeaua aia blestemată, în loc să folosesc podeaua.

Rachel miji ochii şi se aplecă spre el. Ochii ei erau de culoarea monedelor de aur şi la fel de exotici.

– Îmi place pe podea, da?

Cu asta, Zack începu să se simtă mai bine. Înţelegea că nu era tocmai domeniul sau specialitatea lui să îngrijească ceva atât de fragil ca ea. Dar femeia asta dură şi încăpăţânată era exact genul lui. Cu privirea aţintită spre ea, îi ridică bluza ruptă.

– Ţi-am sfâşiat hainele de pe tine.

– Şi eşti mândru de tine?

El o aruncă deoparte.

– Da. Pot să aştept, dacă vrei să te îmbraci cu altele şi să le sfâşii şi pe alea de pe tine...

Rachel îşi muşcă interiorul buzei, încercând să fie serioasă, însă nu reuşi să-şi reprime un zâmbet mic.

– Hainele alea erau distruse oricum. Dar data viitoare va trebui să-ţi trimit factura pentru pagube. Lucrez şi eu cu un buget fix, dacă nu ştiai.

Chicotind, Zack îi atinse uşor cercelul cu degetul.

– Sunt nebun după tine.

Rachel simţi cum inima i se opreşte în loc şi apoi începe să-i bubuie în piept. Pentru ea, afirmaţia lui era o declaraţie şoptită a iubirii veşnice.

– Ei, haide, acum, nu începe s-o iei prin bălării.

– Complet nebun, repetă el, deopotrivă uimit şi încântat de îmbujorarea uşoară care-i acapara obrajii. Şi am menţionat şi că mă înnebuneşte corpul tău?

Mda, cu asta se simţea mult mai bine.

– Nu, răspunse şi înclină uşor capul într-o parte. Ce-ar fi s-o spui acum?

– Din cap până-n picioare, zise el, lăsându-şi mâna să-i ofere o explicaţie mai elocventă. Şi proră şi pupă. Babord şi tribord!

– Oh, Doamne! exclamă ea, oftând teatral şi cutremurându-se. Acum îmi vorbeşti murdar... Ah! Îmi place la nebunie un bărbat care nu poartă uniformă. Mai mult decât dispusă să se lase excitată, îşi lipi buzele de pielea lui. Spune-mi mai multe, marinarule!

– Imediat, dulceaţă!

– Şi mai exact care parte e prora?

– Dă-mi voie să-ţi arăt! Cu foarte mare prudenţă şi blândeţe îşi atinse atunci buzele de gâtul ei învineţit. Scumpo, ar fi mai bine să întindem canapeaua aia, înainte ca situaţia să scape de sub control.

– Bine. Era ceva nespus de erotic într-un deget aspru, care o atingea pe zona de sub sân. Dacă vrei...

Chiar dacă merita efortul, la drept vorbind, canapeaua i se părea mult prea departe.

– Sau am putea să facem asta mai târziu... uite cum stă treaba... S-ar putea ca, dacă spui ceva în ucraineană, să uit că suntem pe podea. Şi promit să te fac şi pe tine să uiţi...

– De ce-aş spune ceva în ucraineană?

– Pentru că mă înnebunește să aud...

Ea înclină ușor capul.

– Râzi de mine?

– Hm-hmm... Dar limba lui deja îi trasa cerculețe lascive pe buze. Haide... spune ceva!

Ea suspină scurt, după care își încolăci brațele în jurul gâtului său. Se apropie și îi șopti la ureche cuvintele, după care chicoti, când el gemu exaltat.

– Ce înseamnă? ceru să știe, mușcând-o ușor de umăr.

– În traducere liberă? Am zis că ești un prostovan mare și încăpățânat.

– Hmm... Ești sigură că nu ai zis cât de mult îmi dorești trupul?

– Nu. Asta se spune așa...

Îi spuse, dar până când termină de rostit cuvintele, el deja o seducea din nou.

O trase în brațe, pe întuneric. Reușiseră să desfacă în cele din urmă canapeaua. Și acum erau amândoi încurcați în cearșafurile ei. După-amiaza se transformase în seară și seara în noapte.

– Aș vrea să rămân, șopti el.

– Știu, răspunse și se gândi imediat că era o prostie să fie supărată că va pleca. În fond, prețuise întotdeauna peste măsură nopțile petrecute singură. Dar nu poți. E prea devreme să poți avea încredere în Nick să-l lași singur peste noapte.

– Dacă lucrurile ar sta altfel... La naiba! Nu se așteptase ca treaba asta să îi creeze atât de multă frustrare. Aș vrea să te iau cu mine acasă, să te am în patul meu în noaptea asta și să mă trezesc cu tine mâine-dimineață.

– Nici pentru asta nu e pregătit Nick. Și, la drept vorbind, nu putea fi sigură nici că ea era pregătită. Până când n-am ocazia să lămuresc lucrurile cu el și să-l fac să înțeleagă cum stă treaba, cred că ar fi mai bine să nu afle că noi suntem...

Ce erau ei? Întrebarea aceasta se învârtea prin minţile amândurora. Însă nici unul din ei nu o rosti cu voce tare.

– Da, ai dreptate. Salteaua scârţâi, când îşi schimbă poziţia. Rachel, vreau să mai fiu cu tine. Şi nu mă refer doar în pat, zise el, mângâindu-i uşor curba obrazului. Sau pe podea.

– Şi eu vreau să fiu cu tine, zise ea şi îşi atinse degetele de podul palmei lui. Şi e bine. Şi e suficient.

– Da, zise el, gândindu-se că era *aproape* sigur că era suficient. Pot să-mi iau câteva ore libere miercuri. Ce-ai zice să luăm o cină timpurie?

– Mi-ar plăcea. Se aşternu din nou tăcerea, până când ea oftă şi zise: Ar fi mai bine să pleci.

– Ştiu.

– Poate duminică tu şi Nick aţi putea veni la cină acasă la părinţii mei. Am mai vorbit despre asta, mai ştii?

– Ar fi minunat. O mai sărută o dată... un sărut lung, care parcă nu voia să se mai termine. Încă o dată şi gata.

– Da, zise ea şi îl îmbrăţişă. Încă o dată şi gata.

Rachel mută receptorul la cealaltă ureche şi notă ceva într-un carneţel, uitându-se neîncrezătoare la maldărul de dosare de pe biroul ei.

– Da, doamnă Macetti. Înţeleg. Avem nevoie de câţiva martori buni care să vorbească despre caracterul fiului dumneavoastră. Preotul dumneavoastră, poate... sau un profesor. În timp ce asculta engleza aceea vorbită repede şi nu tocmai corectă, se întrebă dacă nu ar fi putut atrage atenţia vreunuia dintre colegii ei, în speranţa că avea să-i fie suficient de milă de ea, încât să-i aducă o cană de cafea. Asta n-am cum să vă spun, doamnă Macetti. Avem şanse mari să obţinem o sentinţă cu suspendare şi supraveghere, din moment ce Carlo nu se afla la volan. Dar cântăreşte destul de mult faptul că se plimba cu o maşină furată şi...

Se opri din vorbit şi îndoi cu grijă pagina pe care scrisese.

- Hmm. Ei bine, după cum v-am explicat şi înainte, ar fi destul de greu să convingem pe cineva că maşina nu era furată, din moment ce a fost deschisă cu forţa şi pornită din fire. Mulţumită de forma avionului ei de hârtie, îl lansă pe uşă afară. Era la fel de bun ca un mesaj într-o sticlă pe mare. Da, sunt sigură că e un băiat bun, doamnă Macetti, zise Rachel şi îşi dădu ochii peste cap. Anturaj nepotrivit, da. Să sperăm că experienţa asta o să-l ţină la distanţă de banda Hombres. Doamnă Macetti... Doamnă Macetti... repetă Rachel, încercând să fie cât mai fermă cu putinţă. Vă asigur că fac tot ce îmi stă în putere. Încercaţi să rămâneţi optimistă şi ne vedem la tribunal săptămâna viitoare. Nu... nu chiar. Vă sun eu. Da, da, promit. La revedere. Da, absolut sigur. La revedere.

Rachel închise, după care îşi puse capul pe birou. Să aibă o discuţie telefonică de zece minute cu o femeie care era mama a şase copii părea mai epuizant decât o zi întreagă petrecută prin tribunale.

- Ai o zi grea?

Rachel ridică imediat capul şi îl zări pe Nick în pragul uşii biroului ei. Ţinea într-o mână avionul ei de hârtie şi în cealaltă un pahar mare de carton.

- Am o lună grea. Privirea ei se aţinti imediat asupra paharului aburind. Te rog spune-mi că aia e cafea.

- Neagră şi fără zahăr, zise el, după care intră şi i-o întinse. Se citea multă disperare în biletul tău. Rânji apoi, după ce o văzu luând prima înghiţitură. Veneam pe coridor şi m-a lovit direct în piept. Frumoasă formă!

- Am descoperit că avioanele de hârtie sunt grozave pe post de mesaje prin birou. Mai luă o înghiţitură lungă şi simţi cum cofeina începea să o energizeze. Bun... şi acum că mi-ai salvat viaţa, zi-mi ce pot să fac pentru tine.

- Nimic special. Eram doar prin zonă şi m-am gândit că poate vrei să luăm prânzul.

– Îmi pare rău, Nick, zise ea şi gesticulă spre maldărul de dosare de pe biroul său. Sunt prinsă până peste cap.

– Nu te lasă nici să mănânci? Descoperea că îi plăcea foarte mult să o vadă acolo, ocupată cu treburi legale, aşa că îşi propti şoldul pe colţul biroului ei.

– A, ne mai aruncă nişte carne crudă, din când în când. O, Doamne! Flirta cu ea. Rachel măsură din ochi teancul de dosare din faţa ei şi calculă cât timp avea la dispoziţie până la întâlnirea cu procurorul, în care trebuia să cadă la înţelegere pentru cam jumătate dintre ele. Ar fi fost cam la limită. De fapt, chiar aş vrea să vorbesc un pic cu tine, dacă ai câteva minute la dispoziţie.

– În seara asta sunt în tura de la şase la două, aşa că am suficiente minute.

– Bun. Se ridică în picioare, se strecură pe lângă el şi închise uşa. Dar imediat ce se răsuci spre el, îşi dădu seama că el interpretase greşit gestul ei. Mâinile lui erau pe talia ei. Într-o fracţiune de secundă, îi şi trecu prin minte că peste câţiva ani, cu mişcările lui agile şi cu comportamentul său dur, avea să frângă inimile a hoarde întregi de femei. Reuşi totuşi să se dea într-o parte. Nick... începu ea, apoi şovăi o clipă. Ia loc, te rog! După ce el se aşeză pe scaunul uzat din încăpere, se duse şi ea înapoi la birou. Ne apropiem de trei săptămâni. Aş vrea să ştiu cum eşti.

– Sunt OK.

– Ceea ce vreau să spun e că atunci când vom merge din nou în instanţă în faţa judecătoarei Beckett, sunt şanse foarte mari să-ţi dea sentinţa cu suspendare... Asta dacă nu cumva faci vreo mare gafă între timp.

– N-am de gând să fac nici o gafă. Scaunul scârţâi când se lăsă pe spate. Să mă duc la închisoare nu-i pe lista dorinţelor mele în perioada asta.

– Mă bucur să aud. Dar s-ar putea să te întrebe şi care sunt planurile tale de viitor. Aşa că ar putea să fie momentul potrivit să începi să te gândeşti la asta... şi dacă vrei sau nu să transformi situaţia asta cu Zack în ceva permanent.

– Permanent? repetă el, râzând scurt. Mda, nu știu ce să zic în privința asta. Probabil o să vreau să locuiesc iar singur... știi tu. Eu și Zack, ei bine, ne înțelegem un pic mai bine, ce-i drept, dar îmi cam strică stilul, dacă înțelegi ce zic. E cam greu să chemi o doamnă la tine, când fratele mai mare poate apărea oricând. Ochii lui verzi sclipiră în timp ce-i cerceta fața. Înțelegi la ce mă refer?

„Uite-o ocazie", se gândi ea și se grăbi să profite de ea.

– Ai vreo prietenă?

Nick afișă un zâmbet foarte masculin și atrăgător.

– Mă interesează mai degrabă femeile. Femeile cu ochi mari și căprui...

– Nick...

– Știi? În timp ce veneam încoace chiar mă gândeam cum faptul c-am fost arestat s-a dovedit o chestie destul de bună. O luă de mână, mângâindu-i o clipă încheietura cu degetul mare, înainte de a încerca să se joace cu degetele ei. Și ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei. Altfel n-aș fi avut niciodată nevoie de o avocată așa de frumoasă.

– Nick, am douăzeci și șase de ani.

Nu așa intenționase să spună și cu atât mai mult nu așa cum o spuse, însă el doar înclină ușor capul.

– Așa și?

– Și sunt tutorele tău numit de curte.

– Aș zice că asta face o situație destul de interesantă, zise el și zâmbetul i se mări. Oricum, o să se termine totul în câteva săptămâni.

– Și atunci tot cu șapte ani mai mare decât tine o să fiu.

– Mai degrabă șase, interveni el, relaxat. Dar cine stă să numere?

– Eu stau să număr. Era din ce în ce mai iritată, așa că vru să se ridice, dar își dădu seama că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi menținut poziția de autoritate din spatele biroului. Nick, îmi place foarte mult de tine. Și am vorbit foarte serios când ți-am zis că vreau să-ți fiu prietenă...

- Nu poţi lăsa treaba asta cu diferenţa de vârstă să te deranjeze, iubito, zise Nick, ridicându-se, şi atunci Rachel pricepu că făcuse o greşeală să rămână la birou. Pentru că atunci când el veni în spatele lui şi se aşeză pe marginea de lemn, era blocată între el şi perete.

- Ba sigur că pot. Eu eram la facultate, când tu intrai la pubertate.

- Da, ei bine, am terminat acum. Rânji şi-i atinse uşor obrazul cu degetul. Apoi miji ochii. Aia-i cumva o vânătaie?

- Mda, m-am lovit de ceva, zise ea şi mai încercă o dată: Ceea ce vreau să spun e că sunt prea mare pentru tine.

Nick se mai uită încruntat la vânătaia aceea câteva zeci de secunde, după care ridică ochii şi-i întâlni privirea.

- Eu nu cred asta. Sau hai să zicem aşa... crezi că o femeie nu ar trebui să se implice într-o relaţie cu un tip cu şase ani mai mic decât ea?

- Asta e complet altceva.

- Eşti sexistă, afirmă şi plescăi din limbă. Şi eu care mă gândeam că eşti adepta ideii că ar trebui ca bărbaţii şi femeile să aibă drepturi egale.

- Cred, bineînţeles, în egalitate în drepturi, dar... se opri din vorbit, oftând exasperată.

- Aha! Te-am prins, vezi?

- Dar lăsând la o parte treaba cu diferenţa de vârstă... „mai cu seamă că nici nu funcţionează", se gândi, dar nu rosti cu voce tare... sunt tutorele tău legal şi ar fi greşit. Ca să nu zic că şi complet lipsit de etică pentru mine să încurajez sau să fiu de acord cu ceva mai mult de atât. Mă interesează ce se întâmplă cu tine şi, dacă ţi-am lăsat cumva impresia că m-ar interesa ceva mai mult decât o prietenie, atunci îmi pare rău.

El reflectă câteva clipe.

- Mda, se pare că-ţi iei foarte în serios munca.

- Da, extrem de în serios.

- Mie-mi convine. Hei, fără presiune, nu?

Rachel se simți inundată de un val de ușurare și răsuflă adânc.

– Exact. Se ridică în picioare și-i strânse mâna. Ești un tip de treabă, Nick.

– Și tu la fel. Se întoarseră amândoi, când începu să-i sune telefonul. Bine, hai că te las să servești justiția, zise, după care o lăsă cu gura deschisă, când îi luă mâna și i-o sărută. La urma urmei, cinci săptămâni nu e așa de mult de așteptat.

– Dar...

– Ne vedem mai târziu. Ieși, lăsând-o pe Rachel să se întrebe dacă ar ajuta la ceva să se dea cu capul de perete.

Nick se simțea grozav. Avea întreaga zi la dispoziție, bani în buzunar și o femeie superbă în inima lui. Și nu putea să nu rânjească atunci când se gândea la felul în care o făcuse să roșească. Până atunci nu-și dăduse niciodată seama că putea fi o senzație atât de satisfăcătoare să facă o femeie să se fâstâcească.

Și cine ar fi crezut vreodată că o tipă trăsnet ca Rachel și-ar fi făcut griji în privința vârstei ei?! Clătină din cap și se duse la metrou. Mda, poate că și el crezuse că era cu câțiva ani mai tânără, dar până la urmă nici nu mai conta. Totul la ea era absolut perfect.

Se întrebă cum va reacționa Zack, când îl va vedea pe Nick LeBeck intrând într-o seară în bar, la braț cu Rachel. Se gândi că probabil nici Zack și nici altcineva nu l-ar mai fi considerat copil, după ce vedea că pusese mâna pe o gagică precum Rachel Stanislaski.

„Greșit", își zise, în timp ce urca într-un tren care să-l ducă în Times Square. Ăsta nu era un mod frumos de-a vorbi despre o doamnă stilată. Vor avea o relație serioasă. În timp ce metroul pornea din loc scârțâind și clătinându-se, Nick își ocupă timpul visând cu ochii deschiși la tot ce vor face împreună.

Vor lua cine romantice, vor face plimbări lungi și vor discuta în liniște. Se vor duce să asculte muzică bună

şi să danseze. Şi din când în când vor mai petrece şi câte o noapte liniştită, cuibăriţi în faţa televizorului.

Nick consideră un semn al angajamentului său serios faptul că nu puse sexul în capul listei.

Era deja în al nouălea cer, când ieşi de la metrou şi în piaţa aglomerată şi agitată din Times Square, aşa că se hotărî să-şi folosească o parte din banii de buzunar ca să se ducă la o sală de jocuri electronice.

Era mare gălăgie acolo şi răsunau tare în boxe acordurile unei melodii rock, acoperind aproape în totalitate zgomotul metalic, alarmele şi bipurile scoase jocuri. Şi dacă crezuse că-i fusese dor de libertatea de a se putea duce într-o sală de genul acesta oricând avea chef, acum nu putea să nu admită că îi plăcea că putea cheltui banii pe care-i câştigase singur.

Nu trebuia să se furişeze pe nicăieri şi nici nu avea de ce să se simtă vinovat sau jenat. Poate că nu mai avea gaşca lui cu care să piardă timpul, dar nu se simţea nici pe jumătate la fel de singur pe cât crezuse că se va simţi.

Nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, desigur, dar chiar îi plăcea să lucreze cu Rio. Bucătarul ăla masiv avea multe poveşti interesante - dintre care multe erau despre Zack. Iar atunci când le asculta, Nick aproape simţea că făcuse şi el parte din ele.

Dar, desigur, nu era aşa, îşi aminti, folosindu-se de mişcări experte ca să câştige la un joc. Nu avea cum să descrie în cuvinte cât de mizerabil se simţise când Zack plecase pe mare. Rămăsese din nou singur atunci. Se gândi că, da, mama lui îşi dăduse cu adevărat toată silinţa... încercase să fie acolo pentru el... însă fusese mereu mai degrabă o umbră decât o prezenţă în viaţa lui.

Îşi consumase toată energia să-i pună mâncare pe masă şi să îi ofere haine şi un acoperiş deasupra capului. Şi odată ce terminase cu astea, nu îi mai rămăsese aproape nimic pentru ea.

Şi apoi apăruse Zack.

Nick încă îşi mai amintea prima dată când îl văzuse pe fratele său vitreg. Se întâmplase în bucătăria de la bar.

Zack stătea în faţa tejghelei, înfulecând chipsuri. Era înalt şi brunet, cu un zâmbet prietenos şi cu un comportament relaxat şi amabil. Şi odată ce-şi făcuse curaj să se ţină după el peste tot, Zack nu încercase niciodată să scape de el.

Zack fusese cel care-l dusese prima dată într-o sală de jocuri. Îl urcase pe un scaun şi îi arătase cum să facă bilele argintii de la pinball să danseze pe masă.

Şi tot Zack îl dusese prima dată şi la o paradă organizată de Macy's de Ziua Recunoştinţei. Zack, care îl învăţase foarte răbdător cum să-şi lege şireturile. Zack, care îl şi bumbăcise un pic când fugise în stradă, urmărind o minge.

Şi tot Zack fusese cel care, un an mai târziu, îl părăsise, lăsându-l singur cu o mamă bolnavă şi cu un tată vitreg foarte strict şi sever. Iar cărţile poştale şi suvenirele nu putuseră umple acel gol.

Poate că Zack voia să se revanşeze, cugetă Nick, apoi ridică din umeri şi înjură, când mingea de pinball nu intră în gaură.

Şi poate că undeva în adâncul sufletului, Nick chiar îşi dorea să-l lase s-o facă.

– Salut, LeBeck, zise o voce şi apoi primi o palmă camaraderească de salut peste umăr, care aproape că îl făcu să rateze şi următoarea lovitură. Pe unde ai tot stat ascuns?

– Am fost prin zonă, răspunse Nick şi-i aruncă o ocheadă rapidă lui Cash, după care se concentră din nou la joc. Se întrebă dacă nu cumva Cash va pomeni ceva despre faptul că nu purta jacheta de la Cobre.

– Da? Credeam că ai căzut în vreun canal, zise şi se aplecă peste joc, apreciind, ca întotdeauna, priceperea lui Nick. Ha! Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea.

– Am mâini foarte talentate. Doar întreabă-le pe gagici...

Cash pufni scurt, după care îşi aprinse o ţigară strivită. Era ultima pe care o mai avea. Cum Reece obţinuse

mai puțin de zece cenți la un dolar pentru marfa furată, partea de bani a lui Cash dispăruse de mult.

- Frate, când fetele-ți văd fața aia urâtă nici nu mai ai ocazia să-ți folosești mâinile.

- Cred că faci o confuzie între fața mea și fundul tău. Nick se lăsă pe călcâie, mulțumit de scor și de jocul gratuit pe care-l terminase. Vrei să te bagi aici?

- Sigur. Cash trecu la butoane și manete și începu să le manevreze ca un animal. Încă o mai arzi aiurea cu fratele tău vitreg?

- Da, mai am câteva săptămâni de stat cu el, înainte să mergem iar la tribunal.

Cash pierdu prima minge și bagă repede încă una.

- Ai pățit-o urât, Nick. Și vorbesc serios, frate. Îmi pare foarte rău pentru cum s-au desfășurat ostilitățile.

- Da, sunt sigur...

- Nu, frate, chiar vorbesc serios. Absorbit de propria sinceritate, Cash nu mai fu atent la bilă și o pierdu și pe a doua. Am dat-o-n bară, și tu ai suportat consecințele.

Nick ridică din umeri, prea puțin impresionat de ce auzea.

- Mă descurc.

- Tot e de rahat. Dar, hei, cred că pân' la urmă nu-i așa de rău să lucrezi la un bar, nu? Doar ai la îndemână multe suculețe, nu?

Nick zâmbi. Nu avea să recunoască acum că nu băuse mai mult de două beri în ultimele trei săptămâni. Și știa că, dacă Zack ar fi aflat chiar și asta, ar fi plătit cu vârf și-ndesat.

- Exact, frate.

- Cred că barul merge destul de bine, ei? Adică am auzit că-i popular și chestii.

- Merge OK.

- Probabil vin multe doamne pe-acolo, căutând un pic de acțiune...

Lower the Boom era un bar de cartier, a cărui clientelă era formată mai degrabă din muncitori plătiți cu ora și din familii. Dar Nick se hotărî totuși să-i intre în joc.

– Locul e plin de ele. Chiar ai de unde alege.

Cash râse apreciativ, chiar dacă pierdu şi ultima bilă.

– Vrei să jucăm unu la unu?

– De ce nu? Nick bägă mâna în buzunar să mai scoată nişte fise. Şi care mai e treaba cu gaşca?

– Nimic nou. Bătrânul lui T.J. l-a dat afară din casă, aşa că stă cu mine acum. Dobitocul sforăie ca un picamer.

– O, ştiu bine ce zici, frate. L-am suportat şi eu câteva nopţi vara trecută.

– Câţiva dintre Hombres s-au aventurat pe teritoriul nostru. Dar ne-am ocupat de ei.

Nick ştia că asta însemna bătaie cu pumnii. Şi poate câteva lanţuri şi sticle sparte. Şi uneori şi cuţite. Se gândi dintr-odată că i se părea straniu cât de departe i se păreau toate lucrurile astea acum. Departe şi inutile.

– Mda, păi ce să-i faci... asta fu tot ce-i trecu prin minte să spună.

– Unii oameni nu învaţă niciodată, ştii cum e. Ai o ţigară? Am rămas chel.

– Da, în buzunarul de sus, răspunse Nick şi mai acumulă vreo zece mii de puncte, cât Cash îşi aprinse ţigara.

– Auzi, am pe cineva la un bar de striptease din centru. Aş putea să te bag.

– Da? răspunse Nick absent, în timp ce lovea bila şi o trimitea învârtindu-se pe masă.

– Sigur. Aş vrea să mă revanşez faţă de tine pentru treaba ailaltă. Poate vin într-o seară şi ieşim.

– Las-o baltă!

– Nu, frate, chiar vorbesc serios. Şi plătesc eu şi berea, na! Hai, nu-mi spune că LeBeck Alunecosul nu poate să se strecoare afară.

– Pot să ies când vreau. Doar deschid uşa de la bucătărie.

– Prin spate?

– Da. De obicei Zack e prins în faţă la bar până pe la trei. Două, duminica. Pot să mă furişez pe lângă Rio când am chef sau pot să ies pe ieşirea de incendiu.

- Locuieşti sus?
- Mda... Rândul tău.

Schimbară apoi poziţiile şi Cash continuă să-i pună întrebări, dar într-o manieră destul de relaxată. Toţi banii se duceau într-un seif din birou. Treaba ţinea de obicei până pe la 1 noaptea miercurea. Erau trei intrări. Uşa din faţă, cea din spate şi încă o intrare prin apartamentul de la etaj.

Până când Nick termină să-l bată de trei ori, Cash deja obţinuse toate informaţiile de care avea nevoie. Se scuză apoi şi plecă să se întâlnească cu Reece.

Nu îi pica prea bine că trebuia să-l păcălească aşa pe Nick. Dar asta era situaţia. Doar *era* o Cobră.

capitolul 8

Zack ieşi din duş, extrem de recunoscător că se terminase după-amiaza aceea care i se păruse fără sfârşit. Nu-l deranja foarte mult toată hârţogăria. Sau cel puţin nu o detesta. Sau, ei bine, la drept vorbind, o ura din tot sufletul, dar accepta faptul că era un rău necesar.

Dăduse comenzile la furnizori, îşi plătise facturile şi calculase cifrele pentru acel final de lună. Ei bine, poate că era cu vreo săptămână în urmă cu bilanţurile sfârşitului de lună, dar tot considera că se descurcase destul de bine.

Şi la fel putea spune şi despre afacerea lui.

Aparent, reuşise într-un final să o scoată din gaura în care o aruncase boala tatălui său şi toate cheltuielile pe care le necesitase. Fără îndoială, avea să-l usture un pic la buzunar să plătească creditul pe care îl luase pentru a-l scoate pe cauţiune pe Nick, dar era sigur că peste un an şi ceva va putea face mai mult decât doar să se uite la bărci în cataloage.

Se întrebă ce părere ar fi avut Rachel, dacă i-ar fi propus să-şi ia concediu şi să plece cu el într-o croazieră pe Marea Caraibilor. Îi plăcea să şi-o imagineze stând

întinsă la soare pe o punte lustruită şi purtând un costum de baie minuscul. Îi surâdea ideea de a-i privi părul fluturându-i în jurul feţei, în bătaia vântului.

Dar, desigur, înainte de asta, va trebui să-şi facă timp ca să verifice barca şi să testeze echipamentele. Şi se gândea că l-ar fi putut convinge şi pe Nick să meargă o zi în larg... sau poate chiar un weekend. Îşi dorea mult ca ei doi să poată petrece ceva timp împreună departe de viaţa cotidiană - departe de bar, de oraş şi de toate amintirile care îi legau de amândouă.

Cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, se duse în dormitor ca să se îmbrace. Spera din tot sufletul că cina de duminică de la familia Stanislaski avea să-i mai fisureze un pic scutul de apărare şi să-l facă să mai lase garda jos. Ori de câte ori Rachel vorbea despre familia ei, asta îl făcea să se gândească la ce rataseră ei... sau, mai bine spus, la ce pierduse Nick.

Puştiul nu avea nevoie decât de un pic de timp ca să vadă cât de bine puteau sta lucrurile. Se apropiau de jumătatea perioadei de probă de două luni şi, cu excepţia câtorva certuri, totul mersese destul de lin.

„Lui Rachel trebuie să-i mulţumesc pentru asta", îşi zise Zack, în timp ce-şi trăgea pe el o pereche de blugi. De fapt, trebuia să-i mulţumească pentru multe lucruri lui Rachel. Nu doar că îi oferise o a doua şansă lui Nick, dar adusese şi un plus incredibil în viaţa lui. Îi oferise ceva ce nu se aşteptase şi nu sperase niciodată să aibă. Ceva ce...

Inspiră adânc şi se uită lung la imaginea lui din oglindă. Când cineva se duce la fund pentru a treia oară în viaţa lui, deja recunoaşte semnele.

„Nu fi idiot, Muldoon!" spuse reflexiei sale. „Lasă lucrurile să vină de la sine şi ia-o pas cu pas. „Doamna vrea ca lucrurile să fie simple şi la fel şi tu!"

Ar fi bine să nu uite.

- Ai o întâlnire fierbinte? îl întrebă Nick, mimând dezinteresul şi sprijinindu-se de tocul uşii. Trecuse prin

dreptul camerei lui din întâmplare și îl surprinsese pe Zack holbându-se în oglindă.

– Ce? Mda, cred că s-ar putea spune și așa. Zack își trecu mâna prin părul ud, împrăștiind în jur picături de apă. Nu știam că te-ai întors.

– Intru în tură la șase. Din motive pe care nu le putea cuprinde cu mintea, Nick se pomeni copleșit de o avalanșă de amintiri ale tuturor ocaziilor în care stătuse în baie și-l privise pe Zack bărbierindu-se. Și cum se simțise atunci când Zack îl dăduse și pe el pe față prima dată cu cremă de ras. Rio are supă de vită în meniu în seara asta. Păcat că o s-o ratezi.

Zack își luă o cămașă.

– Ia tu și partea mea, altfel Rio o să mă pună s-o mănânc la micul dejun.

Nick zâmbi, dar își aminti că trebuia să mențină aparențele, așa că preschimbă zâmbetul acela într-un rânjet superior.

– Accepți multe rahaturi de la el.

– Păi, e mai mare decât mine.

– Da, da. Sigur...

Zack își încheie cămașa, privindu-l în oglindă pe Nick.

– Îi place să creadă că are grijă de mine. Și pe mine nu mă costă nimic să-l las să creadă asta. Ți-a povestit vreodată cum s-a ales cu cicatricea aia de pe față?

– A bâiguit ceva despre o sticlă spartă și un pușcaș marin beat.

– Da, ei bine, pușcașul ăla marin beat țintea după gâtul meu cu sticla spartă. Rio s-a băgat. Așa că, din punctul meu de vedere, îi datorez lui Rio mult mai mult decât să-i accept cicălelile. Își bagă cămașa în pantaloni, după care se întoarse și rânji. Și tu ești plătit ca să le asculți, așa că, în locul tău, nu m-aș plânge.

– Tipul e de treabă. Nick și-ar fi dorit să-l întrebe mai multe... ca de exemplu de ce un pușcaș marin beat ar fi vrut să-i taie lui gâtul. Dar se temea că Zack doar ar fi ridicat din umeri și ar fi evitat subiectul. Ascultă, dacă

ai noroc în seara asta, nu-ţi bate capul că trebuie să te întorci acasă.

Zack încremeni o clipă cu mâna pe fermoarul blugilor. Îşi muşcă limba şi se întrebă ce părere ar fi avut Rachel despre exprimarea fratelui său.

– Mersi, dar o să mă întorc oricum.

– Mda, pentru verificarea de culcare, nu-i aşa? mormăi Nick.

– Spune-i cum vrei, contracară Zack, după care se abţinu cu greu să nu înjure. Întâmplându-se orice s-ar fi întâmplat, era hotărât să poarte o conversaţie cu el de la cap la coadă, fără ca oricare din ei să ridice vocea. Uite ce e... nu mă gândesc că o să te furişezi pe fereastră la noapte sau ceva. Ce naiba, ai putea să faci asta şi cu mine aici. Dar se prea poate ca doamna să nu-şi dorească să aibă companie peste noapte.

Afirmaţia aceea îl îmbună într-o oarecare măsură pe Nick, care îşi agăţă degetele mari de colţurile buzunarelor şi zise:

– Nu te-au învăţat prea multe acolo în marină, nu-i aşa, frate?

Şi printr-un gest de care aproape că uitaseră cu desăvârşire amândoi, Zack îl frecă pe cap pe Nick cu încheieturile degetelor.

– Să mă pupi în fund, zise el, după care ieşi, ţinându-şi jacheta atârnată peste umeri. Şi să nu mă aştepţi. Mă simt norocos în seara asta.

Nick continuă să rânjească mult după ce uşa se închise în spatele lui Zack.

Rachel tocmai descuia uşa de la bloc când Zack îşi făcu apariţia în spatele ei.

– Am ajuns la fix, zise el şi o sărută scurt pe ceafă.

– Poate tu. Eu am fost în întârziere toată ziua. Speram să mă întorc şi să fac o baie lungă înainte să ajungi tu.

– Vrei să faci baie? Şi de îndată ce ajunseră în lift, o lipi de perete. Fă! O să te spăl pe spate.

– Ce băiat bun! Când gura lui o găsi pe a ei, simţi o durere stranie undeva adânc în fiinţa sa, care-i amintea exact cât de mult îşi dorise să fie din nou cu el. Miroşi foarte bine...

– Probabil de la ăştia, zise el şi scoase de la spate un buchet mare de trandafiri albi într-un ambalaj frumos.

Şi-ar fi dorit din toată inima să suspine de emoţie şi bucurie, dar se abţinu.

– Altă mită? întrebă şi nu putu rezista tentaţiei de a-şi îngropa faţa între flori.

– Îi vindea un tip cu vreo două străzi mai în spate. Părea să aibă nevoie de câţiva dolari.

– Oh, tu, sensibilule! zise şi îi întinse cheile ca să descuie el, în timp ce ea continua să adulmece florile.

– Să nu mai spui la nimeni.

– O să te coste, să ştii. După ce închise uşa cu piciorul, îşi aruncă servieta pe cuierul de la intrare şi aşeză pe masă buchetul de trandafiri. Aşa că să văd plata, Muldoon, ceru ea, îmbrăţişându-l strâns.

Şi exista atâta bucurie în îmbrăţişarea aceea! Şi da, exista şi pasiune, şi fervoare. Şi durerea dulce şi puternică a dorinţei. Doar că bucuria era ceva atât de neaşteptat... atât de rapid şi deplin, încât râse pe buzele lui, în timp ce el o răsucea.

– Mi-a fost dor de tine! zise, continuând să o ţină în braţe, ridicată la câţiva centimetri deasupra podelei.

– A, da? Rachel zâmbi, cu mâinile petrecute confortabil în jurul gâtului lui. Poate mi-a fost şi mie dor de tine... Un pic. Cât ai de gând să mă mai ţii aşa?

– Păi, măcar aşa pot să mă uit drept la tine. Eşti superbă, Rachel!

Şi nu atât cuvintele, cât felul în care le rosti o făcu să i se pună un nod în gât.

– Să ştii că nu-i nevoie să mă îmbunezi...

– Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât de frumoasă eşti... altfel decât că... uneori, când mă uit la tine, îmi amintesc cum arată marea, la răsărit, când toate culorile se revarsă din cer, ca nişte şiroaie de vopsea care se scurg

de pe orizont şi cad în apă. Şi timp de câteva minute totul e atât de viu... atât de... nu ştiu... special! Şi asta simt şi când mă uit la tine.

Ochii i se întunecaseră de o emoţie pe care nici măcar nu putea începe să o interpreteze. Şi nu ştiu ce altceva să facă decât să-şi lipească obrazul de al lui.

- Zack... Numele lui se rostogoli de pe buzele ei ca o şoaptă şi mai că ar fi izbucnit în plâns din clipă în clipă, dacă nu mai destindea cumva atmosfera. Trandafiri şi poezie... toate într-o singură zi. Uau! Nu ştiu ce să spun!

Încântat, el îşi îngropă faţa în părul ei.

- Asta ar fi o primă dată.

- Hai să nu fim...

- Neglijenţi, termină ea în locul lui, râzând. Noi? Glumeşti, nu? Dar când se aşează pe canapea, continuă să o ţină cuibărită în poala lui. Dă-mi să văd ce-ţi face vânătaia.

- A trecut, zise ea, chiar în timp ce el îi înclina uşor capul pentru inspecţie. Partea cea mai rea a fost că s-a aflat despre ce s-a întâmplat şi toată ziua a trebuit să suport compătimiri şi sfaturi. Dacă poliţiştii ăia îşi ţineau gura, puteam să spun că m-am lovit de o uşă.

- Dă-ţi jos haina aia şi puloverul...

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Eşti un romantic incurabil, Muldoon!

- Taci! Vreau să-ţi văd gâtul.

- E bine...

- Mda, sunt sigur. De-aia porţi pulovere care te acoperă până la bărbie, nu?

- Sunt foarte la modă sezonul ăsta.

- Dă-l jos, iubito, ca să nu trebuiască s-o fac eu în locul tău.

Lui Rachel i se luminară imediat ochii.

- Ah! Ameninţarea unui om al legii. Se descălţă de pantofi şi îşi ridică bărbia sfidătoare. Încearcă numai, amice. Hai să vedem cât de dur eşti de fapt...

Ea nu se opuse prea mult, dar zvârcolirile inițiale se dovediră suficient pentru a-i excita teribil pe amândoi. Iar până când o imobiliză pe canapea, cu brațele întinse deasupra capului și cu încheieturile strânse în mâinile lui, deja gâfâiau amândoi.

- Am fost blândă cu tine de data asta, îi spuse ea.

- Am observat, da.

Jacheta era mototolită pe podea lângă ei. Zâmbind, Zack începu să-i ridice puloverul centimetru cu centimetru, lăsându-și degetele să alunece pofticioase peste mătasea de dedesubt.

Lui Rachel i se tăie o clipă răsuflarea, după care scoase un oftat tremurând.

- Acela nu e gâtul meu, reuși ea să spună, când el îi cuprinse și îi strânse ușor sânul.

- Doar mă asiguram. Fără să-și ia ochii de la ea nici măcar o fracțiune de secundă, îi tachină sfârcul până când se transformă într-un mugure fierbinte și tare. Ești foarte sensibilă la atingere, Rachel.

La atingerea lui... gândi ea, înfiorându-se. Numai la a lui.

Extrem de încet... pentru că era foarte hotărât să savureze fiecare moment, îi ridică ușor puloverul. Îi eliberă încheieturile ca să i-l poată scoate de tot, după care i le imobiliză din nou.

- Zack...

Dar el ignoră felul în care mișca și îndoia mâinile.

- E rândul meu la cârmă, șopti el. Ți-am spus o dată că vreau să te înnebunesc... mai știi?

Și chiar reușea. Deja reușea al naibii de bine.

- Vreau să te ating...

- O să mă atingi. Își alunecă mai întâi un deget de-a lungul gâtului ei, studiindu-i cu atenție vânătăile. Începeau să treacă și dispărea vinețeala, lăsând în urmă o nuanță gălbuie. Nu vreau să te mai văd rănită vreodată. Se aplecă și-i trasă ușor un colier de sărutări peste semne. Niciodată!

– Nu mă doare. Inima îi bubuia în piept şi îşi simţea pulsul extrem de accelerat sub buzele lui. Nu am nevoie să fiu sedusă.

– Oh, ba da, ai... Dar ţi-e frică să te laşi... ceea ce face simpla idee afurisit de irezistibilă. Aşa că va trebui să ai încredere în mine.

Se mută mai jos, astfel încât să-i poată descheia şi scoate fusta. Vreau să te duc în multe locuri. Gura lui se lipi de a ei, sărutând, mângâind şi tachinând. Locuri stranii şi minunate. Şi apoi se avântă parcă dorind să o devoreze cu totul.

Călătoria nu fu lină şi calmă, dar nu avea de ales, decât să meargă oriunde o conducea el. Dorinţa asta nestăvilită de a obţine plăcere şi urgenţa nevoii de el erau încă atât de noi, încât nu ştia cum să se apere împotriva lor. Mâna lui aluneca pe trupul ei, zăbovind aici sau explorând colo, în timp ce gura lui o devora pe a ei cu o foame teribilă.

Nu mai avea nici o scăpare, se gândi Rachel cu disperare, în timp ce o purta dureros de aproape de eliberarea tumultuoasă. Era captivă în el şi complet pierdută într-un labirint de senzaţii nebănuite. Se cutremura sub mâna lui, mult prea absorbită de propria nevoie, ca să-şi dea seama cât de delicios de păcătoase şi seducătoare deveneau mişcările ei.

– Ultima dată n-am avut timp să apreciez toate astea cum se cuvine, şopti Zack, trecându-şi degetele în sus peste ciorapul ei subţire, transparent şi spre jartiera albă imaculată. Ştia că probabil ea le considera lucruri practice de purtat. Dar lui i se păreau incredibil de erotice.

Cu o mişcare de degete iscusită şi expertă, care-i smulse un geamăt de pe buze, îi desfăcu un ciorap şi apoi şi pe celălalt, înainte de a se tortura amândoi cu actul lasciv de a-i rula pe rând în jos pe picioare, centimetru după centimetru.

Fu nevoit să îngenuncheze pe podea ca să-i poată gusta gambele, locul ascuns din spatele genunchilor

şi pielea incredibil de mătăsoasă a coapselor. Ea scoase un geamăt de plăcere, când el îşi plimbă limba pe sub lenjeria ei, ca să guste carnea fierbinte şi sensibilă de dedesubt. Nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea, îi dădu jos de tot lenjeria ca să se poată delecta cu libertatea şi plăcerea de a se înfrupta mai mult din ea.

Apoi primul val de extaz o copleşi şi se arcui sub el, şoptind ceva în ucraineană, în timp ce se cutremura. Liberă din nou, întinse mâinile şi se agăţă de el, până când se luptau amândoi să-şi dea jos hainele. Carne înfierbântată pe piele febrilă, Rachel se lipi de el cu totul, dezechilibrându-l, până când reuşi să îi încalece şolduri-le şi gura ei se uni cu a lui într-un sărut pasional.

– Acum! fu tot ce spuse... tot ce *putea* să spună, când o prinse de şolduri.

– Chiar voiam să te scot în oraş, zise Zack, în timp ce stăteau întinşi pe canapea, cu picioarele încolăcite.

– Sunt sigură.

El zâmbi, recunoscând satisfacţia somnoroasă din vocea ei.

– Vorbesc serios. Dar putem să ne îmbrăcăm la loc şi să mai încercăm o dată.

Râzând scurt, ea îşi lipi uşor buzele de pieptul lui. Simţi cum inima încă îi bubuia în piept.

– Nu pleci nicăieri, Muldoon. Cel puţin până nu termin cu tine.

– Dacă insişti...

– Păi, pentru asta există catering. Ce zici de mâncare chinezească?

– S-a făcut. Dar cine se ridică să sune?

Ea îşi schimbă poziţia, ca să se delecteze cu plăcerea de a-şi atinge obrazul de pielea lui.

– Hai să dăm cu banul!

Zack pierdu, şi Rachel profită de acel moment de respiro ca să facă un duş rapid. Iar când ieşi din baie, cu părul ud şi cârlionţat, purtând un halat alb până la genunchi, îl găsi turnând câte un pahar de vin pentru ei.

– Cred că mă repet, zise el, întinzându-i un pahar. Dar sigur arăţi foarte bine aşa udă.

Îşi trăsese blugii pe el, dar nu se mai obosise să-şi ia şi tricoul. Rachel îşi plimbă uşor degetul în jos pe pieptul lui.

– Puteai să mi te alături.

– Atunci sigur nu l-am mai fi prins pe băiatul de la livrări.

– Mda, cred că ai dreptate că nu ar fi fost o idee bună... mai ales că ne aduce rulouri cu ou. Se duse apoi la bucătărie după farfurii şi le aşeză pe măsuţa de la fereastră. Şi chiar trebuie să mă alimentez. Azi la prânz n-am avut timp să mănânc decât un baton de cereale. Pentru că atmosfera părea potrivită, aprinse câteva lumânări. Nick a trecut pe la mine azi când eram la birou.

– Aha.

– Aş fi vrut să am mai mult timp la dispoziţie să stau de vorbă cu el, zise ea, apropiind băţul de chibrit de o lumânare şi uitându-se cum se aprindea. M-a prins între telefoane şi înainte de o întâlnire cu procurorul.

O urmări mişcându-se prin încăpere, îmbrăcată în halatul ei practic şi transformând lumina în romantism cu lumânările ei. Se întrebă dacă îşi dădea seama cât de erotic era contrastul acela.

– Nu trebuie să-mi explici nimic, Rachel.

Ea stinse un băţ de chibrit şi aprinse altul. Nu era vorba că ar fi fost superstiţioasă, dar nu avea nici un rost să rişte să încerce să aprindă trei cu un singur băţ.

– Nu, dar vreau să găsesc o explicaţie pentru mine. Voia să mergem să luăm prânzul, dar n-am avut cum. Însă voiam să vorbesc cu el despre... despre situaţia creată.

– Despre faptul că te vrea adică...

– N-aş spune aşa, zise ea, după care oftă adânc, când sună interfonul. Descuie şi apoi deschise uşa pentru băiatul de la livrări. Pur şi simplu a interpretat greşit recunoştinţa şi prietenia...

Zack se uita lung la ea în strălucirea lumânărilor.

– Cum zici tu.

Nemulţumită, Rachel se duse la masă şi se aşeză.

- Tu faci cinste, Muldoon.

Zack încuviinţă din cap şi îşi scoase portofelul. Până când sună la uşă curierul, pregătise deja suma pe care o avea de plată şi bacşişul. Puse pe masă cele trei pungi mari de hârtie, după care scoase cutiile mici şi albe de carton. În câteva minute, aerul din încăpere era îmbibat de arome exotice.

- Vrei să-mi povesteşti şi restul?

- Păi... începu Rachel, luând nişte tăieţei de orez cu beţişoarele. Am început prin a-i explica despre diferenţa de vârstă dintre noi. Mmm! exclamă apreciativ. Şi nu a înghiţit-o, zise apoi cu gura plină. A venit cu nişte argumente foarte convingătoare şi, din moment ce nu aveam cum să le combat, am schimbat tactica.

- Te-am văzut în acţiune în instanţă, îi aminti el.

- I-am explicat problema etică, ridicată din faptul că sunt tutorele lui, şi cum nu era posibil să fim ceva mai mult decât atât. Gânditoare, luă apoi o îmbucătură de porc cu sos dulce-acrişor. Şi a părut să înţeleagă asta.

- Foarte bine.

- Mda, aşa m-am gândit şi eu. Adică a fost de acord cu mine. Ba chiar s-a comportat ca un om matur. Dar înainte să plece a spus ceva despre cum n-o să fie aşa de greu să mai aşteptăm cinci săptămâni.

Zack nu zise nimic un moment. După aceea râse scurt şi ridică paharul de vin.

- Mda, nu poţi să nu-i acorzi credit puştiului pentru asta.

- Treaba asta e foarte serioasă, Zack.

- Da, ştiu, ştiu. E o situaţie dificilă pentru noi doi, dar nu ai cum să nu admiri cum ţi-a întors-o.

- Ţi-am zis că e abil. Aruncă o privire într-o altă cutiuţă cu mâncare şi ciuguli un pic de salată rece de pui cu păstăi de fasole. Chiar nu ştii nici o adolescentă drăguţă şi de treabă pe care să o trimiţi în direcţia lui?

- Lola are o fiică, zise Zack gânditor. Cred că are în jur de şaisprezece ani.

– Lola are o fată adolescentă?

– Trei, mai exact. Îi place să spună că a început de timpuriu, ca să poată să o ia razna liniștită când face patruzeci de ani. Pot să încerc să vorbesc cu ea.

– Sigur n-are ce să strice. O să mai încerc și eu să discut cu el... deși, sinceră să fiu, sper să-i treacă într-o săptămână sau două.

– Eu nu m-aș baza pe asta. Se întinse peste masă și o luă de mână. Cam ai tendința să rămâi în mintea unui bărbat.

– Hmm... adică și tu te gândești la mine când prepari băuturi și flirtezi cu clientele tale?

– Cu Pete nu flirtez niciodată.

Rachel izbucni în râs.

– Mă gândeam mai degrabă la „gagicile" alea două care mai vin pe la bar... blonda și roșcata care își comandă mereu cocktailuri cu mentă.

– Ai un spirit de observație foarte bun, doamnă avocat.

– Ochii verzi ai roșcatei nu se dezlipesc de tine.

– Sunt albaștri!

– Aha!

El clătină din cap, uimit cât de ușor picase în capcana ei.

– Păi, e profitabil să-ți cunoști clienții fideli. Și-n plus, îmi plac ochii căprui... mai ales când bat spre auriu.

Îl lăsă să-și atingă ușor buzele de ale ei.

– Prea târziu, zise ea și râse. E în regulă, Muldoon. Pot oricând să împrumut satârul ăla de la Rio, dacă observi mai mult decât ochii ei.

– Atunci sunt în siguranță. N-am acordat niciodată prea multă atenție pistruilor ălora drăguți pe care îi are pe nas... Sau gropiței sexy, care i se formează în bărbie.

Rachel mijì ochii și își mușcă buza.

– Dacă te uiți mai jos de-atât, o să te pomenești înotând prin ape foarte... foarte adânci.

– E în regulă... sunt un înotător bun.

*

Ceva ore bune mai târziu, când Zack se băgă în patul lui rece şi singuratic, se încălzi gândindu-se la seara petrecută cu Rachel. Fusese plăcut... foarte plăcut să stea aşa împreună şi să râdă, cu cutii de carton şi mâncare chinezească în faţă. Gustaseră unul de la celălalt şi stătuseră de vorbă la lumina lumânărilor. Nu despre Nick sau despre slujbe, ci despre tot felul de lucruri.

Şi apoi făcuseră dragoste din nou, tandru şi romantic, în timp ce noaptea se lăsase în jurul lor.

Apoi trebuise să plece. Avea responsabilităţi de la care nu se putea eschiva. Dar în timp ce se relaxa, pregătindu-se pentru somn, Zack îşi lăsă mintea să rătăcească, imaginându-şi cum ar fi fost să doarmă cu ea.

Cum ar fi fost să se trezească cu ea. Să o simtă cuibărită lângă el, dimineaţa, când suna alarma. Să o privească. Să râdă în sinea lui în timp ce o privea învârtindu-se în grabă prin apartament, pregătindu-se să plece la serviciu.

Ar fi purtat unul dintre costumele acelea elegante ale ei, în timp ce-şi beau cafeaua împreună în bucătărie, discutând despre planurile pe care le aveau pentru ziua în curs.

Şi uneori ar fi luat un prânz rapid împreună, pentru că nu le plăcea nici unuia să treacă o zi întreagă fără să se atingă. Şi când ar fi putut, şi-ar fi putut lua seara câteva ore libere de la bar, ca să o conducă acasă de la birou. Iar când n-ar fi putut, ar fi aşteptat cu nerăbdare să o vadă seara intrând pe uşă şi aşezându-se pe un scaun de la bar, unde ar mânca o porţie din chiliul special al lui Rio şi ar flirta cu el în timp ce lucra.

Şi apoi ar fi plecat acasă împreună.

Şi într-un weekend cu vreme bună, ar fi putut merge împreună să navigheze. Ar fi învăţată să mânuiască echea. Şi ar fi plutit aşa pe apa albastră şi limpede, cu velele fluturând în vânt...

Valurile erau înalte ca nişte munţi, izbindu-se de vas cu sălbăticie. Vântul urla la fel de năprasnic ca o mie

de femei care țipau și se tânguiau la unison. Îngropând adânc o frică, despre care știa că ar fi fost la fel de distructivă ca un uragan, ieși împleticindu-se pe punte, agățându-se strâns de balustrada alunecoasă, în timp ce lătra ordine în stânga și-n dreapta.

Vântul aprig îi biciuia fața, orbindu-l de-a dreptul. Avea ochii roșii și-l usturau de la apa sărată. Știa că barca era undeva în larg - o reperase pe radar -, dar nu putea vedea nimic altceva decât zid după zid de apă mortală.

Următorul val izbi cu forță puntea, amenințând să-l doboare. Fulgerele brăzdau cerul precum un glonț care sfărâma sticla. Nava se clătina. Îl văzu pe marinar căzând peste bord și îi auzi țipătul disperat, în timp ce mâinile lui căutau înfrigurate să se apuce de ceva. Zack se aruncă nebunește și reuși să apuce cu degetele o mânecă și apoi o încheietură.

- O frânghie! Pentru Dumnezeu! Să-mi dea cineva o frânghie!

Și apoi trăgea greutatea moartă înapoi peste marginea vasului.

Vânt năprasnic și apă. Vânt și apă.

Și apoi, printr-o străfulgerare de lumină, zări barca distrusă.

- Coborâți frânghia de tractare. Și repede!

Un alt fulger spintecă întunericul și putu să distingă trei siluete. Se legaseră de barcă... Un bărbat de cârmă, o femeie în spatele lui și o tânără fată de catarg.

Se luptau vitejește, dar o barcă de doisprezece metri nu putea ține piept furiei unui furtuni pe mare. Era imposibil să trimită după ei o barcă de salvare. Și nu putea decât să spere că unul dintre ei putea să țină ambarcațiunea stabilă în timp ce celălalt asigura frânghia de tractare.

Luminile de semnalizare aruncau instrucțiuni strălucitoare prin întuneric și furtună.

Totul se întâmpla foarte repede. Încă un fulger spintecă noaptea neagră, și catargul se frânse și se prăbuși

ca un copac, doborât de topor. Se uita îngrozit cum fata era trasă la fund în vârtejurile de apă.

Nu avea timp de gândire. Zack reacţionă din instinct pur. Apucă un dispozitiv de plutire şi se aruncă în ochiul furtunii.

Cădea şi cădea într-o vâltoare infinită, în timp de uraganul îi arunca în toate părţile corpul, ca şi când nu ar fi fost altceva decât un zar mic în mâna unui parior înrăit. Negru. Întuneric beznă. Şi apoi strălucirea albă fugară a unui fulger. Se izbi de un val, care i se păru la fel de tare precum o stâncă. Şi apoi fu înghiţit cu totul în întunericul fluid. O senzaţie asemănătoare cu moartea.

Zack se trezi din coşmar gâfâind şi luptându-se să respire. Cearşafurile erau ude leoarcă de sudoare, iar el tremura din toate încheieturile. Gemu şi-şi lăsă capul să-i cadă pe spate, în timp ce aştepta să treacă primul val copleşitor de greaţă.

Camera se roti cu el, când se ridică în picioare. Din experienţele trecute, Zack ştia să închidă ochii până când se liniştea totul în jurul lui. Înaintă orbeşte prin întuneric şi se duse la baie să îşi dea cu un pic de apă rece pe faţă.

– Hei, eşti bine? Nick stătea prudent în pragul uşii. Ţi-e rău sau ceva?

– Nu. Puse palma căuş sub robinet şi luă suficientă apă cât să-şi aline gâtul uscat. Du-te înapoi la culcare!

Nick şovăi o clipă, studiind chipul palid al lui Zack.

– Arăţi ca şi când ţi-ar fi rău.

– Am zis că sunt bine, la naiba! Cară-te!

Ochii lui Nick se întunecară de furie chinuită, după care se răsuci şi dădu să plece.

– Hei, stai un pic! Îmi pare rău, zise Zack şi oftă adânc. Am avut un coşmar. Îmi lasă o stare nasoală.

– Ai avut un coşmar?

– Asta am spus, da, zise Zack stânjenit şi luă un prosop să se şteargă.

Lui Nick îi venea extrem de greu să şi-l închipuie pe marele, puternicul şi fiorosul Zack având un coşmar – sau orice altceva, de altfel – care să-l lase palid şi asudat.

– Ăăă... vrei ceva de băut?

– Da, zise Zack, recăpătându-şi oarecum stăpânirea de sine şi lăsând deoparte prosopul. Mai e un pic din whiskyul bătrânului la bucătărie.

O clipă mai târziu, Zack se duse după Nick. Se aşeză pe braţul unui fotoliu, în timp ce Nick îi turna într-un pahar trei degete de whisky. Luă paharul şi sorbi, după care şuieră scurt.

– Nu-mi dau seama cum i-a mai rămas întreg ficatul spre sfârşit...

Nick îşi dorea să-şi fi tras nişte pantaloni lungi peste cei scurţi de pijama pe care îi purta. Măcar aşa ar fi avut buzunare în care să-şi îndese mâinile.

– Cred că atunci când a început să uite lucruri, l-a ajutat să dea vina pe whisky, decât pe... ştii tu.

– Pe Alzheimer. Da. Zack mai luă o înghiţitură lungă şi lăsă whisky-ul să-i zăbovească pe limbă o clipă, pentru ca gâtul său să aibă timp să se obişnuiască cu ideea a ceea ce urma.

– Te-am auzit agitându-te pe acolo. Suna destul de rău.

– Păi, chiar a fost destul de nasol. Zack aplecă uşor paharul, privind lichidul de culoarea chihlimbarului dansând pe marginile de sticlă. Uragan. Al naibii de urât. Şi ştii ce n-am înţeles niciodată? De ce au început să le denumească şi după tipi. Crede-mă pe cuvânt... forţa şi furia unui uragan... sunt cât se poate de feminine. Lăsă apoi capul să-i cadă pe spate şi îşi lăsă ochii să i se închidă. Au trecut aproape trei ani şi tot mă mai gândesc la „femeia" aceasta... mă bântuie.

– Vrei să... începu Nick, dar apoi se opri şi nu-şi mai termină ideea. Asta ar trebui să te ajute să dormi.

Zack înţelegea foarte bine că Nick îşi dorea să-l întrebe. Şi într-un fel voia şi el. Poate că era cel mai bine pentru amândoi să discute despre acest subiect.

– De abia plecasem din insulele Bermude, când am primit apelul de ajutor. Eram nava aflată cel mai aproape, şi căpitanul a fost nevoit să facă o alegere dificilă. Ne-am întors în uragan. S.O.S.-ul venise de la trei civili aflaţi într-o ambarcaţiune de agrement. Fuseseră deturnaţi de la curs şi nu reuşiseră să ajungă la ţărm înainte să lovească furtuna.

Fără a spune nimic, Nick se aşeză pe braţul canapelei, astfel încât să stea cu faţa spre fratele său.

– Vântul bătea cu o putere de şaptezeci şi cinci de noduri, iar mările... Ei bine, cred că valurile erau cam de vreo doisprezece metri. Eu mai trecusem printr-un uragan, dar după ce ajunsesem deja la ţărm. Poate fi rău... extrem de rău... dar crede-mă când îţi spun că nimic nu se compară cu unul pe mare. Şi până nu trăieşti aşa ceva, chiar nu ştii ce-i aia frică adevărată. Până nu auzi şi nu vezi aşa ceva. Locotenentul a încasat o lovitură în cap, care l-a lăsat lat. Şi am fost la un pas de a pierde o jumătate din echipaj peste bord în noaptea aia. Uneori se făcea întuneric... atât de întuneric, că nu-ţi puteai vedea nici mâinile din faţa ochilor tăi... dar vedeai apa ridicându-se. Şi apoi urmau fulgere care te orbeau.

– Păi, şi cum trebuia să-i găsiţi în toată negura aia?

– Îi reperaserăm pe radar. Maistrul timonier putea găsi nava aia şi cu ochii închişi. Era foarte bun. Şi apoi i-am reperat la treizeci de grade de tribord. Legaseră copilul... o fetiţă... de catargul principal. Bărbatul şi femeia se luptau să ţină barca la suprafaţă, dar deja luaseră multă apă. Aveam timp. Îmi amintesc foarte clar cum m-am gândit că puteam să reuşim. Şi apoi s-a rupt catargul. Mi s-a părut că am auzit-o pe fetiţă ţipând, dar probabil a fost doar vântul, din moment ce s-a dus la fund într-o clipită. Aşa că m-am aruncat după ea.

– Te-ai aruncat după ea? repetă Nick, cu ochii cât cepele. Adică ai sărit în apă?

– M-am aruncat peste bord, înainte să am timp să mă gândesc. Nu o făceam pe eroul sau ceva... pur şi simplu n-am gândit deloc. Crede-mă, că dacă aş fi stat chiar

şi o secundă să mă gândesc... lăsă propoziţia în aer şi dădu pe gât şi restul whisky-ului din pahar. A fost ca şi când aş fi sărit de pe un zgârie-nori. Nu crezi că o să se mai termine vreodată căderea aia în gol. Îţi vezi sfârşitul cu ochii iar şi iar, şi asta îţi dă o grămadă de timp să-ţi dai seama că tocmai te-ai sinucis. A fost o prostie... dacă vântul ar fi bătut altfel, m-ar fi putut izbi cu uşurinţă de partea laterală a navei. Dar am avut noroc şi m-a aruncat peste bord. Şi apoi m-am izbit de valuri. Şi, Doamne, Dumnezeule... a fost ca şi când m-aş fi lovit cu toată puterea de ciment.

Abia mai târziu pricepuse că îşi rupsese clavicula şi că-şi dislocase umărul stâng.

- Nu reuşeam deloc să mă stabilizez să înot. Apa mă tot arunca în toate părţile, trăgându-mă la fund. Era atât de neagră că luminile de căutare abia dacă penetrau suprafaţa. Şi m-am pomenit acolo, înecându-mă şi nici măcar nu mai ştiam ce făceam. A fost noroc chior că am găsit catargul acela. Fetiţa se încurcase în sfoară. Nici nu ştiu de câte ori ne-am dus la fund în timp ce încercam s-o dezleg. Aveam mâinile complet amorţite şi lucram orbeşte. Într-un final am reuşit s-o eliberez şi să-i pun dispozitivul de plutire. Mi s-a zis că am legat şi frânghia de remorcare, dar eu nu-mi amintesc. Ţin minte doar că mă ţineam de ea şi aşteptam ca următorul val să ne isprăvească pe amândoi. Şi apoi m-am pomenit trezindu-mă la infirmerie. Puştoaica era acolo, înfăşurată într-o pătură şi mă ţinea de mână. Zâmbi atunci. Îl ajuta şi îi făcea bine să se gândească la partea asta. Numai la partea asta. Era o maimuţică teribil de dură. Nepoata unui afurisit de amiral.

- Şi tu i-ai salvat viaţa.

- Poate. În primele luni, visam în fiecare noapte cum mă arunc peste bord, de fiecare dată când închideam ochii. Acum se mai întâmplă doar o dată sau de două ori pe an. Dar încă mă mai sperie de moarte...

- Nu credeam că ţie ţi-ar putea fi frică de ceva...

- Oh, din contră. Mă sperie multe lucruri, zise Zack încet şi-i întâlni privirea fratelui său. O vreme mi-a fost teamă că n-o să mai pot să stau niciodată pe punte să mă uit la mare. Mi-a fost teamă să mă întorc aici, pentru că ştiam că odată ce o voi face, toată viaţa mea se va schimba. Şi mi-e frică să nu ajung ca bătrânul... bolnav, fragil şi la capătul puterilor. Şi cred că mi-e frică şi că şi tu o să ieşi pe uşile alea peste câteva săptămâni, având aceeaşi părere despre mine pe care o aveai când ai intrat.

Nick rupse primul contactul vizual şi se uită la peretele umbrit de dincolo de umărul lui Zack.

- Sincer, nu ştiu ce simt. Te-ai întors, pentru că ai fost forţat de împrejurări s-o faci. Eu am rămas, pentru că nu aveam unde altundeva să mă duc.

Nu aveai cum să te contrazici cu adevărul. Şi din câte îşi putea da seama Zack, Nick rezumase totul perfect.

- Înainte nu prea aveam nici o şansă.

- N-ai făcut prea mulţi purici pe aici...

- Nu mă puteam înţelege cu bătrânul şi...

- Tu ai fost singurul lucru de care i-a păsat vreodată, izbucni atunci Nick. În fiecare zi nu auzeam altceva decât cât de grozav erai şi cum făceai ceva important cu viaţa ta. Ce erou erai. Şi cum eu eram un nimic. Dar se potoli repede şi înghiţi în sec, cu amărăciune. Dar este în regulă. Tu erai sânge din sângele lui, în timp ce eu am fost doar o povară care i-a fost aruncată în cârcă, atunci când a murit mama.

- Să ştii că el nu gândea aşa. Nu era deloc de părerea asta, insistă Zack. Pentru numele lui Dumnezeu, Nick, cât am locuit cu el, n-a fost niciodată mulţumit nici de mine. Eu eram aici, şi mama mea nu mai era. Şi asta era suficient ca să-l facă să se simtă jalnic ori de câte ori se uita la mine. Dar ce naiba, că nu vorbea serios! Zack închise ochii o clipă şi nu văzu licărirea de uimire care îi traversă chipul lui Nick. Pur şi simplu, aşa era el. Şi mie mi-a luat ani să-mi dau seama că se lua mereu de mine, pentru era singura modalitate pe care o ştia de a fi tată. Şi a fost la fel şi cu tine.

– Nu a fost... dar de data asta Nick se opri din vorbit, fără să-şi mai termine propoziţia sau gândul.

– A întrebat de tine, înspre final. Chiar îşi dorea să te vadă, Nick. În majoritatea momentelor lui de luciditate, credea că erai încă un copilaş. Şi uneori... de fapt, mai mereu... ne încurca unul cu celălalt. Şi apoi urla la mine cât pentru amândoi, adăugă zâmbind, însă Nick nu-i răspunse la zâmbet. Nu te învinovăţesc pentru că ai păstrat distanţa sau că i-ai purtat pică pentru toţi anii de critici şi de nemulţumiri. Înţeleg că era prea târziu pentru el, Nick. Dar nu trebuie să fie prea târziu şi pentru tine...

– Ce-ţi pasă ţie?

– Tu eşti toată familia care mi-a mai rămas. Se ridică şi-şi puse o mână pe umărul lui Nick. Se relaxă când văzu că nu i-o îndepărtă. Şi poate că în cele din urmă o să rămâi singura familie pe care o voi avea vreodată. Nu vreau să pierd asta.

– Nu ştiu cum să fiu parte dintr-o familie, murmură Nick.

– Nici eu. Dar poate că i-am putea da de cap împreună.

Nick se uită în sus o clipă, după care îşi mută privirea.

– Poate. Oricum... suntem blocaţi unul cu altul încă vreo câteva săptămâni.

„E suficient şi atât!" se gândi Zack şi-l strânse uşor de umăr pe Nick. Asta va fi suficient pentru moment.

– Mersi de pahar, puştiule. Şi, te rog, fă-mi o favoare şi nu menţiona nimănui nimic despre treaba asta cu coşmarul.

– Asta pot să fac. Nick îl privi pe Zack îndreptându-se spre dormitorul său. Zack...?

– Da?

Nu ştia ce voia să îi spună... în afară de faptul că treaba asta se simţea bine. Şi că el se simţea bine.

– Nimic. Noapte bună.

– Noapte bună. Zack se băgă înapoi în pat oftând şi foarte sigur că va dormi ca un bebeluş în noaptea aceea.

capitolul 9

Ceva se schimbase. Rachel nu-şi putea da seama exact ce anume era diferit, dar în timp ce stătea pe scaunul dintre Zack şi Nick în metroul care îi ducea spre Brooklyn, înţelegea că se întâmpla ceva cu ei doi. Ceva complet diferit.

Şi asta o ţinea cu sufletul la gură. O făcea să se întrebe dacă poate făcea o greşeală să aducă problemele bărbaţilor din stânga şi din dreapta ei în casa părinţilor săi.

Doar că era de fapt şi problema ei, recunoscu atunci. La urma urmei, nu putea nega faptul că ţinea la amândoi cu mult mai mult decât ar fi fost considerat „profesional". Simţea un soi de înrudire sufletească cu Nick - şi presupunea că era vorba despre sindromul fratelui mai mic. Ba mai mult de atât, fusese complet sinceră atunci când îi mărturisise lui Zack că avea o slăbiciune pentru băieţii răi.

Îşi dorea să facă ceva mai mult pentru Nick LeBeck decât doar să îl ajute să se ţină departe de închisoare.

Cât despre fratele mai mare al lui Nick, ei bine, cu el trecuse de mult de toate graniţele profesionale, ajungând la ceva ce se putea numi o aventură amoroasă în toată regula. Şi în timp ce stătea aşa lângă el în vagonul de metrou care se clătina, nu putea să se abţină să nu se gândească la ultima dată când fuseseră împreună singuri. Şi nu era nevoie de nici un efort de imaginaţie ca să-şi închipuie cum va fi fost data viitoare când vor putea fura câteva ore doar pentru ei.

Rachel cugetă apoi că, fără îndoială, mama ei avea să simtă lucrul acesta. Când venea vorba despre copiii ei, Nadiei Stanislaski nu-i scăpa absolut nimic. Se întrebă ce părere va avea mama ei despre el. Şi ce credea despre faptul că fetiţa ei îşi luase un amant.

Hotărî apoi că pentru doi oameni care juraseră să nu complice în nici un fel lucrurile, ea şi Zack nu se descurcaseră deloc bine. Fusese atât de sigură că se va putea

ţine de lista ei de priorităţi şi că va putea să accepte doar aspectele fizice ale unei relaţii cu un bărbat pe care îl plăcea şi pe care îl respecta, fără să cugete prea mult la ce va întâmpla după aceea.

Dar se gândea prea mult la Zack şi începuse să se considere ca fiind parte dintr-un cuplu, când fusese mereu absolut mulţumită să fie pe cont propriu.

Dar acum, când se gândea la a merge mai departe fără el, întreg tabloul existenţei sale devenea gri şi anost.

Însă asta era numai şi numai problema ei, îşi aminti Rachel cu stoicism. La urma urmei, făcuseră un pact, şi ea îşi respectase mereu cuvântul dat. Aşa că era o problemă de care trebuia să se ocupe la momentul potrivit. Mult mai presantă însă era senzaţia aceea enervantă şi cicălitoare că relaţia bărbaţilor de lângă ea se schimbase cumva în mai bine, fără ca ea să fie conştientă de asta.

Ca să ţină la distanţă senzaţia aceea, încercă să păstreze o conversaţie animată, până când ajunseră la staţia lor.

- De aici mai sunt doar câteva străzi de mers, zise ea, aruncându-şi pe spate părul în timp ce în jurul lor şuiera un vânt răcoros de toamnă. Sper că nu vă deranjează o plimbare scurtă.

Zack ridică dintr-o sprânceană.

- Cred că putem trece cu bine peste ea. Pari agitată, Rachel. Ţie nu ţi se pare agitată, Nick?

- Ba destul de agitată, da.

- E ridicol, zise ea şi înaintă cu vântul în faţă, flancată de cei doi bărbaţi.

- Probabil o sperie un pic gândul de a avea un gen de infractor stând cu familia ei, la masa de duminică, comentă Zack. Acum va trebui să numere toată argintăria.

Şocată de afirmaţia aceea, Rachel dădu să-i dea o replică tăioasă, dar Nick doar pufni scurt şi răspunse singur în numele lui:

– Dacă mă întrebi pe mine, probabil e îngrijorată că a invitat acasă un marinar irlandez. Sigur îşi face griji că o să bea tot alcoolul şi o să se ia la harţă cu cineva.

– Eu ţin la băutură, amice. Şi n-am de gând să mă iau la harţă cu nimeni... Mă rog, sau poate doar cu poliţistul acela.

Nick strivi cu piciorul o frunză care aterizase pe trotuar.

– Îl iau eu pe poliţai.

„Doamne! Chiar glumesc unul cu celălalt!" observă Rachel. Ca nişte fraţi. De fapt, exact ca nişte fraţi adevăraţi. Era absolut încântată, aşa că îi luă de braţ pe amândoi.

– Dacă oricare dintre voi se ia la harţă cu Alex, o să aibă parte de o mare surpriză. E mai dur decât pare. Şi singurul lucru pentru care sunt îngrijorată este că nu o să apuc să mănânc ceva. V-am văzut pe amândoi cum băgaţi în voi.

– Asta vine de la o femeie care înfulecă la fel ca un jucător de fotbal american.

Rachel miji ochii spre Zack.

– Am doar un apetit foarte sănătos.

El rânji.

– Şi eu la fel, scumpo.

Tocmai se întreba cum să-şi liniştească inima care începuse să bată într-un ritm alert, când o maşină se opri pe stradă în dreptul lor.

– Hei! îi strigă şoferul.

– Hei! Rachel se îndepărtă de lângă cei doi ca să se ducă să-i salute pe fratele şi pe cumnata ei. Se aplecă spre geamul mic al maşinii, îl sărută pe obraz pe Mikhail şi îi zâmbi soţiei lui. Văd că încă îl mai ţii la respect, Sydney?

Elegantă şi rafinată, lângă soţul ei cu un aspect necizelat, Sydney zâmbi şi răspunse:

– Absolut. Să mă ocup de sarcinile cele mai dificile este punctul meu forte.

Mikhail o ciupi de coapsă pe soţia lui şi încuviinţă din cap spre trotuarul din spatele ei.

– Deci care-i povestea acolo?

– Sunt invitaţii mei, răspunse Rachel şi-i aruncă o privire lungă de avertizare, despre care ştia încă de dinainte că era în zadar, apoi se întoarse şi-i strigă pe Nick şi pe Zack. Veniţi aici să-l cunoaşteţi pe fratele meu şi pe soţia lui îndelung răbdătoare. Sydney, Mikhail, ei sunt Zackary Muldoon şi Nicholas LeBeck.

Cu ochii ascunşi de nişte ochelari de soare întunecaţi, Mikhail îi studie pe rând din cap până-n picioare. Era mai mult decât evident că avea o lipsă de încredere firească în raţiunea surorii ei.

– Care-i clientul?

– Astăzi sunt amândoi invitaţi, zise Rachel.

Sydney se întinse şi-i trase un ghiont cu cotul în coaste lui Mikhail.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc pe amândoi. O să aveţi parte de o trataţie pe cinste, la felul cum găteşte Nadia.

– Aşa am auzit, zise Zack, rămânând cu privirea aţintită spre Mikhail şi aşezând o mână foarte posesivă pe umărul lui Rachel.

Mikhail bătu din degete pe volan.

– Şi tu eşti proprietarul la ce? Al unui bar?

– Nu, de fapt, sunt adeptul sclaviei albe.

Replica aceasta smulse un chicotit de la Nick, înainte ca Rachel să clatine din cap, oarecum exasperată de excesul de testosteron.

– Du-te şi parchează odată!

În timp ce se retrăgeau înapoi pe trotuar, Nick îi aruncă un zâmbet lui Rachel şi zise:

– Acum înţeleg ce-mi spuneai despre faza cu fraţii mai mari. Probabil să-ţi facă viaţa grea vine la pachet cu funcţia.

– Cu responsabilitatea, îi spuse Zack. Noi doar vă transmitem beneficiile experienţei noastre.

– Deloc, interveni Rachel, un pic iritată. De fapt sunteţi foarte gălăgioşi. Amuzată, gesticulă spre sunetul de voci şi râsete. Mikhail şi Sydney se aflau deja la uşa căsuţei, îmbrăţişând şi fiind la rândul lor îmbrăţişaţi.

– Am ajuns. Când Rachel o văzu pe Natasha, scoase un ţipăt scurt de bucurie, după care se grăbi în sus pe scări.

Zack rămase un pic mai în spate şi o privi pe Rachel îmbrăţişându-şi sora.

Natasha mai subţire, mai delicat construită, cu ochii căprui înceţoşaţi de lacrimi şi cu un păr ondulat negru ca pana corbului revărsându-i-se pe spate. Primul gând al lui Zack fu că femeia nu avea cum să fie mama a trei copii pe care i-o descrisese Rachel. Şi apoi un băieţel micuţ de vreo şase sau şapte ani îşi făcu loc cu forţa între cele două femei, cerând atenţie.

– Intră frigul! strigă din casă o voce masculină răguşită şi rezonantă, care se propagă până la ei pe trotuar şi dincolo. Nu v-aţi născut într-un grajd.

– Da, tată. Vocea ei suna foarte supusă, însă Rachel îi făcu cu ochiul nepoţelului ei, când îl ridică în braţe să-l sărute. Sora mea, Natasha, continuă apoi, în timp ce stăteau în pragul uşii deschise. Şi iubitul meu, Brandon. Şi... zise ea, când un copil mic veni şi se agăţă de picioarele Natashei. Şi Katie.

– Ia-mă în braţe, ceru Katie, cu toată atenţia concentrată asupra lui Nick. Da? Deja întindea în sus braţele şi zâmbea cochet.

Nick îşi drese glasul şi se uită la Rachel, cerând ajutor. Dar când văzu că nu primi altceva decât un zâmbet şi un ridicat din umeri, se aplecă stângaci.

– Sigur... adică... da... cred...

Expertă în astfel de chestiuni, Katie se aşeză pe şoldul lui şi îşi încolăci braţul în jurul gâtului său.

– Îi plac bărbaţii, îi explică Natasha. Când tatăl lor urlă din nou ceva dinăuntru, dădu ochii peste cap şi zise: Intraţi, vă rog!

Zack fu întâmpinat imediat de toate mirosurile şi sunetele dinăuntru. „Un cămin adevărat", îşi zise el. Casa aceasta chiar era un cămin în adevăratul sens al cuvântului. Şi când intră şi se lăsă învăluit de toate acestea, îşi dădu seama cu tristeţe că el nu avusese niciodată parte de aşa ceva.

Mirosea a friptură, a cuişoare şi a spray de mobilă cu lămâie şi răsuna un amalgam de voci. Covorul de pe scara care ducea spre etaj era uzat pe la margini şi era o mărturie a zecilor de picioare care urcaseră şi coborâseră pe el de-a lungul anilor. Mobilierul din sufrageria înghesuită era decolorat de soare şi de trecerea vremii şi acum părea să servească o mulţime de oameni. Iar în dreptul unuia dintre pereţi se afla un pian mare, strălucitor. Deasupra lui trona o sculptură frumoasă de bronz. Recunoştea chipurile fraţilor lui Rachel, înghesuite laolaltă, aproape obraz lipit de obraz şi flancate de două feţe mai bătrâne, distinse şi mândre, care nu puteau fi decât ale părinţilor ei.

Nu ştia el prea multe despre artă, dar înţelegea că sculptura reprezenta o unitate, care nu putea fi frântă sau dezbinată.

- Deci îţi aduci prietenii şi apoi îi laşi să aştepte afară în frig? Yuri stătea într-un fotoliu, strângând în braţe o zgâtie de fată. Braţele lui mari şi puternice de muncitor aproape că învăluiau cu totul copila drăgălaşă, care avea un păr blond strălucitor şi ochi mari şi curioşi.

- E doar un pic răcoare, zise Rachel, după care se aplecă şi-l sărută mai întâi pe tatăl ei, apoi pe micuţă. Freddie, Freddie! Eşti din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când te văd.

Freddie zâmbi şi încercă să se prefacă cum că nu se holba la tânărul înalt şi blond, care o ţinea în braţe pe sora ei. Dar avea deja treisprezece ani şi i se deschideau lumi complet noi.

Rachel mai făcu o serie de prezentări. Freddie repetă în gând numele „Nick LeBeck", în timp ce Yuri striga ordine în stânga şi-n dreapta.

- Alex, adu nişte cidru fierbinte! Rachel, du hainele sus! Mikhail, sărut-o pe soţia ta mai târziu! Acum du-te şi spune-i mamei că avem invitaţi!

În câteva momente, Zack se pomeni aşezat pe canapea şi scărpinând urechile unui câine mare şi flocos,

pe nume Ivan, şi discutând cu Yuri despre avantajele şi dezavantajele faptului de a deţine o afacere.

Nick se simţea incredibil de stânjenit cu o copiliţă pe genunchi. Mai cu seamă că nu părea deloc grăbită să se dea jos. Iar cealaltă fetiţă blondă, pe nume Freddie, continua să-l studieze cu ochi mari, cenuşii şi serioşi. Îşi mută privirea, dorindu-şi ca mama lor să vină să facă ceva în privinţa asta. Orice, de fapt. După aceea Katie se cuibări la pieptul său şi începu să se joace cu cercelul pe care-l avea în ureche.

– Frumos, zise ea, afişând un zâmbet atât de frumos şi drăgălaş că nu se putu abţine să nu-i răspundă la fel. Şi eu am cercei. Vezi? Întoarse apoi capul dintr-o parte în alta, ca să-i arate cercurile de aur pe care le avea în urechi. Pentru că sunt ţigăncuşa mică a lui tati.

– Sunt sigur. Fără să-şi dea seama ce face, ridică uşor mâna ca să o mângâie pe păr. Semeni un pic cu mătuşa ta, Rachel.

– Pot s-o iau eu. Freddie îşi făcuse curaj şi acum stătea în dreptul canapelei zâmbindu-i lui Nick. Dacă te deranjează.

Dar Nick doar ridică din umeri.

– E OK. Nu-i nici un deranj. Apoi se strădui din răsputeri să mai găsească ceva de spus. Se gândi că fetiţa aceasta era frumoasă ca o păpuşă de porţelan şi la fel de necunoscută pentru el, cum era Ucraina lui Rachel. Ăăă... nu prea semănaţi a surori.

Zâmbetul lui Freddie se mări atunci şi mai mult şi inima ei de femeie în devenire începu să bată într-un ritm mai accelerat. Chiar o observase.

– Păi, tehnic vorbind, e mama mea vitregă. Aveam în jur de şase ani când ea şi tata s-au căsătorit.

– Aha. Îşi zise că era un mic pas înainte. Asta era ceva ce înţelegea şi despre care ştia destul de multe. Probabil ţi-a fost un pic greu.

Chiar dacă era uimită de cuvintele lui, Freddie continua să îi zâmbească. În fond, vorbea cu ea... şi ei i se părea că arăta foarte mult ca un star rock.

- Păi, de ce?

- Păi, știi tu... Nick se pomeni fâstâcindu-se sub privirea aceea cenușie intensă. Nu-i tocmai ușor... să ai o mamă vitregă... o familie vitregă.

- Oh, astea sunt doar niște cuvinte. Își adună apoi tot curajul și se așeză lângă el pe brațul canapelei. Avem o casă în Virginia de Vest... acolo a întâlnit-o tata pe mama. El e profesor la universitate, și ea are un magazin de jucării. Tu ai fost vreodată în Virginia de Vest?

Nick încă mai rămăsese blocat de răspunsul ei. „Astea sunt doar niște cuvinte", spusese ea, iar el înțelegea din tonul relaxat al vocii ei că vorbise serios.

- Poftim? A, nu, n-am fost niciodată.

În bucătăria caldă și plină de arome, Rachel râdea cu sora ei.

- Cu siguranță, Katie știe cum să pună mâna pe un bărbat.

- A fost drăguț cum s-a îmbujorat.

- Poftim, zise Nadia, împingând un castron mare în mâinile fiicei sale celei mai mari. Fă tu fursecurile! Băiatul are ochi buni, îi spuse apoi lui Rachel. De ce are probleme cu legea?

Adulmecând o oală de mâncare de varză de pe aragaz, Rachel zâmbi și zise:

- Pentru că nu a avut o mamă și un tată care să țipe la el la momentul potrivit.

- La fel și cel mai mare, continuă Nadia și deschise cuptorul ca să verifice friptura. Și el are ochi buni... Care nu se dezlipesc nici o clipă de tine.

- Poate.

După ce îi dădu una peste mână fiicei sale, ca să o ia de acolo, Nadia puse la loc capacul peste oala care fierbea mocnit.

- Alex îi tot bombăne.

- El bombăne în legătură cu orice.

Natasha se opri cu mâna în castronul cu aluatul pentru fursecuri și rânji.

– Cred că se poate spune mai degrabă că şi Rachel e cu ochii pe Zack, la fel de mult cum e el cu ochii pe ea.

– Mda, mulţumesc, şopti Rachel.

– O femeie care nu se uită la un astfel de bărbat sigur are nevoie de ochelari, zise Nadia, făcându-le pe fiicele sale să izbucnească în râs.

Când curiozitatea deveni prea greu de suportat, Rachel întredeschise uşor uşa batantă de la bucătărie şi trase cu ochiul. Pe podea, în mijlocul camerei, se afla Sydney, care-l distra pe Brandon cu nişte maşinuţe de jucărie. Bărbaţii stăteau cu toţii grupaţi laolaltă, discutând despre fotbal. Freddie se cocoţase pe braţul canapelei, în mod evident în primele stadii ale îndrăgostirii de Nick. Cât despre Nick... el părea să fi uitat cu totul de orice stânjeneală, pentru că acum o legăna pe Katie pe genunchiul lui. Iar Zack, observă ea zâmbind, şedea aplecat în faţă şi era complet angrenat într-o dezbatere aprinsă despre meciul de fotbal care urma în curând.

Până când masa fu aşezată şi gemea de platouri cu mâncare, Zack era complet fascinat de familia Stanislaski. Se certau – ba chiar destul de gălăgios şi aprig –, dar fără amărăciunea pe care şi-o amintea din propriile confruntări cu tatăl său. Află că Mikhail era artistul care crease sculptura de pe pian, precum şi piesele curajoase din apartamentul lui Rachel. Şi totuşi, discuta cu tatăl lui despre codurile din construcţii, şi nicidecum despre artă.

Natasha se ocupa de copiii ei cu o mână fermă. Nu părea să deranjeze pe nimeni dacă Brandon crea un vacarm, imitând sunetul maşinilor de curse, sau dacă Katie se cocoţa pe toate obiectele de mobilier. Dar când era timpul să se potolească, nu era nevoie de mai mult de un cuvânt din partea mamei sau a tatălui lor ca să o facă.

Şi nici Alex nu mai părea un poliţist prea dur, când era luat peste picior şi tachinat de familia lui pentru ultima lui prietenă – o femeie, despre care Mikhail

pretindea că avea IQ-ul verzei pe care o punea pe farfuria lui.

- Hei, nu mă deranjează. Aşa pot să gândesc eu mereu în locul ei.

Afirmaţia atrase un pufnet nu tocmai delicat sau feminin din partea lui Rachel.

- Mda, păi nici n-ar şti ce să facă cu o femeie deşteaptă.

- Într-o zi o să-l găsească pe el o femeie inteligentă, prezise Nadia. La fel cum l-a găsit Sydney pe Mikhail.

- Nu m-a găsit ea pe mine, zise Mikhail şi îi întinse soţiei lui un castron cu cartofi fierţi. Eu am găsit-o pe ea. Avea nevoie de cineva care să-i condimenteze un pic viaţa.

- Eu îmi amintesc altfel... Îmi amintesc că tu aveai nevoie de cineva care să te mai tempereze un pic.

- Aşa a fost mereu, adăugă Yuri, clătinând furculiţa. A fost mereu un băiat bun, dar şi cam... Oh, care-i cuvântul?

- Arogant? sugeră Sydney.

- Aha, aprobă Yuri mulţumit, după care se înfipse în mâncare. Dar nu-i ceva aşa de rău ca un bărbat să fie arogant.

- Asta e adevărat, zise Nadia, fără să o scape nici o clipă din ochi pe Katie, care se concentra să taie bucata de friptură pe care o avea în farfurie. Atâta timp cât are lângă el o femeie mai inteligentă. Şi asta nu-i greu de realizat.

Urmară râsete feminine şi proteste masculine, care o făcură pe Katie să aplaude încântată.

- Nicholas, începu Nadia, mulţumită să vadă că tânărul îşi mai punea o porţie. O să te duci înapoi la şcoală, nu-i aşa?

- Ăăă... nu, doamnă.

Ea împinse coşul cu fursecuri spre el şi zise:

- Deci ştii ce vrei să faci în viaţă.

- Păi... ăăă... nu tocmai.

- E încă tânăr, Nadia, zise Yuri din celălalt capăt al mesei. Dar vine timpul să te hotărăşti. Eşti slăbănog. Îşi ţuguie buzele şi-l studie pe Nick. Dar ai braţe puternice. Dacă ai nevoie de-o slujbă, îţi dau eu. Te învăţ să construieşti.

Nick se holbă la el, mut de uimire. Omul acela masiv, cu faţă lată, care înfuleca friptură glazurată nici măcar nu îl cunoştea... şi deja se oferea să-l ajute.

- Mulţumesc. Dar lucrez pentru Zack acum.

- Probabil e foarte interesant să lucrezi într-un bar. Brandon, mănâncă-ţi legumele, sau nu primeşti fursecuri! Întâlneşti atât de mulţi oameni, continuă Natasha, salvând paharul lui Katie înainte de a se vărsa, fără să se oprească din vorbit.

- Nu cunoşti prea mulţi oameni în bucătărie, mormăi Nick.

- Trebuie să ai minimum douăzeci şi unu de ani ca să fii barman sau să serveşti băuturi, îi aminti atunci Zack.

Rachel interveni imediat, când observă expresia răzvrătită care apăru pe chipul lui Nick.

- Ar trebui să-l cunoşti pe bucătarul lui Zack, mamă. E un uriaş din Jamaica şi găteşte absolut incredibil. Am tot încercat să-l conving să-mi dea şi mie câteva dintre reţetele lui.

- O să-ţi dau una de-a mea ca să i-o dai la schimb.

- Dacă îi daţi reţeta pentru glazura asta de la friptură, vă garantez că o să vă dea orice îi cereţi, zise Zack şi mai luă o îmbucătură. E fantastică.

- O să vă dau şi la pachet, atunci, zise Nadia. Să vă faceţi sendvişuri mai târziu.

- Da, doamnă, zise Nick şi rânji.

Rachel nu se grăbi deloc. Aşteptă să se termine cina şi până când trei dintre cele patru plăcinte cu mere pe care le făcuse mama ei să fie devorate. Şi cu doar câteva rugăminţi stăruitoare, Nadia se lăsă convinsă să cânte la pian pentru ei. După o vreme, ea şi Spencer cântară

un duet, şi muzica inundă casa, acoperind aproape cu totul murmurul conversaţiilor şi clinchetul farfuriilor.

Observă cum Nick se uita într-acolo, studiind atent şi ascultând. Şi apoi, cu toată iscusinţa şi ingeniozitatea unui general care-şi alinia trupele pentru bătălie, se aşează pe băncuţa de la pian, când Spencer şi Nadia făcură o pauză. Întinse mâna, invitându-l pe Nick să i se alăture.

- Nu ar fi trebuit să mănânc şi a doua felie de plăcintă, zise ea oftând.

- Nici eu. Îi era greu să-şi găsească cuvintele potrivite prin care să exprime cum îl făcuse să se simtă în după-amiaza aceasta. Înainte n-ar fi crezut niciodată că oamenii chiar trăiau aşa. Mama ta e minunată.

- Da, mersi, aşa cred şi eu. Se întoarse apoi, foarte relaxată şi începu să se joace cu clapele. Ei şi tatei le plac la nebunie duminicile astea, când reuşim să ne strângem cu toţii.

- Tatăl tău chiar spunea mai devreme cum casa devenea mai mare după ce plecau copiii. Dar aparent, acum chiar e de părere că ar trebui să mai adauge câteva camere ca să poată să încapă toată lumea. Bănuiesc că vă întâlniţi destul de des în formula asta.

- Oricând putem.

- N-a părut să-i deranjeze că ne-ai adus şi pe mine, şi pe Zack.

- Le face plăcere compania. Apăsă apoi o clapă şi se strâmbă auzind sunetul pe care-l scoase. Treaba asta pare mereu aşa de simplă, când cântă Spencer sau mama.

- Uite, încearcă asta, zise şi-şi aşeză mâna peste a ei, ghidându-i degetele.

- Ah! Mult mai bine. Dar tot nu pot să-mi dau seama cum poate cineva să cânte altceva cu fiecare mână. Pentru că se cântă în acelaşi timp, dacă nu ştiai.

- Nu trebuie să gândeşti lucrurile aşa de analitic. Trebuie doar să laşi să se întâmple...

- Mda, păi...

Dar nu-şi mai termină ideea şi, neputând rezista tentaţiei, Nick începu să improvizeze un blues. Apoi muzica

îi inundă toate simţurile şi uită complet că se afla într-o încăpere, înconjurat de oameni. Pur si simplu, lăsă muzica să preia controlul. Şi continuă să cânte, chiar şi când întreaga cameră amuţi, lăsându-se învăluit de plăcerea de a crea sunete şi de a simţi claviatura sub degete. Pentru că, atunci când cânta, nu mai era Nick LeBeck, rebelul neînţeles şi paria societăţii. Devenea cineva nou, pe care nu-l înţelegea încă pe deplin... un om pe care nu-l putea vedea încă sau cuprinde cu mintea, dar despre care tânjea cu disperare să existe şi să fie mereu.

Trecu apoi la melodii pe care şi le amintea doar pe jumătate şi pe care le completa improvizând... şi lăsând muzica să-l poarte de la blues la boogie-woogie şi la jazz şi înapoi.

Iar când făcu o pauză, rânjind pentru sine de bucuria pură pe care i-o oferea cântatul la pian, Zack îşi aşeză mâna pe umărul lui, aducându-l înapoi în realitate.

- Unde ai învăţat să faci asta? Uimirea din vocea lui Zack i se reflecta în ochi. Nu ştiam că poţi face asta.

Nick ridică din umeri şi-şi şterse pe coapse mâinile, dintr-odată asudate de agitaţie şi emoţie.

- Eh, mă prosteam şi eu un pic.

- Ce mai prosteală!

Precaut - şi străduindu-se să descifreze cumva tonul lui Zack -, Nick se uită peste umăr.

- Nu-i mare lucru.

Rânjind cu gura până la urechi, Zack clătină din cap.

- Frate, pentru cineva care nu ştie să cânte nici cele mai simple acorduri de la melodia unui joc video, crede-mă că a fost o foarte mare chestie. După uimirea iniţială, mândria îşi făcea loc. Absolut impresionant! Serios! Incredibil!

Plăcerea care începea să-şi facă loc în sufletul lui Nick îl făcea să se simtă la fel de stânjenit ca şi de criticile la care se aşteptase. Şi abia atunci observă pentru prima dată că toată lumea din încăpere se oprise din vorbit şi se uita la el. Se îmbujoră imediat.

– Uite, am zis că nu-i mare brânză. Doar am zăngănit şi eu un pic la clape.

– Ei bine, a fost un zăngănit foarte talentat. Ţinând-o în continuare pe Katie în poală, Spencer se duse la pian. Te-ai gândit vreodată să studiezi serios?

Stupefiat, Nick se uită în jos la mâinile sale. Una era să stea la masă vizavi de Spencer Kimball, şi cu totul altceva ca acest renumit compozitor să discute cu el despre muzică.

– Nu... adică nu chiar. Doar mă mai prostesc şi eu aşa din când în când, atâta tot.

– Ai talent şi e limpede că ai şi ureche muzicală. Îi întâlni privirea lui Rachel şi i-o dădu ei pe Katie, făcând schimb de locuri cu ea, ca să se aşeze pe marginea băncuţei, lângă Nick. Ştii ceva de la Muddy Waters?

– Un pic. Îţi place Muddy Waters?

– Normal. Începu apoi să cânte basul. Poţi să o preiei?

– Da. Nick aşeză mâinile pe clape şi rânji. Fireşte.

– Nu-i rău, îi şopti Rachel lui Zack.

Dar el încă se mai holba cu gura căscată la fratele său.

– Nu mi-a zis niciodată. Nici măcar un cuvânt. Când Rachel îl luă de mână, el o strânse tare pe a ei. Dar cred că ţi-a spus ţie.

– Un pic. Suficient cât să mă facă să vreau să încerc asta. Dar nu ştiam că e atât de bun.

– Chiar este, nu-i aşa? Copleşit de emoţie, o sărută uşor pe păr pe Rachel. Nick era prea absorbit de ceea ce făcea ca să observe, însă gestul lui fu remarcat de multe alte perechi de ochi din încăpere. Se pare că va trebui să fac cumva rost de un pian.

Rachel îşi sprijini capul pe umărul lui.

– Chiar eşti un tip de treabă, Muldoon.

Avu nevoie de aproape o săptămână ca să poată aranja treburile, dar în cele din urmă Zack reuşi să mai bage o dată mâna adânc în economiile sale şi să scoată

de un pian. Cu ajutorul lui Rachel, mută mobila prin apartamentul său, ca să-i facă loc.

Gâfâind un pic şi cu mâinile proptite în şolduri, Rachel studia atent locul de lângă fereastră pe care îl eliberaseră.

– Mă întreb dacă nu ar arăta mai bine pe peretele de-acolo.

– Te-ai răzgândit deja de trei ori. Gata, aici rămâne, zise şi scoase o bere rece din frigider. La bine şi la rău.

– Nu te căsătoreşti cu pianul ăla idiot. Îl aranjezi. Şi chiar cred că...

– Dacă o mai ţii aşa, o să-ţi torn asta în cap. O prinse de bărbie şi-i ridică uşor capul ca s-o sărute. Şi nu e un pian stupid. Tipul m-a asigurat că-i cel mai bun pe care îl puteam cumpăra de banii ăia.

– Nu începe iar cu asta, zise şi făcu un pas în faţă, ca să-şi poată încolăci braţele în jurul gâtului său. Nick n-are nevoie de un pian cu coadă mic.

– Mi-ar fi plăcut doar să fi putut face mai mult pentru el.

– Muldoon... şopti şi-şi atinse cu blândeţe buzele de ale lui. Te-ai descurcat de minune. Când ar trebui să ajungă?

– Acum douăzeci de minute. Începu apoi să se învârtă de colo-colo, agitat. Dacă o dau ăştia în bară după ce m-am chinuit atât să scap de Nick de aici timp de câteva ore...

Rachel îl întrerupse însă, amuzată şi emoţionată.

– O să fie bine. Şi chiar cred că a fost o idee inspirată din partea ta să te foloseşti de pretextul cu alunele sărate pentru bere ca să-l scoţi de aici un pic.

– Era furios. Rânjind, Zack se aruncă pe canapea. S-a ciondănit cu mine zece minute că de ce naiba trebuia să se ducă el să vadă care-i treaba cu livrarea de alune sărate pentru bere, când era plătit să spele vase.

– Cred că o să te ierte, când o să se întoarcă.

- Hei, acolo sus! Vocea melodioasă a lui Rio răsună cu ecou în sus pe scări. Tocmai ne vine un pian al naibii de frumos. Poate ar fi mai bine să veniţi jos să vedeţi.

Rachel încercă să nu le stea în drum - chiar dacă fu tentată de mai multe ori să le dea câteva sfaturi, în timp ce cărau şi manevrau pianul în sus pe scara abruptă şi îngustă. Cea mai frumoasă parte fu să-l privească pe Zack în tot timpul în care instrumentul era cărat în sus pe scări, aşezat la locul lui şi acordat. Se agita în jurul pianului ca o cloşcă în jurul puilor ei, ştergându-i suprafaţa de praf şi deschizând şi închizând capacul băncuţei.

- Arată foarte bine, zise Rio, încrucişându-şi braţele masive la piept. Ar fi chiar plăcut să am un pic de muzică în timp ce gătesc. Te porţi bine cu puştiul ăsta, Zack. O să devină cineva. O să vezi! Acum mă duc să pregătesc ceva special de mâncare. Rânji la Rachel. Auzi... când o s-o aduci pe mama aceea pe-a ta pe aici ca să discutăm despre mâncăruri?

- Curând, îi promise Rachel. O să-ţi aducă o veche reţetă ucraineană.

- Foarte bine. Atunci o să-i dau reţeta pentru sosul meu special pentru barbecue. Sigur e o femeie straşnică. Dădu să iasă, chiar când apăru Nick, ţopăind în sus pe scări. Care-i graba, băiete? Ţi-arde ceva în buzunar?

- Blestematele de alune sărate pentru bere, mormăi Nick şi îşi făcu loc pe lângă el. Intră furtunos în apartament, gata să se ia la harţă. Ia ascultă aici, frăţioare... data viitoare când vrei să se ducă cineva să... Dar i se goli instantaneu mintea când zări pianul, stând nou şi strălucitor sub fereastră.

- Scuze că te-am trimis după cai verzi pe pereţi. Agitat, Zack îşi îndesă mâinile în buzunare. Voiam să scap un pic de tine de pe-aici, ca să putem să aducem pianul. Se legănă pe călcâie, când văzu că Nick rămase tăcut. Deci? Ce părere ai?

Nick înghiţi apăsat.

- Ce-ai făcut? L-ai închiriat sau ceva?

- L-am cumpărat.

Îl mâncau degetele de dorința de a simți clapele pianului, așa că își îndesă și el mâinile în buzunare. Rachel aproape că oftă. Arătau ca doi câini vagabonzi, care nu știau dacă să se ia la harță sau să se împrietenească.

– Nu trebuia să faci asta. Tonul încordat al vocii lui Nick îi făcu vorbele să-i iasă tăioase și scurte.

– De ce nu? replică Zack. Mâinile lui se strânseseră deja în pumni și testau rezistența denimului. Sunt banii mei. Mă gândeam că ar fi frumos să avem un pic de muzică pe aici. Deci? Vrei să-l încerci sau nu?

Nick simțea o durere întinzându-se, luând amploare și răsucindu-i măruntaiele și arzându-i gâtul. Avea nevoie să plece de aici.

– Am uitat ceva, bălmăji el, după care ieși în grabă.

– Ce naiba a fost asta? explodă Zack. Își luă sticla de bere, dar o așeză imediat la loc, înainte de a ceda tentației de a o izbi de perete. Dacă nemernicul ăla mic crede că...

– Huoooo! Oprește-te! Rachel lătră ordinul acela și-l izbi cu pumnul în piept. Oh, frate, voi doi sigur sunteți o mare pacoste. El nu știe cum să spună mulțumesc, și tu ești prea prost ca să observi că s-a simțit copleșit... mai avea un pic și izbucnea în lacrimi, ce Dumnezeu?!

– Prostii! Aproape că mi l-a aruncat înapoi în față.

– Idiotule! I-ai oferit pe tavă un vis. Și este foarte posibil să fie pentru prima dată în viața lui când cineva a înțeles ce-și dorea din adâncul sufletului și i-a dat șansa de a face ceva ce-i place. Nu a știut cum să reacționeze, Zack... la fel cum n-ai fi știut nici tu în situația lui.

– Ascultă, eu... Se opri din vorbit și înjură aprig, pentru că într-adevăr avea logică ceea ce spunea. Păi, și eu ce-ar trebui să fac acum?

– Nimic. Îi cuprinse fața în palme și îl trase spre ea ca să-l sărute. Absolut nimic. Mă duc eu să vorbesc cu el, da? Se retrase și o porni spre ușă.

– Rachel... Inspiră adânc, după care se duse la ea. Am nevoie de tine. Văzu o expresie de surpriză făcându-și

loc în ochii ei, când îi luă mâinile şi i le ridică la buzele lui. Poate că nu ştiu cum să reacţionez nici la asta...

Ea simţi atunci ceva fluturând în jurul inimii ei.

– Te descurci bine, Muldoon.

– Nu cred că înţelegi... şi la drept vorbind, nici el nu înţelegea. Am mare nevoie de tine...

– Sunt chiar aici.

– Dar o să rămâi aici şi după ce termini cu obligaţia pe care o ai faţă de Nick?

Îşi simţi inima tresărind şi fluturarea aceea stranie se accentuă şi mai multă.

– Mai avem câteva săptămâni înainte să trebuiască să ne gândim la asta. Este... „Uşurel!" se avertiză Rachel în sinea ei. „Gândeşte până la capăt!" Nick nu este singurul la care ţin. Îşi strânse o clipă degetele în jurul mâinii lui, după care se îndepărtă. Dă-mi voie să mă duc după el. Putem vorbi mai târziu despre restul lucrurilor.

– Bine. Făcu un pas în spate de lângă ea, încercând în acelaşi timp să se detaşeze un pic de ceea ce simţea. Dar cred că va trebui să discutăm despre asta. Şi curând.

Ea încuviinţă scurt din cap, după care se grăbi în jos pe scări. Când o văzu, Rio doar îi făcu semn spre uşa din faţă a barului. Era foarte recunoscătoare că nu trebuia să vorbească, aşa că se duse să-l caute.

Îl găsi stând afară pe trotuar, cu mâinile îndesate în buzunare şi uitându-se în gol la traficul de după-amiază târzie. Oh, da, cu siguranţă, înţelegea o parte din ceea ce simţea Nick acum. Despre felul în care Zackary Muldoon ţi se putea băga pe sub piele şi să-ţi scoată cu forţa toate emoţiile, înainte să ai şansa de a te apăra.

Mai târziu, îşi promise ea, avea să se gândească ce făcuse şi cu emoţiile *ei*. Dar pentru moment se va concentra asupra lui Nick.

Veni lângă el şi-i dădu uşor la o parte părul de pe umăr.

– Eşti bine?

Nu se uită la ea, ci continuă să urmărească traficul aglomerat.

- De ce-a făcut asta?

- Păi, de ce crezi?

- Eu nu i-am cerut nimic.

- Cele mai frumoase cadouri sunt cele pe care nu le cerem.

Nick își schimbă poziția și-i întâlni privirea preț de o clipă.

- L-ai convins tu s-o facă?

- Nu. Încercând să fie cât mai răbdătoare cu el, pentru că știa că avea nevoie de asta, îl luă de brațe și-l întoarse, astfel încât să fie cu fața spre ea. Deschide ochii, Nick! Ai văzut și tu cum a reacționat când te-a auzit cântând. Era atât de mândru de tine, că abia își mai putea găsi cuvintele. A vrut să-ți ofere ceva care să conteze pentru tine. Nu a făcut-o ca să te simți îndatorat față de el... ci pentru că te iubește. Asta fac familiile.

- Familia ta, poate.

Rachel îl scuturâ un pic, parcă încercând să-i bage mințile în cap.

- Și a ta. Și nu încerca să mă duci de nas pe mine cu prostiile alea cum că nu sunteți frați adevărați. Ții la fel de mult la el cum ține și el la tine. Știu cât de mult a însemnat pentru tine să intri în casă și să vezi pianul ăla acolo. Mama mea avut aceeași expresie pe față de Ziua Mamei... doar că ei i-a fost mai ușor să se exteriorizeze și să arate ce simte. Și tu n-ai nevoie decât de puțin antrenament.

Nick închise ochii și-și sprijini fruntea de a ei.

- Nu știu ce să-i spun. Sau cum să mă port. Nimeni niciodată n-a mai... Eu n-am mai... N-am avut niciodată pe nimeni. Când eram copil, tot ce-mi doream era să fiu prin preajma lui. Dar apoi a plecat și...

- Știu. Dar încearcă să ții minte că era și el tot un puști un pic mai mare când a făcut-o. Dar acum nu mai pleacă nicăieri. Rachel îl sărută cu blândețe pe ambii obraji, cam la fel cum ar fi făcut o mamă. De ce nu te duci înapoi înăuntru, Nick? Și să faci ce știi tu cel mai bine...?

– Ce anume?

Ea îi zâmbi cu căldură.

– Să găseşti o soluţie pe moment. Haide... du-te! Moare de nerăbdare să încerci pianul.

– Da. Bine. Făcu un pas în spate şi-o întrebă: Vii şi tu?

– Nu, eu am câteva lucruri de făcut. „De fapt, câteva lucruri la care să mă gândesc", se corectă în gând. Spune-i lui Zack că ne vedem mai târziu.

Cu toate astea, mai zăbovi un pic acolo după ce plecă Nick. Stătea pe trotuarul din faţa barului şi se uita în sus la fereastra apartamentului. Şi după o vreme... foarte încet... auzi sunetul muzicii.

capitolul 10

– Salut, Rachel! Pete se îndreptă pe scaunul înalt şi îşi trase burta destul de mare, când o văzu pe Rachel intrând pe uşile barului. Ce-ai zice să-ţi cumpăr ceva de băut?

– S-ar putea ca de data asta chiar să te las să faci asta, spuse ea, dar zâmbetul pe care-l afişă după aceea îi era adresat lui Zack, când îşi agăţă haina în cuierul de lângă uşă. În timp ce traversă încăperea, îi aruncă o privire cu subînţeles blondei care stătea languroasă pe un scaun la bar, comandându-şi torcând ca o pisică încă un cocktail şi plimbându-şi degetele în sus pe braţul lui Zack. O seară aglomerată?

Lola trecu pe lângă ea, manevrând o tavă:

– Asta e la al treilea pahar al ei, îi şopti lui Rachel. Şi ochii ăia mari şi albaştri ai ei se scurg după şeful de mai bine de două ore.

– Păi, cu atât o să rămână... dacă nu cumva vrea ca ochii ăia să-i devină vineţii.

Lola izbucni într-un hohot de râs apreciativ.

– Aşa te vreau! Hei, ia stai o clipă! Cu o iscusinţă pe care Rachel o aprecia foarte mult, Lola servi tava plină cu băuturi, goli scrumierele şi înlocui un coşuleţ gol

de chipsuri cu unul plin. O vezi pe bruneta aia de lângă tonomat?

Rachel ţuguie buzele şi studie cu atenţie nişte şolduri subţiri, înveşmântate în blugi, şi o cascadă de păr şaten-deschis.

– Nu-mi spune că trebuie să-mi fac griji şi pentru ea... sau da?

– Nu. Dar *eu* da. E fata mea cea mare.

– Fata ta? E superbă!

– Da. Tocmai de-aia şi trebuie să-mi fac griji. În orice caz, Zack mi-a tot dat de înţeles cum că i-ar plăcea ca Nick să cunoască nişte persoane mai apropiate de vârsta lui... aşa că am convins-o să vină încoace să încerce unul din burgerii lui Rio.

– Şi?

– Păi, şi Nick chiar s-a uitat la ea. De fapt, a părut destul de entuziasmat să fie picolo în seara asta şi să ajute cu mesele. Dar încă n-a făcut nici o mişcare în direcţia ei.

– E bine şi că s-a uitat la ea, murmură Rachel. Deci nu te-ar deranja dacă ar fi suficient de interesat, încât să o scoată la o întâlnire?

– Nick e OK. Şi-n plus, Terri a mea ştie să aibă grijă de ea şi singură, adăugă Lola şi-i făcu cu ochiul. Seamănă cu maică-sa. Un pic de răbdare, strigă apoi spre o masă de patru, de unde i se făceau semne frenetice. Vorbim mai târziu.

– Bine, atunci... zise Rachel şi se aşeză la bar pe scaunul dintre Harry şi Pete. O aştepta deja acolo un pahar cu vin alb. Care-s ultimele noutăţi?

– Cuvânt din cinci litere pentru „bucurie", zise Harry. Se termină cu „z".

Rachel zâmbi uşor spre paharul cu vin.

– Extaz, zise apoi, cu privirea aţintită spre Zack.

– Super! Mulţumit de răspunsul primit, se mută la un alt rând de spaţii libere din careul de rebus. Uite încă unul. Caracterizată de lipsă de substanţă.

– La fix, murmură ea, mutându-şi privirea spre blonda care se apleca acum cu decolteul peste bar. Încearcă „idioată".

– La naiba, dar chiar te pricepi.

– Oh, Harry, zise ea, aruncându-i un zâmbet, care-l făcu să devină roşu ca racul. Sunt absolut grozavă. Fii cu ochii în patru pentru mine, da? Vreau să vorbesc cu Nick.

Pete o urmări plecând şi oftă.

– Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, cu cincisprezece kile mai slab şi n-aş fi avut o soţie care să-mi taie gâtul şi mai aveam tot părul în cap...

– Da, da... mai visează tu, zise Harry, uşor amuzat şi îi făcu semn că mai voia un pahar.

De cum intră în bucătărie, Rachel se opri şi inspiră adânc. Mirosea divin.

– Ia spune, Rio, ce e bun în seara asta?

– Totul e bun aici, răspunse el rânjind şi se şterse pe mâini de şorţ. Dar în seara asta am făcut o friptură de pui grozavă.

– În cazul acesta, sigur există şi o pulpă pentru mine. Salut, Nick. Deja se simţea la fel ca acasă aici precum în bucătăria mamei ei, aşa că se sprijini de tejghea, în timp ce el spăla vasele. Cum merge treaba?

– Păi, la ultima numărătoare, am spălat cam şase mii şi optzeci şi două de farfurii. Cu toate astea zâmbea, când îi răspunse. A zis Zack că s-ar putea să treci pe aici în seara asta. Chiar m-am uitat după tine.

Rio îi întinse o farfurie plină ochi cu friptură de pui, piure şi salată de varză.

– Ei, dacă aş veni mai des pe aici ar trebui să mă rostogolească cineva pe uşă.

– Pune mâna şi mănâncă, zise Rio, gesticulând cu spatula, înainte să întoarcă pe grătar carnea pentru burgeri. Îmi place să văd o femeie cu şolduri.

– Păi, mai ai un pic de răbdare şi-o să vezi. Deja era complet lipsită de voinţă atunci când se afla în faţa puiului picant al lui Rio. Rachel începu să mănânce

în picioare, unde stătea. Cu siguranţă, puiul ăsta este grozav, zise cu gura plină.

Rio rânji mulţumit.

- Deci voiai să mă vezi pentru ceva anume? îl întrebă pe Nick.

- Nu, zise şi-i mângâie uşor părul. Voiam doar să te văd.

Ah!

- Nick, chiar cred că...

- Mai avem câteva săptămâni...

- Ştiu. Îşi schimbă uşor poziţia, mutând farfuria între ei. De fapt, chiar am reuşit să vorbesc şi cu procurorul şi să-i spun despre progresele pe care le-ai făcut. Nu avea de gând să obiecteze la sentinţa cu suspendare şi supraveghere, pe care ne aşteptam s-o auzim de la doamna judecătoare Beckett.

- Ştiam eu că pot să contez pe tine, dar nu era tocmai la ce mă gândeam când am zis că mai avem câteva săptămâni.

Rachel ştia exact la ce anume se gândise şi deja amânase suficient discuţia cu el.

- Rio... zise ea, lăsând deoparte farfuria... vreau să vorbesc un pic cu Nick între patru ochi. Te descurci cu toate aici fără el, dacă mergem un pic până sus?

- Sigur că da. Trebuie doar să spele de două ori mai repede când se întoarce.

În timp ce urcau scara care ducea la etaj, Rachel îşi spuse că va fi calmă. Va fi logică şi va fi în deplin control.

- Bine, Nick, uite care-i treaba, zise ea, de îndată ce intrară în apartament. Dar nu mai apucă să spună şi altceva, pentru că se pomeni sărutată pasional. Opreşte-te! Vocea ei era înăbuşită, dar foarte fermă şi de restul se ocupară mâinile ei, care-l împinseră de umeri.

- Mi-a fost dor de tine, atâta tot. Mâinile lui deveniră moi pe ea, după care îi dădu drumul cu totul, când făcu un pas în spate. N-am mai avut de mult timp ocazia să fim singuri.

Frecându-şi tâmplele, oftă.

- Oh, Nick, am dat-o în bară cu treaba asta. Vârtejul amestecat de emoţii era clar, când se holbă la el. Mi-am tot spus că lucrurile o să se rezolve de la sine, chiar dacă ştiam că n-o să fie deloc aşa. Printr-un gest care oglindea toată neputinţa pe care o simţea, îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Nu vreau să te rănesc.

Nick simţi brusc cum i se strânge stomacul. Oamenii spuneau astfel de lucruri despre cum nu voiau să te rănească - mai cu seamă, pe acel ton - exact atunci când erau pe cale s-o facă.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre noi doi... despre faptul că tu crezi că există un „noi doi". Se uită în altă parte, sperând că va putea găsi cuvintele cele mai potrivite. Am încercat să-ţi mai explic asta şi înainte, dar am făcut-o prost. Vezi tu, la început am fost atât de surprinsă că te-ai putea gândi la mine în felul acesta, încât nu am... Scoase un sunet scurt de dezgust şi se uită din nou la el. Şi nici acum nu mă descurc mai bine...

- Atunci de ce nu spui direct şi simplu ce vrei să spui?

- Îmi pasă de tine... şi nu doar ca de un client, ci ca de o persoană.

O strălucire mult prea familiară apăru în ochii lui.

- Şi mie îmi pasă de tine.

Când făcu un pas spre ea, Rachel ridică mâinile, cu palmele orientate în exterior.

- Dar nu aşa, Nick. Nu... romantic.

Nick miji ochii, şi ea privi îndurerată cum lua respingerea ei.

- Nu eşti interesată de mine.

- Sunt interesată de tine, dar nu aşa cum crezi tu că ţi-ar plăcea să fiu.

- Mda, bine, m-am prins. Încercă să facă pe durul şi-şi agăţă degetele mari de buzunare. Crezi că sunt prea tânăr.

Ea se gândi la felul în care tocmai o sărutase şi scoase un oftat lung.

– Acesta nu pare un argument tocmai valid. Ar trebui să fie... dar tu nu eşti un adolescent tipic.

– Păi, şi ce atunci? Pur şi simplu nu-s genul tău?

Îi veniră imediat în minte toate asemănările dintre el şi Zack şi fu nevoită să-şi reprime un mic hohot de râs.

– Nu, nici asta nu merge. Îi părea rău că trebuia să-l rănească, dar ştia că nu avea de ales, aşa că se chinui să facă tot ce putea cu adevărul. Ce simt pentru tine e cam acelaşi lucru pe care-l simt şi pentru fraţii mei. Îmi pare rău că nu e ceea ce-ţi doreşti, Nick, dar asta e tot ce pot să-ţi ofer. Şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să-l mângâie pe braţ, dar se temea că ar fi respins-o. Şi îmi pare rău şi că nu ţi-am explicat lucrurile în felul acesta cu câteva săptămâni în urmă. Dar se pare că nu am ştiut cum s-o fac.

– Mă simt ca un mare idiot.

– Nu ai de ce. Acum chiar nu se mai putu abţine să nu se apropie şi să nu-i ia mâna. Chiar nu ai de ce să te simţi ca un idiot. Te-ai simţit atras de mine şi ai fost sincer cu sentimentele tale. Şi sub toată confuzia şi tot şocul pe care le-am simţit, adăugă ea, încercând să-i zâmbească, m-am simţit şi foarte flatată.

– Aş fi preferat să-mi spui că te-ai simţit şi tu atrasă de mine.

– Poate un pic, zise ea şi îi zâmbi cu căldură, făcându-i inima să i se strângă în piept. Pentru un moment. Sper să nu te rănesc şi mai mult spunând asta, dar chiar mi-aş dori să fim prieteni.

– Ei bine, măcar ai fost sinceră cu mine. Şi se gândi că trebuia să accepte asta. „O gagică e doar o gagică", încercă să se convingă. Dar ştia că nu mai era nimeni ca Rachel. Fără resentimente.

– Bine. Şi-ar fi dorit să-l sărute pe obraz, dar se gândi că şi-ar cam fi forţat norocul. Şi, de asemenea, şi pe al lui la fel. În schimb, îl luă şi de cealaltă mână. Mi-am dorit mereu un frate mai mic.

Nick nu era sigur dacă era pregătit să-şi asume poziţia aceasta.

- De ce?

- Din cele mai pure motive posibile, îi spuse ea. Ca să am pe cineva cu care să pot să fac pe şefa. El îi zâmbi, şi Rachel simţi primul val autentic de uşurare. Şi acum, hai, înapoi la treabă!

Coborî cu el, absolut convinsă că trecuseră la nivelul următor. Şi ca să se asigure că era aşa, mai rămase în bucătărie câteva minute. Fu foarte mulţumită, când nu mai simţi nici o urmă persistentă de tensiune - de nici un fel - din partea lui Nick.

Ieşi în bar şi-l căută pe Zack.

- E în birou, îi spuse Pete rânjind. Ar trebui să intri direct.

- Mersi. O nedumerire puţin chicotelile din bar, dar, când se uită peste umăr, îi văzu pe toţi părând ocupaţi şi nevinovaţi. „Prea nevinovaţi", se gândi Rachel, în timp ce împingea uşa biroului lui Zack, ca să intre.

Şi era acolo, într-adevăr, mare cât o zi de post. Stând în faţa biroului său... şi cu o blondă voluptuoasă, încolăcită în jurul lui şi agăţându-se de el precum scaiul.

Rachel ridică dintr-o sprânceană şi studie scena. Blonda făcea tot posibilul ca să se caţăre pe Zack. Aproape că-l imobilizase pe birou, şi Zack trăgea să-i desprindă braţele, încolăcite în jurul gâtului său ca nişte tentacule de caracatiţă. Rachel îşi zise că fie şi numai expresia de pe chipul lui - un soi de stânjeneală şocată - merita preţul de-a fi intrat acolo.

- Ascultă, scumpo, apreciez oferta ta. Serios. Dar chiar nu mă interesa... Se opri din vorbit, de îndată ce o zări pe Rachel.

Şi expresia lui din momentul acela era de o mie de ori mai bună, se gândi Rachel. Pentru că *aceasta* era un amestec de şoc, mâhnire şi scuze, toate asezonate cu o cantitate substanţială de teamă.

– Oh, Doamne... Reuşi să-i smulgă un braţ din jurul gâtului său şi încerca în continuare să scape de ea, dar femeia se agăţa acum de talia lui.

– Scuze de deranj, zise Rachel şi îşi împinse cu fermitate limba în obraz. Văd că eşti ocupat.

– La naiba, nu închide uşa! Ochii lui se făcură cât cepele, când blonda îşi schimbă poziţia ca să-l strângă de fese tare şi intim. O, hai, scuteşte-mă, Rachel!

– Vrei să te scutesc? Se uită în spate, unde toţi clienţii obişnuiţi ai locului se apropiaseră şi se îngrămădiseră, întinzând gâturile, ca să vadă şi ei măcar o frântură din spectacol. Vrea să-l scutesc, le spuse atunci. Trecu foarte relaxată pragul biroului. Şi mai exact de *ce anume* ai vrea să te scutesc, Muldoon? De care picior? Sau poate preferi de un braţ? Sau poate să-ţi frâng gâtul?

– Ai şi tu milă.

Blonda chicotea aproape isteric, în timp ce trăgea să îi dea jos puloverul.

– Ajută-mă să scap de ea de pe mine. E beată criţă.

– Aş fi crezut că un bărbat aşa mare şi puternic ca tine poate să se descurce singur cu ceva de genul acesta.

– Se mişcă la fel ca un blestemat de ţipar, murmură el. Haide, Babs, dă-mi drumul! Îţi chem un taxi...

Rachel observă că într-adevăr aluneca pe el, peste tot, ca o liană agăţătoare de care nu puteai scăpa. Aşa că oftă şi preluă controlul. Îşi înfipse mâna în coama blondă şi încurcată a femeii. Şi apoi trase. Tare. Ţipătul ei scurt de durere fu foarte mulţumitor. Pasul următor fu să o tragă cu faţa mai aproape de ea.

– Vezi că mi-ai încălcat proprietatea, drăguţo!

Babs se clătină pe picioare şi rânji, cu ochii înceţoşaţi de la alcool.

– N-am văzut nici un indicator pe care să fie scris numele tău.

– Zi mersi că nu te fac să vezi stele verzi. Folosindu-se de părul ei ca de o lesă, o târî spre uşă pe blonda care ţipa. Pe aici e ieşirea.

– Mă descurc eu de aici, zise Lola şi-şi strecură braţul în jurul taliei blondei. Hai cu mine, scumpo! N-arăţi prea bine.

– Dar e al naibii de drăguţ, oftă ea, împleticindu-se spre toaleta femeilor împreună cu Lola.

– Cheamă-i un taxi! strigă Zack. Aruncă apoi o privire ucigătoare tuturor feţelor rânjite ale clienţilor şi trânti cu zgomot uşa biroului. Ascultă, Rachel... Pe lângă faptul că se simţea umilit, era şi epuizat, aşa că îşi luă o clipă ca să respire şi să se replieze. Nu era ceea ce părea.

– Oh? Întreaga situaţie era mult prea distractivă ca să-i poată rezista. Se duse la birou, se aşeză pe un colţ şi îşi încrucişă picioarele. Şi mai exact cum anume părea, Muldoon?

– Ştii şi tu foarte bine. Oftă exasperat, după care-şi îndesă în buzunare mâinile inutile. S-a făcut praf de la câteva cocktailuri, aşa că am venit în birou să-i chem un taxi. Doar că a venit după mine. Se încruntă când Rachel ridică mâna ca să-şi examineze unghiile. Ea a sărit pe mine... m-a atacat...

– Şi vrei să depui plângere?

– Nu mai face pe deşteapta cu mine. În ceea ce priveşte momentele stânjenitoare, Zack îl considera pe acesta ca numărându-se printre primele zece. Eu încercam să... să... să mă apăr.

– Mda, am văzut că a fost o bătălie foarte aprigă. Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă...

– Păi, ce naiba voiai să fac? Să-i dau una şi s-o las lată? Se plimba agitat de la un perete la altul. I-am zis că nu sunt interesat, dar tot nu s-a potolit.

– Păi, dacă eşti aşa al naibii de drăguţ, zise Rachel, fluturând din gene.

– Ha-ha-ha... Da, amuzant, mârâi el peste umăr. Foarte amuzant. O să joci asta până la capăt, nu?

– Bingo! exclamă ea. Ridică de pe birou un cuţit pentru desfăcut scrisori şi îi testă vârful destul de ostentativ. Ca avocat al apărării, trebuie să te întreb dacă ţi se pare

normal să te fâţâi prin spatele barului în blugii ăia negri mulaţi, de parcă...

– Eu nu mă fâţâi.

– Dă-mi voie să reformulez, zise jucându-se cu vârful cuţitului. Poţi să spui... şi ţin să-ţi amintesc, domnule Muldoon, că eşti sub jurământ... poţi să spui acestei curţi că nu ai făcut nimic ca s-o aţâţi pe pârâtă? Ca să-i dai de înţeles că erai disponibil? Sau chiar dispus?

– Eu niciodată nu am... ei bine, poate că da, înainte să te cunosc pe tine... Fiind un om al mării, Zack ştia când era cazul să tragă linie. Îşi încrucişă braţele la piept şi zise: Invoc al cincilea amendament.

– Laşule!

– Fii sigură! Se uită precaut spre cuţitul din mâna ei. Sper că n-ai de gând să foloseşti ăla pe vreo parte anume a anatomiei mele, nu?

Rachel îşi lăsă privirea să alunece în jos pe corpul lui şi îşi atinse vârful limbii de buza superioară.

– Probabil că nu.

El afişă un zâmbet lent şi plin de uşurare vădită.

– Nu eşti supărată pe bune, nu-i aşa, scumpo?

– Că am intrat şi te-am găsit într-o postură compromiţătoare cu blonda aia sexy? Râse scurt, după care strânse altfel în mână cuţitul pentru desfăcut scrisori. De ce m-aş supăra, scumpule?

– E posibil să-mi fi salvat viaţa. Se gândea că îi ghicise destul de bine starea de spirit, dar tot se apropie de ea cu precauţie. Nu ştii ce zicea că voia să-mi facă. Se cutremură ostentativ, după care îşi alunecă braţul în jurul ei pentru susţinere. E instructoare de yoga.

– Vai, mie, exclamă Rachel, luptându-se să-şi reprime un rânjet şi bătându-l pe spate. Cu ce te-a ameninţat?

– Ei bine, cred că a fost ceva de genul... Se aplecă apoi aproape de ea şi îi şopti la ureche. Auzi chicotitul surprins al lui Rachel. Şi apoi a zis...

– *Vai, mie!* fu tot ce îi putu răspunde. Înghiţi o dată apăsat. Crezi că e posibil din punct de vedere anatomic?

- Cred că ar trebui să ai încheieturi duble, dar am putea încerca...

Cu ochii strălucindu-i păcătos, ea își lăsă capul pe spate și zise:

- Nu-mi pasă ce spui, Muldoon. Eu cred că ți-a plăcut să fii... *asaltat* așa.

- Mmm, murmură el, îngropându-și fața în gâtul ei. Deloc. A fost degradant. Mă simt atât de... ieftin.

- Oh, gata, poți sta liniștit acum. Te-am salvat.

- Ai fost o amazoană în toată regula.

- Și știi ce se spune despre amazoane... șopti ea, în timp ce el îi întorcea gura spre a lui.

- Păi, dă-i drumul atunci, zise el, pe un ton ispititor. Folosește-mă!

- Oh, stai liniștit, că exact asta am de gând.

Sărutul fu lung, pasional și satisfăcător, dar când lucrurile începură să se încingă mai tare, își desprinse buzele de pe ale ei și-și îngropă fața în părul ei.

- Rachel... Nici nu știi cât de mult îmi place cum te simt. Cât de natural și de potrivit...

- Știu că asta se simte bine. Închise ochii strâns și îl îmbrățișă și mai strâns.

- Chiar știi?

- Da. Și cred că... dar își lăsă cuvintele să i se stingă într-un oftat. Se gândise și cumpănise mult în ultimele zile. Cred că unii oameni pur și simplu se potrivesc perfect. Așa cum mi-ai spus tu odată...

El se îndepărtă puțin și îi luă fața în palme. Ochii lui erau foarte întunecați și o fixau foarte intens. Rachel nu era tocmai sigură ce anume citea în ei, dar îi făcea inima să i se ridice în gât și să-i bată de trei ori mai tare.

- Ne potrivim perfect. Știu că mi-ai zis că nu vrei să te implici într-o relație amoroasă. Că ai alte priorități...

Ea își strânse atunci degetele în jurul încheieturilor lui.

- Am spus multe lucruri.

- Rachel, vreau să te muți cu mine. Văzu uimirea din ochii ei și se grăbi să continue, înainte ca ea să aibă timp

să răspundă ceva. Știu că voiai ca lucrurile să rămână simple. Și crede-mă că și eu. Dar asta nu trebuie să fie nici un fel de complicație. Oricum ai avea timp să te mai gândești, înainte să-mi dai un răspuns. Trebuie să așteptăm până când se lămuresc toate cu Nick. Dar am nevoie să știi cât de mult îmi doresc să fiu cu tine... nu doar să furăm câteva clipe împreună, oricând putem.

Ea scoase un suspin lung și tremurător.

- Acesta e un pas foarte mare.

- Și nu trebuie să faci nimic dintr-un impuls. Aplecă ușor capul și își atinse buzele de ale ei. Doar gândește-te la ce ți-am zis. Gândește-te la *asta*, îi șopti el și adânci acel sărut, ridicându-l pe culmi nebănuite ale extazului, până când orice rațiune se mistuia și orice gând devenea ceva imposibil.

- Zack, am nevoie să...

Dar chiar atunci Nick dădu buzna pe ușa biroului și încremeni. O văzu pe Rachel lipită de corpul mare al fratelui său, cu mâinile strânse în părul lui și cu ochii moi și defocalizați.

Se limpeziră apoi, destul de repede, devenind plini de un amestec de panică, de căință și de scuze. Dar Nick pur și simplu stătea acolo și se uita la ei. Și nu putea vedea altceva decât ceața roșiatică-sângerie a furiei și a trădării.

Ea îl strigă, când Nick se aruncă spre el. Zack văzu lovitura venind și o lăsă să continue. Și aproape că-l aruncă pe spate, făcându-l să se clatine pe picioare. Simțea gust de sânge în gură. Din instinct, îl apucă de încheieturi pe Nick, ca să prevină încă o lovitură, dar Nick se răsuci și se eliberă, agil precum un șarpe și se pregăti pentru runda următoare.

- Opriți-vă! Conștientă că următoarea lovitură putea veni în orice clipă... și de la oricare dintre ei, Rachel se aruncă între ei furioasă și-i împinse, despărțindu-i. Treaba asta nu rezolvă nimic!

Zack scrâșni din dinți ca să se calmeze, după care o ridică, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât un fulg și o așeză deoparte.

– Stai deoparte! Ia zi, vrei să ne batem aici? îl întrebă pe Nick. Sau mergem afară?

– Departe de toate...

– Oriunde zici tu, izbucni Nick, întrerupând-o pe Rachel. Ticălosule! Tu ia fost mereu, nu? Îl împinse cu forţă, dar durerea sfâşietoare care strălucea în ochii lui Nick îl făcu pe Zack să nu riposteze. Trebuie să ieşi tu mereu câştigător, nu? Gâfâia din greu, când îl izbi pe Zack cu spatele de perete. Toate rahaturile astea despre familie... Ei bine, ştii unde să ţi le bagi, *frăţioare*!

– Nick, te rog! Rachel ridică mâna împăciuitoare, dar o lăsă imediat să-i cadă pe lângă corp, când Nick îşi întoarse ochii aceia furioşi către ea.

– Taci din gură! Toate prostiile alea pe care mi le-ai vândut sus... da, ai mare talent la minciuni, doamnă... pentru că eu chiar te-am crezut. Ştiai ce simt pentru tine şi-n tot timpul ăsta ţi-o trăgeai cu el pe la spatele meu.

– Nick, n-a fost aşa!

– Curvă mincinoasă!

În clipa imediat următoare, îi zbură capul pe spate, când Zack îl izbi cu podul palmei. Acum era sânge vărsat de ambele părţi.

– Dacă vrei să dai în mine, n-ai decât, dar nu vorbi aşa cu ea.

Nick scrâşni din dinţi şi-şi şterse sângele de pe buză. Voia să urască. Avea nevoie de asta.

– Du-te dracului! Duceţi-vă dracului amândoi!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi furtunos.

– Oh, Doamne! Rachel îşi acoperi faţa cu mâinile, dar asta nu ajuta în nici un fel să şteargă imaginea durerii pe care o văzuse în ochii lui Nick. Se gândi cu amărăciune profundă că răul fusese făcut. S-a ales praful de tot! Mă duc după el...

– Nu. Lasă-l în pace!

– Dar e vina mea, zise ea, lăsând braţele să-i cadă de-o parte şi de alta a corpului. Trebuie măcar să încerc să...

– Am zis să-l laşi în pace.

– La naiba, Zack!

- Scuzaţi-mă că vă întrerup. Răsună un ciocănit în uşa pe care Nick o lăsase deschisă în urma lui.

Rachel se întoarse şi-şi înghiţi un geamăt.

- Doamnă judecătoare Beckett...

- Bună seara, domnişoară Stanislaski. Domnule Muldoon, am trecut pe aici să gust unul dintre faimoasele dumitale cocktailuri Manhattan. Ai putea să-mi prepari unul, în timp ce am o micuţă conferinţă cu avocata fratelui dumitale.

- Doamnă judecătoare, începu Rachel, clientul meu...

- L-am văzut pe clientul dumitale, ieşind de aici furtunos. Îţi sângerează buza, domnule Muldoon. Se întoarse şi îi aruncă o privire tăioasă lui Rachel: Domnişoară avocat?

- Nici că se putea mai bine, zise Rachel în şoaptă. O să mă ocup eu de asta, îi zise lui Zack. Nu-ţi face griji! Şi odată ce Nick se mai calmează un pic...

- O să fie iar zâmbitor şi amabil? termină Zack. Începea să se calmeze, însă un sentiment copleşitor de vinovăţie îi lua locul. Nu prea cred. Şi nu e vina ta. Şi-ar fi dorit să-i poată oferi ca argument ceva mai mult decât propriul sentiment că eşuase. E fratele meu. Eu sunt responsabil pentru el. Clătină din cap, înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Mă duc să-i prepar un cocktail doamnei judecător.

Trecu pe lângă ea în grabă. Rachel dădu să-l oprească, dar lăsă mâna să-i cadă. Nu avea de fapt ce să facă pentru a-i alina suferinţa. Dar măcar avea o şansă să minimalizeze daunele cu judecătoarea Beckett.

O găsi pe judecătoare care părea foarte relaxată şi atrăgătoare, stând la o masă din capătul îndepărtat al barului. Şi totuşi, cumva, aura de putere şi autoritate pe care o emana femeia când purta o robă neagră în sala de judecată nu era câtuşi de puţin diminuată de pantalonii albaştri şi de puloverul alb cu care era îmbrăcată în seara aceea.

- Ia loc, domnişoară avocat!

- Mulţumesc.

Beckett zâmbi, bătând darabana pe colțul mesei cu degetele cu unghii roșii perfect manichiurate.

- Văd cum ți se învârt rotițele în cap. „Cât de multe să-i spun? Și cât de multe să exclud?" Îmi face mereu plăcere să te am în sala de judecată, domnișoară Stanislaski. Ai un stil anume de-a face lucrurile.

- Mulțumesc, repetă Rachel. Sosi chelnerița cu băuturile lor și, în timp ce le erau servite, se folosi de răgaz pentru a-și aduna gândurile. Mă tem că ați putea... și pe bună dreptate, de altfel... să interpretați greșit ceea ce ați văzut aici în seara aceasta.

- Serios? Beckett afișă un zâmbet mic și gustă din cocktailul ei. Își îndreptă privirea spre Zack și îi trimise și lui un zâmbet aprobator și mulțumit. Și care crezi dumneata că ar fi interpretarea mea asupra a ceea ce am văzut?

- Păi, în mod evident, că Nick și fratele lui se certau.

- Se băteau, o corectă Beckett, învârtind cireașa în pahar, înainte de a o mușca de pe codiță. Cearta implică un schimb de cuvinte. Și chiar dacă poate în acest caz s-au aruncat și cuvinte, acestea nu fac să curgă sânge.

- Nu aveți frați, nu-i așa, doamnă judecător?

- Nu, nu am.

- Eu da.

Ridicând ușor dintr-o sprânceană, Beckett mai sorbi o dată din băutură.

- Bine, admit asta. Și de ce se certau?

Rachel păși cu prudență pe acel teren alunecos și nesigur.

- A fost doar o neînțelegere. Nu neg că amândoi sunt temperamentali și că, având astfel de firi, o neînțelegere poate implica... sau poate evolua spre...

- O ceartă? sugeră Beckett.

- Da. Dorind să se facă bine înțeleasă, Rachel se aplecă în față. Doamnă judecător Beckett... Nick a făcut progrese incredibile. Când am primit prima dată cazul său, am fost la un pas de a-l considera un alt golan de pe stradă. Dar a fost ceva ce m-a făcut să îl reevaluez.

– Mda, ochii tulburați pot face o femeie să facă asta.

Rachel clipi.

– Da.

– Continuă!

– Era atât de tânăr și totuși începuse deja să se dea bătut și să se resemneze... După ce l-am cunoscut pe Zack și am aflat mai multe despre trecutul lui, mi-a fost ușor să înțeleg de ce. Nu a avut niciodată pe cineva permanent în viața lui... pe cineva pe care să simtă că se poate baza și în care să poată avea încredere. Dar cu Zack... și-a dorit asta. Și oricât de dur și dezinteresat ar fi încercat să pară, cu cât a petrecut mai mult timp cu Zack, cu atât a devenit mai evident cu ochiul liber că aveau nevoie unul de celălalt.

– Mai exact cât de implicată ești cu celălalt tutore?

Încercând să fie prudentă și să păstreze o expresie neutră, Rachel se lăsă pe spate în scaun.

– Cred că asta e irelevant.

– Serios? Bine... făcu un gest scurt din mână. Continuă, atunci!

– Timp de aproape două luni, Nick a stat departe de orice necazuri. S-a ocupat cu sârguință de toate responsabilitățile pe care i le-a dat Zack. A dezvoltat și alte interese. Cântă la pian.

– Da?

– Da. Și Zack i-a cumpărat imediat un pian, când a aflat.

– Acesta nu pare genul de lucru care să facă să zboare pumni între doi oameni. Un zâmbet slab se juca pe buzele ei, în timp ce gesticula cu paharul ei. Te îndepărtezi de la subiect, domnișoară avocat.

– Ceea ce vreau să spun și să subliniez este că această perioadă de probă a fost un succes. Ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar rodul unei neînțelegeri și a unor reacții temperamentale. A fost mai degrabă excepția din ultimele luni, decât regula.

– Nu ești la tribunal.

– Nu, doamnă judecător, dar n-aş vrea să îl judecaţi pe clientul meu bazându-vă pe asta, atunci când voi fi.

– De acord. Mulţumită de ceea ce vedea la Rachel, de ceea ce auzea de la ea, de ceea ce îi transmitea şi de ceea ce simţea, Beckett agită gheaţa în pahar. Explică-mi seara asta, atunci!

– A fost vina mea, spuse Rachel, dând la o parte paharul de vin. Am comis o eroare de judecată, care l-a făcut pe Nick să aibă senzaţia şi să creadă că simţea... ceva... pentru mine.

Beckett ţuguie buzele.

– Cred că încep să înţeleg. El este un tânăr sănătos, şi dumneata eşti o femeie atrăgătoare, care s-a arătat un pic interesată de el.

– Şi am dat-o în bară, zise Rachel cu amărăciune. Credeam că am rezolvat problema. De fapt, eram teribil de sigură că sunt în control deplin al situaţiei.

– Cunosc sentimentul, zise Beckett şi gustă cu prudenţă o alună sărată pentru bere. Bine, hai să vorbim neoficial! Ia-o cu începutul!

Sperând că propria culpabilitate va mai uşura cumva povara lui Nick – chiar şi dacă asta o făcea să piardă cazul –, Rachel îi explică totul. Beckett nu zise nimic, ci doar încuviinţă din cap de mai multe ori, scoţând din când în când sunete interesate.

– Şi apoi când a intrat în birou şi ne-a văzut împreună pe mine şi pe Zack... concluzionă ea... s-a simţit extrem de trădat. Ştiu că nu aveam nici un drept să mă implic în nici un fel de relaţie cu Zack. Şi înţeleg că scuzele nu înseamnă nimic.

– Eşti o avocată excelentă, Rachel. Şi asta nu exclude să ai o viaţă personală.

– Da, dar când asta pune în pericol relaţia cu clientul meu...

– Nu mă întrerupe! Sunt de acord că ai dat dovadă de proastă judecată în această situaţie. Şi sunt de acord şi că un om nu poate alege întotdeauna timpul, locul sau circumstanţele în care se îndrăgosteşte.

– N-am spus că sunt îndrăgostită.

Beckett zâmbi atunci.

– Mda, am observat asta. E mai uşor să te simţi vinovată pentru ce se întâmplă, dacă îţi spui că dragostea n-are nimic de-a face cu asta. Zâmbetul ei se lărgi. Cum?! Nici o obiecţie, domnişoară avocat? Foarte bine... pentru că nu terminasem ce aveam de spus. Personal, eu, una, nu cred că obiectivitatea este mereu răspunsul. Există o varietate de nuanţe între corect şi greşit. Să găsim una care să se potrivească în context este lupta noastră de zi cu zi. Şi clientul dumitale încearcă doar să o găsească pe a lui. Şi s-ar putea să nu poţi să-l ajuţi în privinţa asta.

– Nu vreau să-l dezamăgesc.

– Cred că ar fi mai bine să încerci să faci tot posibilul să-l ajuţi să prevină faptul de a se dezamăgi pe sine. Uneori funcţionează, alteori nu. Şi atunci când va fi rândul dumitale să stai la pupitru, vei descoperi şi cât de des nu funcţionează.

Înţelegerea din ochii lui Beckett o uimea pe Rachel şi o făcu să-şi ia paharul, ca să se adune.

– Nu mi-am dat seama că sunt atât de uşor de citit.

– Oh, fii sigură că eşti pentru cineva care s-a aflat în locul tău. Amuzată, Beckett ciocni paharul de cel al lui Rachel. Mai ai câţiva ani să te coci bine de tot, domnişoară avocat, şi apoi o să fii o judecătoare foarte competentă. Pentru că *asta* îţi doreşti, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea şi-i întâlni privirea lui Beckett de la egal la egal. Exact asta îmi doresc.

– Foarte bine. Şi acum, pentru că tot am băut un pahar şi mă simt destul de moale, o să-ţi mai spun ceva... neoficial. Acum aproape treizeci de ani, eu eram unde eşti dumneata. Eram extrem de aproape de unde şi cine eşti dumneata. Şi lucrurile erau mult mai dificile pentru femeile aflate în poziţia noastră decât sunt astăzi. Şi acum sunt departe de a fi perfecte, adăugă, lăsând pe masă paharul, dar o parte dintre bătălii s-au sfârşit. A trebuit să fac multe alegeri. Genul acela de alegeri care pun planul profesional versus planul personal,

pe care bărbaţii trebuie să le ia mult prea rar. Şi ce am acum? O familie sau o carieră? Nu regret deloc că mi-am ales cariera. Se uită peste umăr, spre bar, unde se afla Zack, şi oftă. Sau doar foarte rar. Dar timpurile se schimbă şi nici măcar o femeie extrem de ambiţioasă din punct de vedere profesional nu trebuie să ia o decizie pentru una singură, renunţând cu totul la cealaltă. Le poate avea pe amândouă, dacă e suficient de inteligentă. Şi tu îmi pari o femeie foarte inteligentă.

- Îmi place să cred că sunt, murmură Rachel. Dar asta nu face să mi se pară mai puţin înspăimântător.

- Şi exact acesta este genul de spaimă care face ca viaţa să merite trăită. Şi eu, una, nu cred că astfel de temeri şi emoţii te vor opri pe dumneata, domnişoară avocat. De fapt, nu cred că te poate opri nimic. Între timp ai grijă doar ca dumneata şi clientul dumitale să fiţi pregătiţi pentru audiere.

Când Beckett începu să se ridice, Rachel era deja în picioare.

- Doamnă judecătoare Beckett... despre ce s-a întâmplat în seara aceasta...

- Am venit aici doar ca să beau un pahar. E un bar frumos. Curat, prietenos. Cât despre decizia mea... ea va depinde numai şi numai de ceea ce văd sau aud în sala de judecată. Ne-am înţeles?

- Da. Mulţumesc.

- Transmite-i domnului Muldoon că face un cocktail Manhattan excelent.

Confruntându-se în continuare cu un val de emoţii copleşitoare şi confuze pe care nu ştia cum să le gestioneze, Rachel o privi pe Beckett plecând.

- Cât de rău este? întrebă atunci Zack din spatele ei.

Dar Rachel doar clătină din cap şi se întinse să-l ia de mână.

- Îi place cum faci cocktailurile. Se întoarse spre el şi îl îmbrăţişă. Şi cred că tocmai am mai cunoscut o femeie inteligentă care are o slăbiciune pentru băieţii răi. O să fie bine.

- Dacă Nick nu se întoarce...

- O să se întoarcă. Avea nevoie să creadă asta. Avea nevoie să-l facă pe Zack să creadă în asta. E nervos, e rănit şi nu este deloc prost. Îl strânse uşor de mână şi îi zâmbi. Seamănă prea mult cu tine.

- Nu ar fi trebuit să-l pocnesc.

- Raţional, sunt de acord cu tine. Emoţional însă... Dar pentru că pasiunea şi înflăcărarea erau părţi incontestabile ale vieţii sale, nu îşi mai continuă ideea. Mi-am văzut fraţii pocnindu-se şi bătându-se de prea multe ori în viaţa asta, ca să mai cred că e sfârşitul lumii. Trebuie să plec acum. Îi depuse un sărut blând pe buza umflată. Cred că e mai bine să nu fiu aici când o să se întoarcă. Dar vreau să mă suni când vine, indiferent cât este ceasul.

- Nu-mi place să ştiu că te duci singură acasă, zise el, în timp ce o conducea până la cuierul de lângă uşă ca să-şi ia haina.

- O să iau un taxi. Iar faptul că nu se contrazise cu ea o făcu să-şi dea seama cât de distras era de fapt. O să trecem peste asta, Zack. Ai încredere în mine!

- Da. O să te sun.

Ieşi din bar şi merse până la colţul străzii ca să oprească un taxi.

„Ai încredere în mine", îi spusese. Şi nu putea decât să spere că merita încrederea lui.

capitolul 11

Fu pe punctul de a-l suna pe Alex când ajunse acasă, dar se temea că, dacă fratele ei şi-ar fi activat informatorii, chiar şi neoficial, treaba asta nu ar fi făcut decât să-l înfurie şi mai tare pe Nick.

Nu putea să facă altceva decât să aştepte. Să aştepte singură.

Ei trei formau un triunghi foarte straniu, se gândi în timp ce se învârtea agitată prin apartamentul său, ţinând

în mână o cană de ceai, care se răcea văzând cu ochii. Nick - tânăr, arogant şi sfidător - vedea peste tot respingere şi trădare, în timp ce îşi căuta cu disperare locul în lume. Şi Zack... atât de incredibil de generos... alimentat de pasiune şi atât de vulnerabil atunci când venea vorba de fratele său. Şi ea... avocata obiectivă, raţională şi ambiţioasă, care se îndrăgostise de amândoi.

Poate că ar fi trebuit să se apuce de scris scenarii pentru telenovele siropoase, cugetă, în timp ce se arunca pe canapea. Îşi ghemui picioarele sub ea şi cuprinse cana cu ambele palme. Dacă ar fi avut imaginaţia necesară pentru asta, atunci ar fi putut să îşi scrie o cale de ieşire din situaţia aceasta.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Ce se întâmplase? se întrebă şi îşi închise ochii obosiţi. În fond, ea era cea care aranjase mereu toate lucrurile în cele mai mici detalii. Nu ştiuse mereu, fără nici o excepţie, încotro se îndrepta şi cum avea să ajungă acolo? Fiecare obstacol care i-ar fi putut bloca drumul fusese mereu găsit, luat în considerare şi cântărit. Toate opţiunile, toate modalităţile de a trece pe lângă - sau prin sau peste - acele obstacole fuseseră mereu calculate.

Absolut toate.

Cu excepţia lui Zackary Muldoon.

Implicându-se într-o relaţie cu el, lăsându-şi astfel emoţiile să preia controlul... se alesese praful de tot. Şi era complet posibil ca Nick - condus de suferinţă şi de frustrare - să se arunce cu capul înainte în belele, înainte ca noaptea să se termine. Şi oricât de înţelegătoare şi plină de compasiune ar fi fost judecătoarea Beckett, dacă Nick încălca termenii eliberării sale condiţionate, atunci nu va fi avut de ales decât să-i dea o sentinţă pe măsură.

Şi chiar şi dacă ar fi primit o condamnare uşoară... cum s-ar fi putut ierta pentru asta? Cum ar fi putut s-o ierte Zack pentru că eşuase şi îl dezamăgise? Şi cel mai rău lucru dintre toate... Cum ar mai fi putut Nick să-şi revină

vreodată de la o asemenea ultimă respingere, dacă societatea îl arunca în spatele gratiilor?

Voia să creadă că avea să se întoarcă înapoi la Zack. Furios, da... sfidător, cu siguranţă... poate chiar şi căutând o încăierare. Dar toate lucrurile acestea puteau fi rezolvate, dacă totuşi se întorcea acasă.

Dar dacă nu o făcea...

Sună interfonul, făcând-o să sară ca arsă. Conştientă de faptul că era trecut de ora douăsprezece noaptea, se ridică de pe canapea, cu speranţa că era Zack, care venea să îi spună că Nick era teafăr şi nevătămat.

- Da?

- Vreau să vin până sus. Era vocea lui Nick. Tăioasă şi pretenţioasă.

Rachel îşi reprimă cu greu un ţipăt de bucurie şi uşurare.

- Sigur. Menţinu un ton al vocii relaxat, când descuie uşa. Las uşa deschisă.

Îşi apăsă degetele pe ochi, ca să-şi reprime lacrimile care o năpădeau. Era o prostie să devină atât de emoţională. În fond nu îi spuseseră raţiunea şi logica faptul că avea să se întoarcă? Nu-i spusese măcar asta cu siguranţă lui Zack?

Dar de îndată ce răsună un ciocănit tare şi rapid la uşă, deschise uşa larg, şi cuvintele i se rostogoliră de pe buze ca un vulcan:

- Am fost atât de îngrijorată! Voiam să vin după tine, dar nu ştiam de unde să încep să te caut. Oh, Nick, îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău...

- Îţi pare rău că ţi-a explodat totul în faţă? Trânti uşa în urma sa. Nu intenţionase să vină aici. Doar că mersese şi mersese orbeşte şi fără ţintă, până când i se păruse că era singurul loc unde se putea duce. Îţi pare rău că am intrat şi te-am găsit cu Zack?

Rachel îşi dădu seama că subiectul era departe de a fi închis. Şi ceea ce vedea în ochii lui era la fel de periculos precum ceea ce zărise în ochii lui când se năpustise spre Zack, în birou.

– Îmi pare rău că te-am rănit.

– Îţi pare rău că am aflat ce eşti cu adevărat. Şi nu eşti altceva decât o mincinoasă nerușinată.

– Nu te-am minţit niciodată.

– M-ai minţit de fiecare dată când ai deschis gura. Nu se mişcase din faţa uşii şi ţinea pumnii strânşi şi albi de furie, pe lângă corp. Tu şi Zack. În tot timpul în care te prefăceai că ţii la mine şi te purtai ca şi când ţi-ar fi făcut plăcere să petreci timp cu mine... ţi-o trăgeai cu el.

– Dar chiar ţin la... începu ea, însă el o întrerupse imediat.

– Îmi dau seama că probabil voi doi v-aţi distrat copios pe tema asta. Bietul şi jalnicul Nick, care umblă bezmetic şi încearcă să devină un om mai bun, pentru că i-a picat cu tronc avocata sexy. Bănuiesc că aţi stat împreună în pat şi aţi râs de n-aţi mai ştiut de voi, nu?

– Nu! N-a fost niciodată aşa.

– O să încerci să-mi spui că nu te-ai culcat cu el?

Nick văzu adevărul reflectat în ochii ei, înainte să-şi piardă şi ea cumpătul.

– Ai depăşit măsura. Nu am de gând să discut cu tine...

Mâinile lui zburară atunci în sus, o apucară de reverele halatului şi o răsuci cu forţă. O izbi cu spatele de uşă. Şi atunci o copleşi primul val de frică, când Nick îşi apropie faţa de a ei. Nu îi vedea decât ochii... de un verde-intens, tăioşi şi strălucind de furie.

– De ce ai făcut-o? De ce m-ai luat de prost? De ce a trebuit să fie tocmai fratele meu?

– Nick... Îl prinsese de încheieturi şi încercă să i le dea la o parte. Doar că furia adăugase o forţă imensă puterii lui fragile.

– Ştii cum mă face să mă simt, când mă gândesc că, în timp ce eu îmi imaginam viitorul nostru, tu îţi făceai de cap cu el? Şi el ştia! Ştia!

Respira repede şi sacadat, dar se lupta să păstreze un ritm constant.

– Mă răneşti...

Credea că afirmaţia aceea va fi calmă, ba chiar autoritară. În schimb, îi ieşi tremurătoare, iar frica pe care i-o insufla starea lui de furie necontrolată şi nesăbuită deveni mai mult decât evidentă. Ochii lui deveniră pierduţi şi goi, după care îşi concentră privirea asupra mâinilor sale. O strângea tare de umeri. Îngrozit, îi dădu drumul şi rămase holbându-se la ea.

– Plec.

Uneori nu aveai nimic mai mult decât un impuls pe care să te bazezi. Şi Rachel reacţionă după cum îi ghidă instinctul şi se lipi la loc cu spatele de uşă.

– Nu pleca! Te rog! Nu pleca aşa!

Nick simţea că i se întorsese stomacul pe dos de la cât de mult se dispreţuia pe sine în clipa aceea.

– N-am mai împins niciodată o femeie aşa. E un gest de cea mai joasă speţă.

– Nu mi-ai făcut rău. Sunt bine.

În schimb, observă Nick, era albă ca varul. Cadaveric de palidă.

– Tremuri...

– Bine, într-adevăr tremur. Putem să stăm jos o clipă?

– Nu trebuia să vin aici, Rachel. Şi sigur n-ar fi trebuit nici să te atac aşa...

– Mă bucur că ai venit. Hai să stăm aşa un minut. Te rog, hai să discutăm un pic.

Pentru că se temea că o să rămână acolo aşa, cu spatele lipit de uşă şi tremurând, până când era de acord, Nick încuviinţă din cap aprobator, fără tragere de inimă.

– Sigur ai nişte lucruri să-mi reproşezi şi mă gândesc că-ţi datorez măcar atât. Când se aşeză, umerii i se lăsară. Bănuiesc că o să ceri să ţi se ia cazul.

– Cazul nu are nimic de-a face cu asta. Dar nu. Se gândi să-şi ia din nou cana de ceai rece, ca să-şi umezească puţin gâtul, dar se temea că încă îi mai tremurau mâinile. Treaba asta e ceva personal, Nick. Eu sunt cea care am dat-o-n bară înceţoşând limitele. Ştiam asta. N-am nici o scuză. Inspiră adânc şi-şi împreună degetele

în poală. Ceea ce s-a întâmplat între mine şi Zack nu a fost plănuit şi, cu siguranţă, n-a fost nici profesionist.

El pufni scurt.

- Acum o să-mi spui că nu te-ai putut abţine, nu?

- Nu, răspunse ea, în şoaptă. Puteam să mă abţin. Avem mereu de ales. Dar n-am vrut să mă abţin.

Răspunsul ei, dar şi tonul pe care îl rosti îl făcură să se încrunte. Fusese sigur că va încerca să găsească o cale uşoară de a ieşi din situaţia asta.

- Deci l-ai ales pe el.

- Ce s-a întâmplat a fost neaşteptat şi poate şi un pic copleşitor pentru mine... Nu era sigură dacă existau cuvinte care să descrie cu exactitate ce se întâmplase între ea şi Zack. În orice caz, aş fi putut opri totul oricând. Sau cel puţin să amân. Dar n-am făcut-o, aşa că vina este numai şi numai a mea. Iar faptul că eram amândoi tutorii tăi legali a transformat treaba asta într-o chestiune de proastă judecată, dar... clătină din cap. Nu. Nici un dar. A fost o decizie proastă. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, implorându-l să-i acorde încredere. Nu te-am considerat niciodată nici jalnic, nici vrednic de milă. Nu am râs niciodată de tine. Şi indiferent ce părere ai despre mine, te rog nu lăsa asta să afecteze ceea ce ai început să reclădeşti cu Zack.

- S-a băgat peste mine.

- Nick... Vocea ei ascundea atât răbdare, cât şi compasiune. Nu-i aşa. Şi o ştii şi tu.

Şi într-adevăr ştia asta. Se întrebă dacă o ştiuse dintotdeauna... că relaţia lui Rachel nu era ceva mai mult decât o simplă fantezie. Dar chiar şi faptul că ştiuse nu uşura şi nu alina în nici un fel rănile deschise ale respingerii.

- Am ţinut la tine.

- Ştiu. Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi acestea i se revărsară pe obraji, înainte să aibă timp să le prevină. Îmi pare rău.

– Oh, Doamne, Rachel! Te rog, nu plânge! Nu credea că putea îndura aşa ceva. Mai întâi o speriase de moarte şi acum o făcea să plângă. Nu face asta!

– Nu plâng. Dar oricât de repede şi-ar fi şters lacrimile, veneau altele în urma lor. Doar că mă simt îngrozitor de prost şi mizerabil în legătură cu ce s-a întâmplat. Privind în retrospectivă, văd zeci de modalităţi prin care aş fi putut gestiona altfel lucrurile. De obicei sunt mereu stăpână pe situaţie. I se întretăia respiraţia, în timp ce se lupta să-şi revină. Urăsc... detest din tot sufletul că m-am băgat între voi doi.

– Ei, haide... Nick era complet pierdut şi nu mai ştia ce să spună. Când se ridică şi se duse la ea, era surprins că nu lăsa în urma lui o dâră de mâzgă scârboasă pe covorul ei. Ascultă, nu te mai consuma aşa, da? zise şi o bătu stângaci pe umăr. Am mai fost părăsit şi alteori.

Însă cuvintele lui doar o făcură să scotocească în buzunarul halatului după un şerveţel.

– Nu-l urî din cauza asta.

– Nu-mi cere miracole.

– Oh, Nick... Dacă ai putea numai să vezi dincolo de toate greşelile şi direct în sufletul lui, ca să-ţi dai seama cât de mult însemni pentru el...

– Nu-mi ţine predici. Simţea că putea să pună piciorul în prag, acum că i se uscau lacrimile. Te comporţi de parcă ai fi îndrăgostită de el. Fu şocat să vadă privirea aceea din ochii ei... îndurerată, nefericită şi cu inima împovărată. Şi apoi o năpădiră din nou lacrimile. Oh, frate! Şi în timp ce ea se prăbuşea psihic, izbucnind în lacrimi, el îşi schimbă părerea. Adică nu e doar vorba despre sex?

– Aşa trebuia să fie. Braţul lui se strânse prudent în jurul umerilor ei, iar ea se sprijini de el. Oh, Doamne... cum am ajuns în toată chestia asta? Nu vreau să fiu îndrăgostită de nimeni!

– Mda, nasol. Şi atunci Nick îşi dădu seama că, deşi o ţinea în braţe, nu simţea nici un fel de furnicături sau fluturaşi în stomac. Şi la naiba cu tot... simţea ceva

aproape fratern față de ea. Nimeni nu mai plânsese niciodată pe umărul lui și nici nu căutase vreun soi de alinare la el. Dar el ce părere are despre asta? E și el... ăăă... în același... film ca și tine?

– Nu știu. Rachel își trase nasul, după care și-l suflă. Nu am discutat despre asta. Și nici nu vom vorbi vreodată. Toată treaba asta e ridicolă. Eu sunt ridicolă. Se lăsă pe spate, profund stânjenită și rușinată. Hai să spunem că a fost doar o noapte încărcată emoțional pentru toată lumea. Te rog să nu-i spui nimic despre asta...

– Mda, bănuiesc că asta ține numai de tine.

– Bine. Apreciez asta. Încă tremurând, își șterse o lacrimă răzleață cu podul palmei. Te rog să nu mă urăști prea mult.

– Nu te urăsc. Se lăsă apoi pe spate, simțindu-se dintr-odată epuizat. Nu știu ce simt. Probabil m-am gândit că pot să vin aici în seara asta și să-ți demonstrez că sunt un bărbat mai bun. Destul de prostesc din partea mea...

– Amândoi sunteți foarte speciali, îi spuse ea atunci. Altfel cum s-ar putea ca o femeie bună și complet rațională să se îndrăgostească de voi amândoi?

El se întoarse spre ea și-i aruncă un zâmbet mic și slab.

– Cu siguranță, știi cum să-i alegi, nu?

– Da... șopti ea și îi atinse obrazul. Sigur știu. Și acum te rog spune-mi că te duci înapoi.

Zâmbetul lui se topi atunci și strânse din buze.

– Păi, unde altundeva aș putea să mă duc?

Răspunsul acela nu o mulțumea.

– Te rog spune-mi că te întorci acasă și că stai de vorbă cu el, ca să rezolvați lucrurile...

– Asta nu pot să-ți spun.

Dădu apoi să se ridice, și ea clătină din cap.

– Lasă-mă să vin cu tine... vreau să ajut. Am nevoie să simt că m-am revanșat măcar un pic față de voi doi.

– Nu ai făcut nimic altceva decât să te îndrăgostești de tipul nepotrivit.

Rachel găsea foarte multă alinare în rânjetul acela superior și atât de familiar.

- Se prea poate să ai dreptate. Dar, te rog, lasă-mă să vin oricum.

- Cum vrei. Dar poate că vrei să te speli pe față înainte. Ai ochii roșii.

- Super. Dă-mi cinci minute!

Rachel îl simți pe Nick încordându-se când se aflau la o jumătate de stradă distanță de barul Lower the Boom. Mergea cu umerii aduși în față, cu sprâncenele încruntate și cu mâinile îndesate în buzunare.

„Tipic!" se gândi ea. Masculul își zbârlește blana și își arată colții ca să-i arate adversarului său cât de dur este.

Ținu pentru ea observația aceea, știind foarte bine că nici unul din ei nu ar fi apreciat să o audă.

- Uite care-i ideea, zise ea, oprindu-se în fața ușii. A fost o noapte care a trecut greu, și e deja trecut de unu. Hai să așteptăm până se închide barul și apoi puteți să vă spuneți amândoi tot ce aveți pe suflet! Eu o să joc rolul mediatorului.

Nick se întrebă dacă Rachel avea chiar și cea mai mică idee cât de greu îi era lui să dea piept cu ceea ce se afla de cealaltă parte a ușii.

- Mi-e indiferent.

- Și dacă o fi să mai zboare ceva pumni... adăugă ea, deschizând ușa, atunci eu o să fiu cea care o să-i dea.

Asta îi aduse o urmă de zâmbet pe chip. Dar acesta dispăru de îndată ce intrară.

Rachel avusese dreptate. Era o seară care trecea greu - după cum se întâmpla de obicei în mijlocul săptămânii. Majoritatea clienților obișnuiți plecaseră deja, îndreptându-se spre casele lor și pregătindu-se pentru o noapte liniștită. Mai rămăseseră câțiva rătăciți la barul de care Zack se ocupa singur. Lola ștergea mesele. Ridică privirea, îi aruncă lui Rachel o privire mulțumită și se întoarse la treabă.

Zack luă un gât sănătos dintr-o sticlă de apă minerală. Rachel îi văzu ochii schimbându-se... observă uşurarea din ei, înainte de a-şi face loc acolo o durere sfâşietoare.

- Hei, barman! strigă ea şi se aşeză pe un scaun. Ai cumva nişte cafea?

- Sigur.

- Adu două, zise ea, trimiţând o privire plină de subînţeles în direcţia lui Nick.

El nu spuse nimic, însă se aşeză lângă ea.

- Este o veche tradiţie ucraineană, începu ea, când Zack aşeză cele două ceşti pe bar. Se numeşte întâlnire de familie. Te bagi?

- Da, zise Zack şi înclină uşor capul spre fratele său. Cred că mă descurc eu cumva. Dar tu?

- Păi, doar sunt aici, nu? murmură Nick.

- Hei! Un bărbat, în mod evident destul de beat, se aplecă greoi peste bar, de la câteva scaune distanţă. O să mai primesc vreodată un pahar de whisky aici?

- Nu. Zack se apropie cu ibricul. Dar primeşti cafea din partea casei.

Omul se încruntă la el, cu ochii roşii şi tulburi.

- Ce naiba eşti? Vreun asistent social, ceva?

- Ăsta-s eu, da.

- Am zis că vreau un blestemat de whisky.

- Ei bine, n-o să mai primeşti altul de aici.

Beţivanul se întinse şi-l apucă de pulover pe Zack. Luând în considerare silueta masivă a lui Zack, Rachel se gândi că venea ca o mărturie a whisky-ului care exista deja în organismul lui, înceţoşându-i mintea.

- Ce-i aici? Bar sau biserică?

Rachel văzu o licărire familiară apărând în ochii lui Zack. O recunoscu şi tocmai se pregătea să se dea jos de pe scaun, când Nick îi acoperi mâna cu a lui şi o strânse uşor, ca avertizare.

- Se ocupă el, zise simplu.

Zack coborî privirea spre mâinile care-l ţineau de pulover, după care o mută înapoi spre faţa enervată

a clientului. Iar când vorbi, vocea lui era surprinzător de blândă:

– Curios că pui întrebarea asta. Am cunoscut odată un tip în New Orleans. Şi lui îi plăcea whisky-ul. Într-o noapte a umblat din bar în bar, dând pe gât pahar după pahar şi apoi plecând împleticindu-se. Povestea spune că s-a îmbătat atât de tare, că a dat buzna într-o biserică, crezând că era alt bar. S-a dus până în faţă, aproape... ştii tu... unde e altarul?! A dat cu pumnul în masă şi a comandat un shot dublu de whisky. Apoi s-a prăbuşit şi-a murit. A murit pe loc. Zack îi descleştă cu grijă degetele de pe puloverul său. La cum văd eu lucrurile, dacă bei suficient whisky, încât să nu mai ştii unde eşti, poţi să mori într-o biserică.

Omul înjură aprig şi luă ceaşca de cafea.

– Io ştiu unde naiba sunt.

– Asta e o veste bună. Că nu ne place deloc să cărăm afară cadavre cu cârca.

Rachel auzi chicotitul înăbuşit al lui Nick şi rânji larg.

– Adevăr sau minciună? şopti ea.

– Probabil un pic din amândouă. Ştie mereu cum să se ocupe de beţivi.

– Şi totuşi, nu se descurca prea bine cu blonda de mai devreme...

– Care blondă?

– E, asta-i altă poveste, spuse Rachel şi zâmbi în ceaşca de cafea. Pentru altă dată. Auzi? Te-ai simţi mai în largul tău să facem asta sus, sau... dar se opri imediat din vorbit, când din bucătărie răsună o bubuitură puternică. Dumnezeule! Sună ca şi când Rio a dărâmat frigiderul. Dădu să se ridice ca să se ducă să verifice, dar înlemni. Uşa batantă de la bucătărie se deschise violent. Rio se împletici afară, cu sângele şiroindu-i pe faţă de la o rană de pe frunte. În spatele lui se afla un om cu o cagulă dintr-un material ca de dres. Ţinea un pistol foarte mare, lipit de gâtul lui Rio.

– E timpul pentru petrecere, mârâi el, după care îl împinse în față pe omul masiv cu patul pistolului.

– M-a luat prin surprindere, zise Rio împleticindu-se spre bar. A venit pe scara de incendiu de sus.

Răsună un chicotit scurt, când intrară alți doi bărbați înarmați, cu trăsăturile faciale distorsionate de cagule de nailon.

– Nu mișcă nimeni!

Unul dintre ei accentuă apoi ordinul acela, împușcând clopotul de vas, agățat deasupra barului. Acesta zăngăni nebunește.

– Încuie ușa principală, idiotule! exclamă primul bărbat mascat, gesticulând furios. Și nu mai trage în nimic, dacă nu îți zic eu. Toată lumea să-și golească buzunarele pe bar. Și repede! Îi făcu apoi semn celui de-al treilea bărbat să ia altă poziție, astfel încât întreg barul să fie acoperit. Portofele, bijuterii, tot! Hei, tu! strigă apoi, ridicând țeava pistolului spre Lola. Scoate toate bacșișurile, scumpo! Pari genul care câștigă destul de mult.

Nick nu se clinti din loc. Nu putea să se miște. Cunoștea vocea aceea. În ciuda trăsăturilor lor distorsionate de măști, nu-i era deloc greu să-i recunoască pe cei trei hoți înarmați. Chicotitul și mersul clătinat al lui T.J. Jacheta uzată de denim a lui Cash. Zgârietura pe care o avea pe încheietură Reece, de când îl ciupise lama cuțitului unuia dintre membrii găștii Hombres.

Aceștia erau prietenii lui. Familia lui.

– Ce dracului faceți? ceru să știe, în timp ce T.J. se fâțâia pe lângă bar, adunând prada într-un sac de rufe.

– Golește buzunarele, îi ceru Reece.

– Ești nebun!

– Fă-o! mârâi și întoarse pistolul spre Rachel. Și taci naibii din gură!

Nick nu-l scăpă nici o clipă din ochi pe Reece, în timp ce se conforma.

– Ăsta e sfârșitul, omule! Ai încălcat orice limită.

Dar Reece doar rânji la el din spatele măștii.

– La podea! strigă el. Cu faţa în jos şi cu mâinile la ceafă. Tu nu! îi zise apoi lui Zack. Tu goleşte casa de marcat. Şi tu... zise, apucând-o de braţ pe Rachel... Tu arăţi ca o poliţă de asigurare pe cinste! Şi dacă-i vine cuiva vreo idee, o să încasez poliţa!

– Las-o naibii-n pa...

– Nick! Ordinul scurt şi tăios al lui Zack îl întrerupse imediat. Opreşte-te! Îl urmărea cu atenţie pe Reece, în timp ce deschidea sertarul de la casa de marcat. N-ai nevoie de ea.

– Nu, dar îmi place de ea.

Rachel înghiţi apăsat, când mâna lui se strânse pe braţul ei, strângând-o de probă.

– Hmm... Carne proaspătă! strigă el, plescăind din buze. T.J. izbucni imediat într-un chicotit sinistru şi amuzat. Poate te luăm şi pe tine cu noi, scumpete! Să-ţi arătăm ce înseamnă o distracţie pe cinste!

Îi stătea pe limbă o replică usturătoare. Dar scrâşni din dinţi, străduindu-se din răsputeri să se abţină. Se gândi să-şi înfigă tare tocul pantofului în laba piciorului său. Sau să îi dea un cot în trahee. Ar fi putut s-o facă, şi ideea de a-l elimina aşa îi făcea sângele să-i clocotească în vene de furie şi adrenalină. Dar ştia că, dacă o făcea, ceilalţi doi ar fi deschis focul.

Când Nick făcu un pas în faţă, Reece îşi încolăci violent braţul în jurul gâtului lui Rachel.

– Încearcă numai, spălător de vase, zise şi afişă un rânjet superior, care-i dezvăluia toţi dinţii. Era o provocare tacită. Încearcă, omule! Hai! Atacă-mă!

– Potoleşte-te! Atitudinea pe care o afişa Reece la adresa femeii îl cam agita pe Cash. Nu-i plăcea deloc să vadă ce se întâmpla. Haide, omule, am venit aici pentru bani! Numai pentru bani.

– Iau orice vreau. Îl privi apoi pe T.J. golind conţinutul casei de marcat în sacul de pradă. Unde-i restul?

– A fost o noapte proastă, îi zise Zack.

– Nu te juca cu mine, omule! Ştiu că e un seif în birou. Deschide-l!

- Bine. Zack înaintă încet, ieşind din spatele barului. Trebuia să-şi ţină sub control impulsul de a se lua la bătaie cu ei. De a-l apuca de guler pe golanul ăla arogant şi nerușinat şi de a-l bate până nu mai ştia de el. O să-l deschid imediat ce îi dai drumul.

- Eu am pistolul, îi aminti lui Zack. Eu dau ordinele.

- Tu ai pistolul, aprobă Zack. Şi eu am cifrul de la seif. Dacă vrei ce e în seif, atunci dă-i drumul!

- Hai, eliberează-o, îl zori Cash. Îi transpirau mâinile pe pistolul pe care-l ţinea. Nu avem nevoie de gagică. Scapă de ea.

Reece simţea cum pierdea controlul situaţiei, în timp ce Zack continua să-l privească cu ochii ăia albaştri, reci. Voia să-i facă să tremure de frică. Pe toţi! Voia să-i facă pe toţi să plângă de spaimă şi să-l implore să-i lase în viaţă. El era şeful bandei Cobrele! El era şeful şi acum şi conducea toate ostilităţile. Şi nu va lăsa pe nimeni să-i spună altceva.

- Deschide-l, mârâi el, printre dinţii-i încleştaţi. Sau te găuresc, boule.

- Aşa n-o să mai pui mâna pe ce-i înăuntru. Cu coada ochiului, Zack îl văzu pe Rio schimbându-şi poziţia. Omul acesta masiv era pregătit pentru orice avea să urmeze. Ăsta e barul meu, continuă Zack. Şi nu vreau să fie nimeni rănit în localul meu. Las-o pe doamna să plece şi poţi să iei orice vrei.

- Hai să bușim spelunca asta, ţipă T.J., după care îndreptă pistolul spre paharele agăţate deasupra barului şi apăsă pe trăgaci. Zburau cioburi peste tot, amuzându-l suficient cât să vrea să mai tragă cu pistolul şi în altele. Hai să-i batem pe toţi şi să bușim locul! Îşi puse apoi un pahar de votcă cu gheaţă şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură. Apoi, urlând ca din gură de şarpe, izbi paharul de podea.

Sunetele dărâmăturilor care cădeau peste tot şi ale ţipetelor înăbuşite ale ostaticilor întinşi pe podea îi creşteau lui Reece nivelul de adrenalină.

– Da, o să bușim locul ăsta bine de tot! Ca să acopere protestele pe jumătate înăbușite ale lui Cash, trase apoi cu arma în televizorul de deasupra barul, făcând țăndări ecranul. Asta o să fac și cu seiful! N-am nevoie de o blestemată de muiere! O împinse apoi deoparte pe Rachel, care se dezechilibră și ateriză în patru labe. Și n-am nevoie nici de tine. Întoarse apoi pistolul spre Zack, savurând momentul dulce al victoriei. Era pe cale să ia o viață. Și asta era ceva nou. Și îi oferea o senzație de nedescris. Uite așa dau eu ordine...

În timp ce Zack se pregătea să se ferească din calea glonțului, Nick sărea în picioare. Ca un jucător profesionist de rugbi, care luase în vizor ținta, se izbi de Zack cu toată forța lui, chiar când explodă pistolul lui Reece.

Și apoi izbucni un vacarm de țipete. Zeci de țipete. Rachel apucă un scaun și lovi tare cu el, fără să-și dea seama că unul dintre țipete era al ei. Simți scaunul izbindu-se tare și auzi un geamăt de durere. Întrezări ca prin ceață muntele de om care era Rio, trecând pe lângă ea, ca un uragan. Dar deja se împleticea spre locul unde Zack și Nick zăceau pe podea, fără să se miște.

Văzu sângele. Îi simți mirosul. Avea mâinile pătate de sânge.

Sala de bar din jur era ca un spital de nebuni. Urlete, bubuituri, sunet de pași care alergau. Auzi pe cineva plângând. Pe altcineva vomitând.

– Oh, Doamne. Oh, te rog! Apăsa cu mâinile pe pieptul lui Nick, când se ridică Zack, clătinând din cap.

– Rachel! Ești...?! Dar îl văzu pe fratele său, întins pe podea, cu fața cadaveric de palidă. Și sângele care îi șiroia rapid prin tricou. *Nuu!* Nick, nu! Panicat, Zack se întinse după el și se lupta să o dea la o parte pe Rachel, care încerca să-i preseze rana de la piept cu mâinile.

– Oprește-te! Trebuie să te oprești! Ascultă-mă! Ține mâinile acolo! Apasă pe rană! O să aduc un prosop! Rugăciuni frenetice i se derulară prin minte, în timp ce se ridică în picioare împleticindu-se și se năpusti în spatele barului. Chemați o ambulanță! țipă ea. Spune-le

să se grăbească! Spaima pe care o simţea nu mai lăsa loc pentru nesiguranţă sau bâjbâieli, aşa că se lăsă condusă şi alimentată de ea. Îngenunche lângă Zack, îi împinse mâinile la o parte şi apăsă prosopul împăturit pe rana lui Nick. E tânăr! E puternic! Lacrimile i se scurgeau pe obraji, în timp ce căuta frenetic să-i găsească pulsul lui Nick. N-o să-l lăsăm să moară!

– Zack! zise Rio, ghemuindu-se lângă el. Mi-au scăpat. Îmi pare rău. Dar mă duc acum după ei.

– Nu, zise ferm Zack, cu ochii strălucindu-i de dorinţa de răzbunare. O să mă duc eu după ei. Mai târziu. Acum adu-mi o pătură pentru el. Şi alte prosoape.

– Am adus eu, zise Lola, dându-i-le lui Rachel şi îl mângâie pe cap pe Zack încurajator. E un erou, Zack! Şi noi nu ne lăsăm eroii să moară!

– S-a băgat în faţa pistolului, zise Zack. I se pusese un nod în gât. Afurisitul de puşti se băga mereu unde nu trebuia. Se uită spre Rachel, după care îi acoperi mâinile cu ale lui pe pieptul fratelui său. Nu pot să-l pierd.

– N-o să-l pierzi. Auzi o sirenă şi aproape că se cutremură de uşurare. N-o să-l pierdem!

Petrecu ore nesfârşite în sala de aşteptare, învârtindu-se de colo-colo agitat, fumând ţigară de la ţigară şi bând cafea amară. Zack încă mai vedea cu ochii minţii cât de alb ca varul fusese Nick atunci când fusese adus la urgenţă şi urcat în fugă în liftul a cărui uşă îi fusese închisă în nas.

Neputincios. Spitalele îl făceau să se simtă incredibil de neputincios. Trecuse abia un an de când îl văzuse pe tatăl său murind într-unul. Lent, implacabil, iminent şi jalnic.

Dar nu se va întâmpla la fel şi cu Nick. Măcar se putea agăţa de gândul acesta, care să-i dea putere. Nick era tânăr, şi moartea nu era ceva inevitabil, atunci când cel în cauză era tânăr.

Dar sângele! Oh, Doamne, tot sângele acela! Fusese extrem de mult sânge.

Se uită în jos la mâinile sale - acum curate ca lacrima - şi încă mai putea vedea viaţa fratelui său împroşcată pe ele. Pe mâinile lui. Nu se putea gândi la altceva. Viaţa lui Nick se aflase în mâinile lui.

- Zack?! Îl simţi încordându-se când veni în spatele lui şi-l frecă pe umeri încurajator. Ce zici de o mică plimbare? Cred că o să-ţi facă bine un pic de aer proaspăt.

Dar el doar clătină din cap. Aşa că nici ea nu mai insistă. Ştia că era inutil să încerce să-i sugereze să se odihnească un pic. Şi nici ea nu putea. O usturau ochii îngrozitor şi-şi simţea pleoapele grele, dar ştia că, dacă ar fi închis ochii, ar fi revăzut în minte acel ultim moment înspăimântător. Ţeava pistolului zburând spre Zack. Nick aruncându-se spre el. Explozia puternică. Şi sângele...

- Mă duc să caut ceva de mâncare, zise Rio şi se ridică de pe canapeaua uzată. Bandajul alb îi strălucea, în contrast cu fruntea tuciurie. Şi o să mănânci orice îţi aduc. Băiatul ăla o să aibă nevoie de îngrijiri în curând. Şi nu poţi să te ocupi de el, dacă eşti bolnav. Strânse din buze cu fermitate şi mărşălui de-a lungul holului.

- E nebun după Nick, zise Zack, mai mult pentru sine. Şi îl macină faptul că n-a reuşit el singur să-i prindă şi să-i oprească pe acei trei oameni înarmaţi.

- O să-i găsim.

- Am crezut că o să te rănească. Am văzut intenţia asta în ochii lui. Genul de nebunie şi boală care nu poate fi ascunsă de o mască. Avea să rănească pe cineva... îşi dorea s-o facă... şi te avea pe tine, cel mai la îndemână. Nici măcar nu m-am gândit vreo secundă la Nick.

- Nu e vina ta. Nu! exclamă pe un ton ferm şi tăios, când el încercă să se retragă. N-o să te las să te chinui în halul acesta. Se aflau mulţi oameni în barul ăla şi ai făcut tot ce-ai putut ca să-i protejezi pe toţi. Şi Nick a păţit ce a păţit pentru că a încercat să te apere pe tine. Aşa că n-o să te las să transformi un act de iubire într-un motiv de vinovăţie.

Și de data asta, atunci când îl strânse în brațe, se lăsă și el îmbrățișat și alinat.

- Am nevoie să vorbesc cu el. Nu cred că aș putea îndura, dacă n-aș apuca să mai vorbesc măcar o dată cu el.

- O să ai suficient timp și destule ocazii să stai de vorbă cu el.

- Am auzit... Îmi pare rău, zise Alex, șovăind în pragul ușii. Inima îi bătea tare în piept, așa cum se întâmpla de când aflase veștile. Ești bine, Rachel?

- Sunt bine, da, zise ea, rămânând cu brațul strâns în jurul taliei lui Zack, când se întoarse spre fratele ei. E vorba de Nick...

- Știu. Când a venit apelul, am cerut să mă ocup personal de caz. M-am gândit că așa o să fie mai ușor pentru toată lumea. Privirea lui o întâlni apoi pe a lui Zack și întrebă: E în ordine cu tine?

- Da. Și să știi că apreciez foarte mult ce faci. Am vorbit deja cu mai mulți polițiști.

- Ce-ar fi să ne așezăm? sugeră apoi Alex și așteptă până când Zack se așeză pe marginea unui scaun și-și aprinse încă o țigară. Se știe ceva despre starea fratelui tău?

- L-au băgat direct în operație. Încă nu ne-au spus nimic.

- S-ar putea să pot să trag eu niște sfori ca să aflu ceva... Dar mai întâi, ce-ar fi să-mi spui despre nemernicii ăia trei?

- Purtau cagule de nailon, începu Zack obosit. Haine negre. Și unul dintre ei avea pe el o jachetă de blugi.

Rachel se întinse și-l luă de mână pe Zack.

- Cel care l-a împușcat pe Nick avea undeva la un metrou șaptezeci, cel mult un metru șaptezeci și cinci, adăugă ea. Păr negru, ochi căprui. Avea o cicatrice pe încheietura stângă... pe lateral... aș zice cam de șase centimetri lungime. Purta niște ghete cu șireturi și cu talpa destul de uzată.

– Așa te vreau! zise Alex, zâmbind în sinea sa și se gândi, nu pentru prima dată, că sora lui ar fi fost o polițistă bună. Și ceilalți doi?

– Ăla care voia să „bușească" barul avea un râs pițigăiat și enervant, își aminti Zack. Era țâfnos și slăbănog.

– Avea un pic mai mult de un metru șaptezeci și cinci, adăugă Rachel. Cam vreo șaizeci de kilograme. Nu am apucat să-l văd prea bine, dar avea părul deschis la culoare. Un fel de castaniu-deschis, cred. Și al treilea părea să aibă cam aceeași constituție, doar că era un pic mai îndesat. Cred că aș putea spune că îl cam nelinișteau armele. Transpira foarte mult.

– Ați putut să vă dați seama cam câți ani aveau?

– Greu de spus, zise Rachel și se uită la Zack. Tineri. Poate în jur de douăzeci de ani?

– Cam așa cred... Auzi... ce șanse sunt să-i prindem?

– Mult mai mari acum, zise Alex și închise carnețelul în care își luase notițe. Ascultă... n-o să te mint. N-o să fie ușor să le dăm de urmă. Dar o să ne ocupăm serios. *Eu* o să mă ocup serios de asta. Ai putea spune că am și eu un interes să îi văd prinși...

– Mda, zise Zack, uitându-se spre Rachel. Cred că ai...

– Nu doar pentru ea, zise Alex. Mi-am pus și eu speranțe în pușți, să știi. Îmi place să văd că sistemul funcționează, Muldoon.

– Domnule Muldoon?

O femeie la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată în uniformă de chirurg intră în încăpere. Zack dădu să se ridice, însă ea îi făcu semn să rămână așezat.

– Sunt doctor Markowitz. Chirurgul fratelui dumitale.

– Cum...?! I se puse un nod în gât, așa că fu nevoit să se oprească din vorbit, să își dreagă glasul și abia apoi să o ia de la capăt. Cum este?

– Dur. Făcu o concesie picioarelor care o dureau și problemelor din zona lombară și se așeză pe brațul fotoliului. Vrei să auzi tot jargonul tehnic medical, ca să mă dau mare, sau vrei să-ți spun ideea principală?

Îl străbătu un val de teamă şi simţi cum începeau să-i transpire palmele.

- Ideea principală, răspunse cu sufletul la gură.

- Starea lui e critică. Şi e al naibii de norocos... nu doar pentru că a nimerit pe mâna mea, dar şi pentru că a încasat un glonţ de aproape şi nu i-a nimerit inima. În clipa asta aş spune că şansele lui de recuperare sunt undeva la şaptezeci şi cinci la sută. Cu puţin noroc şi cu tot avantajul tinereţii, cred o să putem creşte considerabil procentul ăsta în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Zack simţi cum i se strânge stomacul. Îl cam rodea un pic de la toată cafeaua pe care o băuse.

- Adică încerci să-mi spui că o să scape?

- Adică îţi spun că nu-mi place să muncesc aşa de mult şi din greu ca să salvez pe cineva şi apoi să-l pierd. Totuşi, pentru moment, o să-l ţinem la terapie intensivă.

- Pot să-l văd?

- O să trimit pe cineva să te anunţe de îndată ce iese de la Reanimare. Femeia îşi înăbuşi atunci un căscat şi observă că îşi petrecuse încă un răsărit în sala de operaţie. Vrei să-ţi spun toate rahaturile alea despre cum o să mai fie inconştient o vreme, că n-o să ştie că eşti acolo şi că ar trebui să mergi acasă să te odihneşti?

- Nu, mulţumesc.

Femeia îşi frecă ochii şi zâmbi.

- Nici nu credeam că le-ai vrea. E un băiat tare frumuşel, domnule Muldoon. De-abia aştept să stau de vorbă cu el.

- Mulţumesc. Mulţumesc mult!

- Şi stai liniştit că o să îl monitorizez foarte atent. Se ridică, se întinse şi miji ochii spre Alex. Domnule poliţist!

- Da, doamnă.

- Pot să vă ghicesc de la o poştă, zise ea, după care plecă.

capitolul 12

Durerea era ca un strat subţire de agonie, ascuns sub unul mai gros de ameţeală. Şi de fiecare dată când ajungea la graniţa conştientizării, Nick o simţea tot mai pregnantă, se minuna de ea şi apoi aluneca din nou în coconul inconştienţei mult mai comode şi mai confortabile. Uneori încerca să vorbească, dar până şi lui cuvintele i se păreau incoerente şi fără sens.

Auzea un ţiuit constant şi enervant, pe care nu îl recunoştea ca reprezentând bătăile inimii sale pe monitorul medical de control. Iar scârţâitul pantofilor de cauciuc pe podeaua de gresie era înăbuşit numai bine de ţiuitul din urechile sale. Mai era din când în când înghiontit şi examinat, în timp ce semnele vitale îi erau verificate şi răsverificate, dar chiar şi asta venea doar ca un mic incovenient în imensa şi întunecata lipsă de conştienţă în care se simţea scufundat.

Uneori mai simţea o presiune pe mână... ca şi când cineva i-ar fi luat mâna şi i-ar fi strâns-o. Şi un murmur indescifrabil... cineva care vorbea cu el. Însă nu părea să îşi poată aduna energia necesară pentru a asculta sau a descifra ce anume i se spunea.

Uneori visa despre un uragan pe mare şi se privea cumva din afară, sărind de la bordul navei şi direct într-o negură nemiloasă. Dar nu reuşea niciodată să ajungă la fundul apei. Ci doar plutea în derivă într-o mare a inconştienţei.

Şi mai avea şi altfel de vise. Cu Zack stând în spatele său la un aparat de pinball, ghidându-i mâinile şi râzând la adresa luminiţelor şi sunetelor scoase de joc.

Iar apoi apărea acolo Cash, sprijinit de masa jocului, şi fumul provenit de la ţigara lui se ridica în valuri unduitoare, care îi acopereau faţa.

O vedea pe Rachel, zâmbindu-i într-o încăpere inundată de lumină strălucitoare şi simţea cum peste tot în jurul său pluteau un miros de pizza şi de usturoi. Iar ochii ei erau strălucitori şi interesaţi. Absolut minunaţi.

Doar că apoi se umpleau de lacrimi şi erau inundaţi de remuşcări şi de scuze.

Bătrânul ţipând la el - şi părând incredibil de bolnav, în timp ce se împleticea spre capătul scărilor.

„N-o să faci niciodată nimic în viaţă. Am ştiut-o din prima clipă în care te-am văzut."

Doar că după aceea pe chipul lui se instala o expresie goală, pierdută şi demnă de milă şi îl auzea văicărindu-se:

„Unde ai fost? Unde e Zack? Se întoarce curând?"

Dar Zack era plecat. Era la mii şi mii de kilometri distanţă. Nu era nimeni care să-l ajute.

Rio, prăjind cartofi şi râzând de o glumă pe care o spusese chiar el.

Şi Zack... în vis îi apărea mereu Zack, intrând pe uşa de la bucătărie. „Ai de gând să-ţi mănânci toate profiturile, puştiule?" îl întreba cu un rânjet relaxat şi-l bătea pe spate prietenos, înainte să plece din nou.

Şi pianul strălucitor - visul său - şi Zack stând lângă el şi rânjind prosteşte. Şi apoi apărea o strălucire ciudată deasupra capului fratelui său... ţeava unui pistol. Şi Zack...

Mârâi hotărât, după care se luptă să învingă somnolenţa apăsătoare şi se chinui să se ridice.

- Hei, hei... ia-o uşurel, puştiule. Zack sări de pe scaunul de lângă pat, apoi veni şi-l apăsă cu blândeţe pe umăr pe Nick. E în ordine. N-ai unde să te duci.

Nick încercă să se concentreze, dar toate imaginile din jurul său continuau să apară şi să dispară, precum nişte fantome între umbre.

- Ce? Îşi simţea gâtul uscat şi nisipos şi îl durea ca şi când ar fi fost făcut din carne vie. Sunt bolnav?

- Ai avut zile şi mai bune. „La fel şi eu", gândi Zack şi se luptă să-şi ţină mâna să nu-i tremure, în timp ce îi ridica spre buze paharul de carton. Au zis să bei din asta dacă te mai trezeşti iar.

Nick sorbi un pic de apă prin pai, după care mai sorbi un pic. Doar că nu mai avea energia necesară ca să reuşească şi o a treia înghiţitură. Dar măcar i se limpezise

vederea. Se uită la Zack lung și bine. Avea cercuri vineții sub ochii obosiți, chipul palid și maxilarul înăsprit de barbă țepoasă.

– Arăți ca naiba!

Zack rânji imediat și-și frecă barba aspră.

– Nici tu nu arăți mai bine... stai să chem o asistentă.

– Asistentă... Nick clătină din cap, aproape imperceptibil, după care se încruntă la perfuzie. Sunt într-un spital?

– Păi, sigur nu ești la Ritz. Te doare?

Nick cugetă câteva clipe asupra întrebării lui, după care clătină din cap.

– Nu-mi dau seama. Mă simt... amorțit.

– Da, păi chiar ești... de la pastile. Inundat de ușurare, Zack îi cuprinse obrazul cu palma și lăsă mâna acolo, până când stânjeneala îl făcu să o lase jos. Ești un mare nesuferit, Nick.

Nick era mult prea amețit ca să sesizeze emoția și tremurul din vocea lui Zack.

– A... a avut loc un accident? Eu... Și în secunda aceea își aminti tot. Fu copleșit de un val de amintiri. La bar! Încleștă pumnii pe cearșaf. Rachel? Rachel e bine?

– Da, e bine. S-a tot învârtit pe aici, până când într-un final l-am pus pe Rio să o ducă cu forța să își ia ceva de mâncare.

– Tu ești... Nick se mai uită o dată îndelung la Zack, ca să se convingă că era bine. Nu te-a împușcat.

– Nu, idiotule! Se opri o clipă din vorbit și înghiți apăsat, după care vocea lui tremurândă căpătă o notă mai dură. Te-a împușcat pe tine.

În clipa imediat următoare, Zack simți cum i se înmuiară picioarele, așa că se grăbi să se așeze la loc și-și îngropă fața în palme. Mâinile îi tremurau vizibil. Nick se uita, complet uluit, cum acest bărbat mare și dur, pe care-l considerase mereu aproape un semizeu, se lupta din răsputeri să își recapete stăpânirea de sine.

– Îmi vine să te omor că m-ai speriat aşa. Şi dacă n-ai fi fost deja întins pe patul de spital, te băgam eu aici.

Doar că insultele şi ameninţările proferate pe o voce tremurândă îşi cam pierdeau din putere.

– Hei! zise Nick şi ridică o mână, dar apoi rămase cu ea în aer, nefiind sigur ce să facă cu ea. Tu eşti bine?

– Nu, nu sunt deloc bine, îi aruncă Zack, pe un ton tăios, după care se ridică şi se duse la fereastră. Şi rămase acolo, privind în gol afară, până când simţi că îşi mai recapătă o parte din stăpânirea de sine. Ba da. Sunt bine, nu-ţi face griji. Şi se pare că o să te faci şi tu bine. Au zis că în curând o să te mute într-un salon obişnuit, după ce îţi mai revii.

– Păi, acum unde sunt? Curios, Nick întoarse capul şi studie încăperea. Pereţi de sticlă, aparate care ţiuiau şi luminiţe care clipoceau. Uau! Super tehnologie! Cât timp am fost inconştient?

– Te-ai mai trezit de câteva ori. Dar au zis că oricum n-o să ţii minte. Ai bolborosit mult.

– A, da? Despre ce?

– Aparate de pinball. Zack se adună un pic, aşa că se întoarse lângă pat. De o fată pe nume Marcie sau Marlie. Aminteşte-mi să te întreb despre asta mai târziu... fu foarte mulţumit să vadă un zâmbet mic apărând pe buzele lui Nick. Ai cerut cartofi prăjiţi.

– Mda, păi ce pot să zic? Sunt o slăbiciune de-a mea. Şi? Am primit?

– Nu. Poate îţi aducem câţiva pe furiş mai târziu. Ţi-e foame?

– Nu ştiu. Dar tot nu mi-ai spus cât am zăcut aşa...?

Zack se întinse după o ţigară, dar apoi îşi aminti că nu se fuma acolo şi oftă.

– Aproximativ vreo douăsprezece ore, după ce-au terminat să te taie şi să te coasă la loc. M-am gândit că, dacă te-ar fi împuşcat în cap, ai fi plecat de acolo fluierând, zise el şi îl bătu uşor cu degetele pe cap pe Nick. Ai ţeasta tare ca piatra. În orice caz... îţi rămân dator. De fapt îţi sunt dator vândut.

- Ba, deloc.
- Mi-ai salvat viaţa...
Nick lăsă pleoapele grele să i se închidă.
- E un pic ca şi când te-ai arunca în apă în timpul unui uragan. Nu te gândeşti deloc... pur şi simplu acţionezi... Ştii ce zic?
- Da.
- Zack?
- Sunt aici.
- Vreau să vorbesc cu un poliţist.
- Trebuie să te odihneşti acum.
- Nu, trebuie să vorbesc cu un poliţist, repetă Nick, în timp ce aluneca din nou spre lumea înceţoşată a somnului şi a uitării. Ştiu cine erau...
Zack îl privi adormind şi, din moment ce nu era nimeni acolo care să-l vadă, îi dădu cu blândeţe părul de pe frunte.

- Ţi-am spus că e într-o stare bună, repetă doctorul Markowitz. Du-te acasă, domnul Muldoon!
- Nici o şansă, zise Zack şi se sprijini de peretele de lângă uşa salonului lui Nick. Se simţea mult mai bine şi mai liniştit de când îl scoseseră pe fratele său de la terapie intensivă. Dar chiar şi aşa, nu era încă pregătit să îl abandoneze.
- Să mă apere Dumnezeu de irlandezi încăpăţânaţi! exclamă femeia, după care îi aruncă o privire fermă lui Rachel. Doamnă Muldoon, dumneata ai vreun pic de influenţă asupra dumnealui?
- Nu sunt doamna Muldoon şi nu, nu am. Dar mă gândesc că poate reuşim să-l smulgem de aici, după ce mai verifică o dată cum se simte Nick. Fratele meu n-ar trebui să mai stea mult cu el.
- Fratele dumitale e poliţistul? Oftă şi clătină din cap. Bine. Vă acord cinci minute cu pacientul meu şi apoi afară! Şi crede-mă, domnule Muldoon, dacă e nevoie, chem paza şi pun să fii dat afară cu forţă.
- Da, doamnă.

– Şi asta e valabil şi pentru uriaşul acela care tot bântuie pe holuri pe aici.

– O să-i duc eu pe amândoi acasă, promise Rachel. Se întoarse repede, când auzi uşa deschizându-se. Alex?

– Am terminat. Încerca să rămână cât mai serios, dar nu reuşea să ascundă strălucirea mulţumită care-i juca în ochi. Trebuie să mă duc să prind nişte suspecţi.

– I-a identificat? ceru să ştie Zack.

– Punct ochit, punct lovit. Şi e nerăbdător să depună mărturie.

– Vreau să...

– Nici o şansă, se grăbi Alex să-l întrerupă, observând pumnii încleştaţi de furie ai lui Zack. Puştiul şi-a dat seama cum să facă lucrurile corect şi ca la carte, Muldoon. Învaţă de la el! Fă-l să stea în banca lui, Rach!

– O să încerc, murmură ea, în timp ce fratele ei pleca în grabă. Zack... ar fi mai bine să te calmezi şi să te aduni, dacă te duci să vorbeşti cu el.

– Nenorocitul ăla l-a împuşcat pe fratele meu!

– Şi va plăti pentru asta.

Zack încuviinţă din cap scurt, după care intră în salonul lui Nick. Rămase la picioarele patului, aşteptând.

– Cum te mai simţi?

– Bine. La drept vorbind, era absolut epuizat după interviul cu Alex. Dar nu terminase. Vreau să vorbesc cu tine... să-ţi spun ce s-a întâmplat... să-ţi explic cum...

– Asta poate să mai aştepte.

– Nu. A fost vina mea. Totul! Erau Cobre, Zack. Au ştiut cum să intre şi pe unde, pentru că le-am spus eu. Dar nu am ştiut... îţi jur pe ce am mai sfânt că n-am ştiut ce voiau să facă. Nu mă aştept să mă crezi...

Zack îşi luă câteva clipe ca să se calmeze, după care îl întrebă:

– De ce nu te-aş crede?

Nick închise ochii strâns.

– Am dat-o-n bară. La fel ca întotdeauna. Şi îi spuse întreaga poveste despre cum se întâlnise întâmplător cu Cash la sala de jocuri din Times Square. Am crezut

că doar stăteam la poveşti. Şi, de fapt, în tot timpul ăla, îmi întindea o cursă... Storcea informaţii de la mine. Şi îţi pregătea ţie o lovitură.

– Ai avut încredere în el. Zack traversă camera, veni la marginea patului lângă el şi îşi aşeză mâna ferm pe încheietura lui Nick. Ai crezut că era prietenul tău. Asta nu înseamnă că ai dat-o-n bară, Nick. Ci doar că ai avut încredere în nişte oameni care nu meritau. Tu nu eşti ca ei. Când Nick deschise apoi ochii şi se uită spre el, Zack îl strânse de mână. Dacă ai dat-o-n bară cu ceva, ai dat-o cu tine, când încercai să fii ca ei. Dar şi asta a trecut.

– N-o să-i las să scape nepedepsiţi.

– *Noi* n-o să-i lăsăm să scape nepedepsiţi, îi spuse Zack. Suntem împreună în treaba asta.

– Da, zise Nick şi oftă prelung. Bine.

– O să mă dea afară de aici, ca să te poţi odihni. Dar mă întorc mâine.

– Zack... strigă Nick, când fratele său ajunse la uşă. Să nu uiţi de cartofi!

– S-a făcut.

– Totul e în regulă? îl întrebă Rachel, când ieşi din salon.

– Da. După aceea o luă în braţe şi o strânse tare la pieptul lui. Era suplă, micuţă şi la fel de fermă şi puternică precum o ancoră pe o mare răvăşită de furtună. Vino acasă cu mine, te rog, murmură el, cu faţa îngropată în părul ei! Rămâi la mine în seara asta!

– Hai să mergem, zise ea şi-l sărută pe obraz. Pot să-mi cumpăr de pe drum o periuţă de dinţi.

Mai târziu, când Zack se cufundă epuizat în somn, Rachel era întinsă în pat lângă el şi stătea de veghe. Ştia că era pentru prima dată când făcea mai mult decât doar să moţăie un pic în aproape patruzeci şi opt de ore. „Ciudat," îşi zise ea, în timp ce-i studia chipul în lumina slabă şi difuză care-şi făcea loc pe fereastră, printre umbre. Nu se considerase niciodată genul care

să se îngrijească de alţii. Dar îi adusese o mulţumire sufletească incredibil de mare simplul fapt de a sta întinsă în pat lângă el şi de a-l ţine în braţe, până când stresul, epuizarea şi supărarea ultimelor zile îl împinseseră spre tărâmul binecuvântat al somnului profund.

„Cu cât par mai mari şi mai duri...", se gândi ea şi-l sărută cu blândeţe pe frunte.

Cu toate astea, oricât de obosită ar fi fost şi oricât de uşurată s-ar fi simţit, ea, una, nu putea găsi o evadare în somn. I se părea extrem de descurajant să înţeleagă că ajunsese într-un punct al vieţii ei în care nu mai era sigură de paşii următori.

Iubirea nu funcţiona pe bază de logică. Nu urma un traseu clar prestabilit şi nici o listă de priorităţi. Da... în decurs de câteva zile, legătura care îi adusese împreună se va frânge. Se vor duce la tribunal şi totul se va rezolva, într-un fel sau altul.

Acum era momentul să dea piept cu „ce se va întâmpla după aceea".

Zack îi propusese să se mute cu el. Rachel îşi schimbă poziţia în pat ca să privească dansul schimbător al umbrelor de pe tavan. Ar fi putut fi suficient. Sau mult prea mult. Iar în clipa de faţă problema care nu-i dădea pace era faptul că trebuia să decidă cu ce putea trăi... şi fără ce nu mai putea.

Şi se temea foarte tare că singurul lucru fără de care n-ar mai fi putut trăi dormea în pat lângă ea.

El se cutremură o dată, scoase un sunet gâtuit şi chinuit, iar apoi se trezi busc. Şi ea se întoarse imediat ca să-l aline.

– Şşşt!.... îi şopti, mângâindu-l cu blândeţe pe obraz şi apoi pe umăr. E în regulă. Totul e în regulă.

– Uragane, murmură el somnoros. O să-ţi povestesc cândva despre asta.

– Bine... zise Rachel şi-şi odihni mâna în dreptul inimii lui, de parcă ar fi încercat să-i încetinească ritmul alert. Culcă-te la loc, Muldoon! Eşti epuizat.

– E frumos să te am aici. Îmi place tare mult.

– Şi mie îmi place. Ridică dintr-o sprânceană, când el îşi plimbă mâna în jos pe coapsa ei. Ai grijă să nu începi ceva ce n-o să poţi termina...

– Eu doar îmi vreau tricoul înapoi... îşi strecură mâna pe sub cămaşa ei de noapte improvizată, până când sânul ei moale şi cald îi umplu palma. „Alinare... Excitare... Perfecţiune." Aha! Exact cum credeam! Acest corp este complet în afara tuturor normelor.

Primul clocot al pasiunii începu adânc în măruntaiele ei şi se răspândi apoi ca un val mistuitor prin fiecare fărâmă a ei.

– Îţi forţezi norocul...

– Aveam un vis despre când eram în marină. De la oboseală, toate mişcările lui veneau cumva cu încetinitorul, iar asta făcu să pară totul cu atât mai erotic atunci când îi scoase tricoul. Braţele i se ridicară deasupra capului şi îi alunecară înapoi pe lângă corp, precum apa. Mă face să-mi amintesc cum a fost să fiu pe mare multe luni de-a rândul fără să văd măcar vreo femeie, adăugă el, după care coborî gura mai jos şi-şi alunecă limba pe trupul ei. Sau să gust una...

Ea suspină languros şi luxuriant. Chiar şi cea mai mică mişcare părea să-i sporească dorinţa pe care o simţea pentru ea.

– Spune-mi mai multe...

Gura lui o întâlni apoi pe a ei... moale, dulce şi pofticioasă.

– Când m-am trezit adineauri, puteam să-ţi simt mirosul părului... al pieli... De săptămâni întregi mă trezesc cu gândul la tine... dorindu-te... Şi acum pot să mă trezesc şi să te am.

– Aşa uşor, ei?

– Păi, da... Ridică apoi capul şi zâmbi în jos la ea. Atât de simplu şi uşor...

Ea îşi alunecă un deget pe spatele lui, în timp ce cugeta asupra răspunsului său.

– Am un singur lucru să-ţi spun, Muldoon...

– Ce anume?

– Toată lumea pe punte! Izbucni în râs şi se căţără deasupra lui.

Şi era, într-adevăr, extrem... extrem de uşor.

– Nu eşti rezonabil, îi spuse lui Nick, în timp ce urca scările puţin mai în spatele lui, susţinându-l de braţ. În circumstanţele astea e cel mai simplu lucru din lume să obţin o amânare.

– Vreau să se termine odată, repetă el şi se uită spre Zack.

– Eu sunt de acord cu tine.

– Departe de mine să mă lupt cu voi amândoi, zise ea, cu oarecare descurajare. Dar dacă pici din picioare...

– Nu sunt invalid.

– Nu, dar ai ieşit din spital de-abia de două zile, sublinie ea.

– E drept că doctorul Markowitz i-a dat undă verde, adăugă Zack.

– Nu mă interesează ce i-a dat doctorul Markowitz.

– Rachel! Gâfâind un pic de la urcatul pe scări, dar încă pus pe treabă şi hotărât, Nick se scutură şi-i îndepărtă mâna. Nu mai face pe mama cu mine.

– Bine, bine! exclamă ea şi aruncă mâinile în sus, exasperată. Dar apoi le coborî imediat la loc, ca să îi aranjeze cravata lui Nick şi să îi netezească jacheta la umeri. Surprinse apoi rânjetul lui Zack peste umărul lui Nick şi se încruntă. Tacă-ţi fleanca, Muldoon!

– Am înţeles să trăiţi, domnule!

– Ce să zic... se crede tare amuzant cu limbajul lui marinăresc. Făcu apoi un pas în spate şi îşi studie clientul. Încă mai era puţin palid, dar, în afară de asta, arăta bine. Bun. Deci eşti sigur că ai reţinut tot ce ţi-am explicat?

– Rachel, am recapitulat totul deja de zeci de ori. Răsuflă uşor exasperat şi se întoarse spre fratele lui: Mă laşi să vorbesc un minut cu ea între patru ochi?

– Sigur. Zack aruncă o privire peste umăr şi adăugă: Dar să-ţi ţii mâinile acasă!

– Da, da... Îi revenise rânjetul superior, dar acum era mai degrabă amabil şi în spirit de glumă, decât nesuferit. Ascultă, Rachel, mai întâi de toate vreau să-ţi spun cum... ei bine, că a fost extrem de frumos din partea familiei tale că a trecut să mă viziteze când am fost în spital. Cum mama ta... îşi îndesă mâinile în buzunare, agitat, căutându-şi cuvintele, dar apoi le scoase la loc şi zise... cum mama ta mi-a adus fursecuri şi toate alea. Şi cum tatăl tău a trecut să stea cu mine şi să jucăm dame.

Rachel se gândi imediat că tot ce spunea ar fi trebuit să sune un pic răsuflat şi sentimental. Dar nu era deloc aşa.

– Au trecut să vadă ce faci pentru că aşa au vrut ei.

– Da, dar... ei bine... a fost drăguţ. Plăcut. Şi am primit chiar şi o felicitare de însănătoşire grabnică de la Freddie. Şi poliţaiul... Ei bine şi el a fost de treabă.

– Alex are momentele lui.

– Mă rog, ceea ce încerc să spun e că... că... orice s-ar întâmpla astăzi, ai făcut foarte multe pentru mine. Şi poate că nu ştiu exact încotro mă îndrept încă... dar sigur ştiu încotro nu mă îndrept. Şi ţie îţi datorez asta.

– Ba nu. Nu-mi datorezi nimic. Era un pic îngrijorată că o să-i dea lacrimile de emoţie, aşa că făcu tot posibilul să menţină un ton al vocii energic şi vioi. Bine, poate că te-am ajutat şi eu un pic... dar în rest cam totul era deja aici, zise Rachel şi îl bătu pe piept cu degetul, chiar în dreptul inimii. Eşti un tip de treabă, LeBeck!

– Mersi. A şi încă ceva... se uită peste umăr, ca să se asigure că Zack era suficient de departe ca să nu-l audă. Ştiu că am fost un pic cam dificil înainte... dar Zack a tot trâmbiţat că s-ar putea să te muţi la noi şi... ei bine, voiam doar să îţi spun că n-o să vă stau în drum.

– Încă nu am luat nici o hotărâre cu privire la ce voi face. Dar oricum ar fi, nu ai avea cum să îmi stai în drum... Faci parte din familie. Ai băgat la cap?

Buzele lui se arcuiră imediat, luând forma unui zâmbet.

- Cred că încep să bag la cap, da... Şi dacă te hotărăşti să-i dai papucii, să ştii că sunt disponibil.

- O să ţin minte asta, zise ea şi apoi îl trase uşor de jachetă. Gata, hai să mergem!

În timp ce îl conducea pe Nick spre masa apărării, Rachel îşi spuse că nu avea nici un motiv să aibă emoţii. Îşi pregătise foarte bine pledoaria şi la prezidiu avea o judecătoare înţelegătoare.

Şi totuşi, era îngrozită.

Se ridică împreună cu toţi ceilalţi prezenţi în sală când intră doamna judecător Beckett. Ignoră cu stoicism emoţiile care îi făceau stomacul să i se strângă şi îi aruncă lui Nick un zâmbet rapid şi încrezător.

- Ca să vezi, domnule LeBeck, începu Beckett, împreunându-şi mâinile. Cum mai zboară timpul! Mi-a şoptit o vrăbiuţă că ai dat de belea de curând. Te-ai refăcut complet?

- Onorată instanţă... Intrigată de acea schimbare stranie în rutina procedurii curţii, Rachel se ridică.

- Stai jos, domnişoară avocat, zise Beckett şi-i făcu semn cu mâna să ia loc. Domnule LeBeck, te-am întrebat cum te simţi.

- Sunt bine.

- Grozav. Am fost informată şi că i-ai identificat pe cei trei... infractori... care au pătruns prin efracţie în barul domnului Muldoon. Trei membri ai bandei Cobrele... o organizaţie cu care ai fost asociat şi dumneata, de altfel... şi care acum se află în custodia poliţiei şi aşteaptă să fie judecaţi.

Rachel mai încercă o dată:

- Onorată instanţă, în ultimul meu raport, am spus că...

- L-am citit, mulţumesc, domnişoară avocat. Şi ai făcut o treabă excelentă. Dar aş prefera să aud totul direct din gura domnului LeBeck. Întrebarea mea este... de ce i-ai identificat acum pe aceşti bărbaţi pe care nu cu mult timp în urmă ai ales să îi protejezi?

- Ridică-te, şuieră spre el Rachel în şoaptă.

Nick se încruntă scurt, dar se supuse.

- Doamnă?

- A fost neclară întrebarea? E nevoie să mă repet?

- Nu, nu, am auzit-o.

- Excelent. Şi răspunsul dumitale?

- S-au legat de fratele meu.

- Aha! şopti Beckett şi zâmbi, ca şi când ar fi fost o profesoară care felicita un elev, ale cărui performanţe se îmbunătăţiseră considerabil. Şi asta schimbă complet lucrurile...

Uitând apoi de toată pregătirea pe care i-o făcuse Rachel, Nick reveni la atitudinea sa naturală. Mai exact una agresivă.

- Uite ce e, au intrat cu forţa, i-au spart capul lui Rio, au ameninţat-o pe Rachel şi au fluturat pistoale prin bar. Nu a fost corect. Poate dumneata crezi că sunt un nemernic pentru că i-am dat în gât, dar Reece avea de gând să-l împuşte pe fratele meu. Şi nu puteam să-l las să scape cu asta...

- Ceea ce cred eu că ai ajuns, LeBeck... este să fii un adult cu capul pe umeri şi destul de responsabil, care nu doar că a înţeles principiile de bază despre bine şi rău, dar şi pe cel al loialităţii... care adesea este mult mai valoros. E foarte posibil să mai faci şi alte greşeli de-a lungul vieţii dumitale, dar mă îndoiesc că vei mai comite genul de greşeli care să te aducă înapoi în sala mea de judecată. Şi acum, cred că şi procurorul numit de stat are ceva de spus.

- Da, onorată instanţă. Statul renunţă la toate acuzaţiile împotriva lui Nicholas LeBeck.

- *Perfect!* exclamă Rachel şi sări în picioare.

- Gata? S-a terminat? Asta a fost tot?

- Nu chiar, zise Beckett, atrăgând atenţia înapoi la prezidiu. Trebuia să mai fac şi asta, adăugă şi bătu cu ciocănelul. Acum s-a terminat.

Rachel izbucni în râs şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Nick.

– Ai reuşit, îi şopti apoi. Şi vreau să ţii minte asta! Tu ai câştigat!

– Nu mă duc la închisoare, răsuflă uşurat. Până acum nu permisese nimănui... cu atât mai puţin lui însuşi... să îşi dea seama cât de tare îl îngrozea de fapt perspectiva de a merge la închisoare. O mai strânse o dată în braţe pe Rachel, după care se întoarse spre Zack: Sunt liber să merg acasă!

– Exact! zise Zack şi îi întinse mâna. După aceea înjură scurt şi uşurat şi-l îmbrăţişă strâns pe Nick. Şi dacă îţi joci cărţile cum trebuie, puştiule, o să-ţi dau şi o mărire de salariu.

– Mărire, pe naiba! O să muncesc ca să-ţi devin partener în afacere.

– Şi acum vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar mai am şi alţi clienţi, zise Rachel şi îi sărută pe fiecare în parte, extrem de neprofesional.

– Păi, trebuie să sărbătorim! exclamă Zack, prinzând-o de mâini. Nu ştia ce altceva să mai spună, pentru că la drept vorbind mai erau mult prea multe de spus. La şapte la bar! Să fii acolo!

– N-aş rata asta pentru nimic în lume.

– Rachel! strigă Nick după ea. Eşti cea mai tare!

– Nu sunt, aruncă ea peste umăr. Dar o să fiu.

Rachel întârzie un pic. Nu avusese ce să facă. În fond, de unde ar fi putut şti că i se va arunca în braţe un caz de vătămare corporală deosebit de gravă şi ultraj, taman la ora şase seara?

„Doi ani ca avocat din oficiu", îşi aminti ea, rânjind un pic în sinea ei, în timp ce deschidea uşa barului.

Când toată lumea explodă în ovaţii, Rachel încremeni în loc. Peste tot erau numai confetti colorate, baloane şi mai multe persoane care arătau incredibil de stupid, purtând coifuri de petrecere. Iar pe peretele din spatele lor era atârnat un banner uriaş...

„Pe lângă Rachel, Perry Mason e un pămpălău."

Asta o făcu să izbucnească în râs, chiar în timp ce Rio o ridică pe umeri și o purtă spre bar. O lăsă apoi jos și cineva îi împinse în mână un pahar de șampanie.

- Ce mai petrecere!

Zack o prinse de o șuviță de păr și o trase cu blândețe, până când o convinse să întoarcă fața spre el pentru un sărut.

- Am încercat să-i fac să te aștepte și pe tine, dar s-au ambalat prea tare.

- Nu-i bai, o să îi prind eu din urmă... începu ea. Dar nu-și mai termină ideea, pentru că rămase cu gura căscată de uimire. Mamă?

- Deja mâncăm din coastele glazurate făcute de Rio, o informă Nadia. Și acum tatăl tău o să danseze cu mine.

- Poate dansez cu tine mai târziu, o informă Yuri pe fiica lui și o luă pe sus pe Nadia pentru un dans, care fără îndoială avea să fie o polcă.

- I-ai invitat pe părinții mei. Și... clătină din cap de uimire. Și acolo e Alex, care se îndoapă cu chiftele.

- E o petrecere privată, îi șopti Zack și își ciocni paharul de al ei. Nick a făcut lista de invitați. Ia uită-te acolo!

Rachel întinse gâtul și-l zări stând la o masă, un pic mai departe.

- Fata aia nu e fiica Lolei?

- Ba da. E foarte impresionată de faptul că a fost împușcat.

- Da, asta se numără printre primele zece modalități de a impresiona o femeie.

- O să țin minte asta. Vrei să dansăm?

Ea mai sorbi o dată din șampanie și zise:

- Pariez pe salariul meu pe o săptămână că nu știi să dansezi polca.

- Atunci o să pierzi, scumpo, zise el și o prinse de mână.

Petrecerea continuă ore bune. Rachel pierdu complet noțiunea timpului, gustând din toate bunătățile preparate de Rio și bând șampanie. Dansă până când nu-și

mai simţea picioarele şi în cele din urmă se prăbuşi pe un scaun şi începu să cânte cântece populare ucrainene, împreună cu tatăl ei, care era uşor abţiguit.

- Straşnică petrecere, zise Yuri, clătinându-se un pic, în timp ce soţia lui îl ajuta să-şi pună haina.

- Da, tată.

Rânji şi se aplecă spre Rachel.

- Acum o să mă duc acasă şi o s-o fac pe mama ta să se simtă ca o fetişcană din nou...

- Vorbe mari! O să sforăi deja în maşină în drum spre casă.

Se strâmbă la soţia lui:

- Păi, trezeşte-mă atunci!

- Poate, răspunse ea şi îşi sărută fiica. Sunt foarte mândră de tine, draga mea.

- Mulţumesc, mamă.

- Eşti o fată tare deşteaptă, Rachel. Şi acum o să-ţi spun ceva ce ar trebui să ştii deja. Atunci când găseşti un bărbat bun, n-ai nimic de pierdut dacă pui mâna pe el şi totul de pierdut dacă îl laşi să-ţi scape. Înţelegi ce spun?

- Da, mamă, zise Rachel şi se uită la Zack. Cred că da.

- Foarte bine, atunci.

Rachel îşi privi părinţii plecând la braţ.

- Sunt nemaipomeniţi, zise Nick din spatele ei.

- Da... chiar sunt.

- Şi nici fratele tău nu-i aşa de rău... pentru un poliţai, vreau să zic.

- Da, una peste alta şi mie mi-e destul de drag de el. Suspină mulţumită şi-şi scoase din păr nişte bucăţi de confetti. Se pare că petrecerea s-a cam terminat.

- Aceasta da. Zâmbi mai mult pentru sine, se întoarse şi se duse să-l ajute pe Rio cu strânsul.

Dacă Nick îl cunoştea vreun pic pe fratele său - şi începea să creadă că îl cunoştea chiar destul de bine -, Rachel avea să mai aibă parte de o surpriză până la sfârşitul serii.

Zack mai toleră echipa de curăţenie încă vreo douăzeci de minute înainte să-l trimită acasă pe Rio şi pe Nick,

la culcare. Simţea că avea să explodeze, dacă nu o avea mai repede pe Rachel numai şi numai pentru el.

- O să ne ocupăm mâine de restul.

- Tu eşti şeful, zise Rio şi-i făcu cu ochiul lui Rachel, în timp ce îşi îmbrăca haina. Cel puţin pentru moment.

Zack legănă o sticlă de şampanie pe jumătate goală.

- A mai rămas un pic. Ce zici? O dovedim?

- Mda, cred că aş putea să mă străduiesc... Se aşeză la bar şi întinse paharul, aruncându-i cea mai provocatoare şi languroasă privire de care era în stare. Îmi faci cinste cu ceva de băut, marinare?

- Plăcerea mea. Îi umplu paharul, după care lăsă sticla deoparte. Nu am ce să zic sau ce să fac, ca să te răsplătesc pentru tot.

- Nu începe.

- Vreau doar să ştii cât de mult apreciez totul. Tu ai făcut diferenţa...

- N-am făcut decât să-mi fac meseria şi să îmi urmez conştiinţa. Nu trebuie să-mi mulţumească nimeni pentru asta.

- Oh, la naiba, Rachel! Lasă-mă să-ţi explic ce simt!

Dintr-odată, Nick îşi vârî capul pe uşa de la bucătărie:

- Dacă asta e tot ce poţi, frăţioare, atunci ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi...

Zack se răsuci spre el şi-i aruncă o privire ucigătoare.

- Du-te la culcare!

- Sunt pe drum. În schimb, se duse repede până la tonomat şi bagă câteva monede. Apăsă câteva butoane, ca să aleagă nişte melodii, după care se întoarse iar spre ei: Voi doi sunteţi de fapt cea mai mare provocare dintre toate! Ascultaţi la cineva care ştie ce slăbiciuni aveţi amândoi şi treceţi direct la subiect! Clătină din cap, stinse o parte din lumini şi plecă.

- Ce naiba a vrut să spună cu asta? ceru să ştie Zack.

- Nu mă întreba pe mine. Auzi şi tu... slăbiciuni! Slăbiciuni?! Eu nu am nici o slăbiciune!

Zack râmji.

– Mda, nici eu. Ieşi din spatele barului şi veni la ea. Dar muzica e destul de frumoasă.

– Foarte frumoasă, aprobă ea şi se duse de bunăvoie în braţele lui.

– Lucrurile au fost un pic haotice şi agitate...

– Hmm... doar un pic.

– Aş vrea să vorbim *un pic* despre ce te-am întrebat acum ceva timp... dacă vrei să te muţi cu mine...

Ea închise ochii. Hotărâse deja că răspunsul pe care avea să i-l dea era „nu". Dar oricât de greu i-ar fi fost să se mulţumească doar cu o jumătate de măsură, voia să mai aştepte şi să se păstreze pentru când ar fi putut avea totul.

– S-ar putea să nu fie cel mai bun moment să discutăm despre asta.

– Mie nu-mi vine în minte nici un altul mai bun. De fapt, ştii care e treaba, Rachel? Nu vreau să te muţi cu mine.

– Nu...?! Încremeni o clipă şi întreg corpul i se încordă. După aceea se smulse din braţele lui, dezechilibrându-l şi aproape dărâmându-l de pe picioare. Păi, asta e grozav, atunci, ce să zic?!

– Vreau să...

– Să-ţi bagi undeva ce vrei... contracară ea, deja furioasă. Tipic, nu crezi? Eu te scot din belea şi apoi îmi dai cu piciorul!

– Dar eu nu...

– Tacă-ţi fleanca, Muldoon! O să spun ce am de zis!

– Păi, cine-ar putea să te oprească? murmură el.

Începu să se învârtă de colo-colo prin bar, în încercarea de a-şi tempera furia. Tocurile ei răsunau pe podea.

– Cu asta ai întrecut măsura, amice! Tu ai fost cel care a tot presat ca să obţină ce voia... Tu ai tot insistat să mi te bagi pe sub piele, zise ea, întărind ceea ce spunea, făcând mişcări explicative de împingere cu mâinile. Pur şi simplu n-ai vrut să accepţi un „nu".

– Nici tu n-ai zis nu, îi aminti el.

– Asta e irelevant! Se răsuci furioasă spre el şi puse mâinile-n şolduri. Deci nu vrei să mă mai mut cu tine. Foarte bine! Oricum răspunsul meu era un NU mare şi răspicat!

– Grozav. Făcu apoi un pas spre ea şi fu nevoit să se aplece ca să-i strige în faţă: Pentru că nu mă mulţumesc doar să-ţi împachetezi câteva lucruri şi să vii la mine să ne jucăm de-a casa. Vreau să te măriţi cu mine!

– Şi dacă tu crezi cumva că... Oh, Doamne! Se clătină o dată în spate, apoi în faţă... Se simţea ameţită. Doar că se şi dezechilibră de la avânt, aşa că îşi propti mâinile pe pieptul lui, ca să se sprijine. Trebuie să mă aşez.

– Atunci stai jos. O apucă apoi de talie şi o aşeză ferm pe bar. Şi ascultă: Ştiu că am zis că nu vrem obligaţii pe termen lung. Nici tu nu voiai şi nici eu nu voiam complicaţii... Dar acum dăm pagina, Rachel, şi există un alt set de reguli pentru asta...

– Zack, eu...

– Nu! Nu te mai las să mă atragi în nici o discuţie în contradictoriu. Se pricepea mult prea bine la astfel de discuţii şi să fie al naibii dacă accepta să fie el cel care pierdea tot timpul. Acum taci şi ascultă-mă! M-am gândit bine la asta. Ai priorităţile tale şi asta e foarte bine. O apucă de mâini şi o strânse un pic prea ferm.

Rachel se gândi că avea să verifice mai târziu dacă avea oasele de la degete rupte. Dar în clipa de faţă nu putea simţi nimic altceva decât o uimire incredibilă.

– Şi nu trebuie decât să mai adaugi una pe listă, continuă el. Pe mine. N-am plănuit să mă îndrăgostesc de tine, dar uite că aşa stau lucrurile acum, aşa că împacă-te cu ideea!

– Nici eu, şopti ea, dar el îşi continuă tirada.

– Poate crezi că nu ai loc pe lista ta, da... I se tăie o clipă răsuflarea şi o strânse şi mai tare de mâini, din instinct, ignorând ţipătul ei scurt. Ce-ai zis?

– Am zic că „nici eu“...

– „Nici eu“ ce?

- Tu ai zis „N-am plănuit să mă îndrăgostesc de tine", şi eu am zis „Nici eu". Scoase un oftat prelung şi tremurător, când mâinile lui alunecară moi de pe ale ei. Dar aşa stau lucrurile, aşa că împacă-te cu ideea!

- A, da?

- Da! În continuare cocoţată pe bar, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se întinse, lipindu-şi fruntea de a lui. „Incredibil!" îşi spuse ea. Era la fel de speriat ca şi ea. Mi-ai luat-o înainte, Muldoon. Aveam de gând să te refuz pentru că te iubesc prea mult şi nu voiam să mă mulţumesc să am cu tine orice altceva mai puţin decât totul. Şi asta mă face să mă învârt în cerc deja de zile întregi.

- Eu de săptămâni, şopti el şi o sărută. Plănuiam să te conduc spre asta cu uşurelul, dar n-am mai putut aştepta. Şi în seara asta am vorbit şi cu tatăl tău despre intenţiile mele...

Rachel nu ştia dacă să izbucnească în râs de fericire sau să bombăne nemulţumită, aşa că se retrase brusc, şocată.

- Nu te cred!

- Dar mai întâi l-am îndopat cu votcă, pentru orice eventualitate. Şi mi-a zis că îşi doreşte mai mulţi nepoţi.

Simţea cum inima stătea să-i explodeze în piept de fericire.

- Mi-ar plăcea să-i fac pe plac.

Lui Zack i se tăie răsuflarea şi simţi cum i se strânge ceva în piept... dar apoi acel ceva se eliberă într-un fel minunat şi miraculos.

- Serios?

„Şi iată-le!" se gândi ea, uitându-se în ochii lui. Un set de reguli complet noi. O viaţă complet nouă... şi nu trebuia decât să o ia liniştită, fără să facă nici un efort.

- Serios, da. Îmi doresc o familie cu tine. Vreau totul cu tine. Şi asta e alegerea mea.

Zack îi cuprinse faţa în palme.

- Eşti tot ce mi-am dorit vreodată şi tot ce am crezut că nu voi avea niciodată...

- Şi tu eşti tot ce mi-am dorit eu vreodată, repetă ea. Şi tot ce m-am prefăcut că nu vreau. Iar când îşi coborî buzele spre ale lui, simţi un val de lacrimi năpădindu-i ochii şi făcând să i se pună un nod în gât. Şi n-o să fim neglijenţi cu asta, nu-i aşa, Muldoon?

- Cine? Noi? El rânji apoi, când ea alunecă jos de pe bar şi direct în braţele lui. Nici o şansă!